

«JERNHARD VILJE — STÅLFAST KROPP»

Rødt
og
hvitt
i
60 år

Ski- og Ballklubben Skiold 7. juni 1910 - 1970

Ski- og ballklubben
SKIOLD
gjennom 60 år

«JERNHARD VILJE — STÅLFAST KROPP»

*Rødt
og
hvitt
i
60 år*

Ski- og Ballklubben Skiold 7. juni 1910 - 1970
Ved Ivar Rosendal

Foto: Tore Jan Johnsen, Ivar Rosendal
og arkivbilder

Fremtidens Trykkeri, Drammen.

— om man bare visste

så hadde ikke denne historien blitt til. Men det var så fristende den tanken å få samlet hele Ski- og Ballklubben Skiolds historie i bokform — det er først når man begynner arbeidet den snikende følelsen at en ikke strekker til kommer fram.

Når så det endelige resultat ligger ferdig, ser man straks at alt kunne vært gjort annerledes. Hvor har det blitt av poengene underveis? Den store historien man trodde å finne fram?

Dette forordet skal ikke være noe «rettferdiggjøre-seg-selv-skrift» — forfatteren har etter fattig evne gjort hva han kunne.

Samtlige protokoller fra Skiolds stiftelsesdag er gjennomgått. I dem styremøter, medlemsmøter og årsmøter. Vi har forsøkt å finne stoff i de beretninger som foreligger, og vi har hatt samtaler med eldre medlemmer som kjenner sin klubbs historie.

Vi har med varsom hånd, meget varsom, forsøkt å ta med minst mulige navn i denne historien. Det er så lett å ta med navn — men det er så vanskelig å ta med de rette. I Ski- og Ballklubben Skiold har det gjennom årene sittet en rekke helt utmerkede administratorer — vi har hatt en rekke helt utmerkede idrettsutøvere, mange av disse vil sikkert savnes i denne historie — allikevel — vi fant det best slik. Hvem var den beste — hvem var den flinkeste, det vil aldri allikevel bli noen enighet om det. De vil bli savnet — men aldri glemt.

Kjære medlemmer — når denne boken nå ligger foran dere — husk det er et stort løft økonomisk fra deres klubb — det er klubbens gave til dere — ta vel i mot den. Den gaven er ikke fullkommen, men la et fjærlett strøk feie irritasjonen bort.

Drammen, 17. februar 1970.

Ivar Rosendal

Kassa - Bog

Indtægt Udgift

1910			
Juni 7	Indtægt i indsamlingen		
	af 28 medlem. d. 130	14.00	
	2 korbilgælder til 19	23.70	
	1 boka kontingent		
	19 " d. 150 - 9.50	11.00	
	6 " d. 125 - 7.50		
	En gam Bald		4.-
	" ny "		8.-
	2 Tindstænder		3.-
	Røm & Fost til Balden		1.20
	Brevkort		0.35
	Leia ordonaker (2 u 4 ord)		1.50
	12 brige Træer		12.00
	En ny Bald		14.00
	G A Nassens Regn 1000 lotter		7.00
	O. Jonassens Regn		
	Hjalpe & Ski		28.00
	Fremtiden for Annone		0.94
	Biskerens Blad		0.88
	Bidrag til Fost & Gulen		25.-
	Overstær paa Fost	1.69	
	Transport	50.39	105.87

Den første regnskabsboka.

Formannen har ordet

Knut Berg Nilsen, klubbens formann.

Og så er klubben vår blitt 60 år. Det er kanskje ikke av de store jubileer, men vi har funnet ut at det er gått så mange år siden stiftelsesdagen, at dagen bør minnes og feires. Minnes de som i motgangens dager hadde tro på klubben og kjempet den videre fram, trass i hvor mørkt det så ut. Og som siden hadde gleden av å se at det nyttet å kjempe for en sak de hadde tro på. Du verden å mye vi har å lære av disse «kjemper» som forsaket og ofret for at klubben SKIOLD skulle leve videre. Disse for hvem ordet krav var et ukjent begrep. De er borte de fleste av dem nå, men vi minnes dem med takknemlighet.

Men noen er det jo igjen av den gamle garde som interessert følger med i det som skjer i klubbens styre og stell og det er vi glade for. Men vi skulle også gjerne sett at

flere av våre spillere, når de sluttet som aktive, tok på seg administrative jobber slik at vi kunne dra nytte av deres erfaring. Jeg tenker da særlig på arbeidet i vår junioravdeling som stadig blir større. Vel har vi en stab av unge dyktige ledere, men det er klart det ville bety en støtte for dem å ha eldre erfarne spillere å rådføre seg med.

I det hele tatt er det i jubileumsåret en voldsom aktivitet i alle grupper. Noe som er muligjort ved at vi økonomisk har vært relativt bra stillet, takket være en flott innsats fra en del medlemmers side. Måtte bare denne økende aktiviteten gi seg utslag i enda bedre sportslige resultater, og da håper vi først og fremst at vårt fotball-lag i år greier å spille seg opp i 3. divisjon. Det vil bety uendelig mye for fortsatt vekst og fremgang for Ski- og Ballklubben Skiold. Vi satser iallfall i år det vi makter for å nå dette mål, og så står det opp til de aktive om de greier å innfri de forhåpninger vi stiller til dem.

Vi har i vår klubb en masse flott ungdom som vi etter beste evne må ta godt vare på. I dagens velferdssamfunn, med økende ungdomskriminalitet er etter min mening idrettslige sysler det beste alternativ. Og nettopp i lagidrett må kameratskap, lagånd og disiplin ha første prioritet skal det oppnås resultater. Og nettopp disse tre ting har vært medvirkende når vi ser det store antall mesterskap som vår junioravdeling har tatt gjennom årene.

Jeg er også glad og takknemlig for den stab vi har i dag av interesserte og dyktige karer som står i brodden for klubbens drift. Det er enkelte medlemmer som når de tar på seg en jobb utfører denne med en ånd og iver som kan ta pusten fra noen og hver. Jeg vil ikke her nevne navn, men det er betryggende og godt å vite at vi har noen slike. Måtte vi bare få mange fler av dem.

Både disse og de aktive. Alle som sitter i utvalg og styret, og i komitéer eller på annen måte yter sitt til klubben, er med på å vise ansiktet til den klubben vi er glad i. Nemlig Ski- og Ballklubben Skiold. Og det ansiktet er vi ikke redde for å vise fram.

Jeg retter en takk til dere alle. Takk for trofast medlemskap i gode som onde dager.

Vi fyller 60 år i år. La oss enes i ønsket om fortsatt lykke og fremgangsrike år for klubben vår.

Knut Berg Nilsen,

En klubb — fødsel og barndåp

Ski- og Ballklubben Skiold har i sitt eie en liten lurvete, gul i bladene, og heller en tynn protokoll — men nettopp denne lille uanseelige kan fortelle om klubbens historie. Fra den gang en håndfull ungdommer fant på å sette i gang dette apparatet som i dag kan kalle seg Ski- og Ballklubben Skiold. Vi vet de hadde idrettstanken i sitt sinn denne dagen, men hva annet man tenkte når en satte i gang et såvidt stort apparat som en idrettsklubb — ja, se det vet vi ikke.

Utviklingen, storheten, om ikke i prestasjoner så ihvertfall i antall medlemmer, det visste man ingen ting om den gangen. I den tiden ble det stiftet en rekke småklubber, på alle kanter av byen, de så dagens lys, mange var nærmest som døgnfluer å regne. Andre holdt krampaktig på det de var, og kom til å bli, de fikk et grunnfeste, og blant dem var også Ski- og Ballklubben Skiold. Men heller ikke for vårt vedkommende gikk det til uten sverdslag, og vi hadde våre store vanskelige år rundt 1913. Hva Charles Stahl har kunnet samle av opplysninger så skulle vanskelighetene den gang bestå av indre stridigheter, hvilket må ha vært de siste i klubbens historie. Og striden det sto om var at noen enkelte medlemmer hadde arrangert en tur til Berger med sleperen «Farmand» — og så begynte det hele på hjemveien hvor uenigheten ikke var til å stagge. En rekke medlemmer meldte seg ut ,og på generalforsamlingen om høsten var det bare ni medlemmer igjen av klubben. Med våren kom også budet om en nystiftelse av foreningen, og Skiold ble det nye navnet — og det har da såvisst vist seg å være levedyktig nok.

Men vi har forgrepet begivenhetens gang. La oss starte fra begynnelsen:

Året er 1910, dagen 7. juni, navnet er Bragerøen Idrettsforening. Dagen før, 6. juni, hadde en håndfull karer på Brakerøya blitt enige om å stifte en idrettsforening, det ble holdt fest på saken, og eneste uenighet den første dagen var om det skulle serveres stek eller om man skulle ha smørbrød. Det ble med steken — og Olaf Simensen kunne opplyse at man hadde et sukkerbrød til utlodning slik at man kunne dekke det eventuelle under-

skudd — dessuten ble det bevilget 5 kroner av klubbkassa. En viss debatt var det også om man skulle velge et ordensvern, men en fornuftig stemme mente at enhver kunne være ordensvern for seg, og da så, ble det med det. Det ble også satt fram et forslag om at festdeltagerne ikke skulle ta med seg berusende drikke, for det ville gi festen et uhyggelig preg. Det ble da spurt om det skulle være en avholdsfest, men det ble da vedtatt at de som hadde med seg berusende drikke skulle kunne vises vekk. Festen ble i alle fall vellykket, om det enn så var at en eller annen hadde med seg berusende drikke — eller ikke.

Søndag 9. november ble det første medlemsmøte holdt innen den nystiftede foreningen, og på dagsorden sto en post om utlodning av en fiskekjelke — og det viktigste — organiseringen av klubbens styre og stell. Om det siste ble det en heftig debatt, forteller «den lille uanseelige», men man kom da til enighet om styrets sammensetning. Vi tar fra protokollen:

«De af bestyrelsen opsatte love vedtages, med undtagelse av paragraf 3, hvorom det opsto en heftig Debat. Paragrafen var af bestyrelsen opsatt sålydende: «Foreningen vælger blandt sine medlemmer en bestyrelse bestaaende af 5 mand med 3 supplanter. Bestyrelsen vælges for et år av gangen. Formand og Kaserer vælges ved særskjilt valg. Samtidig vælges Materialforvalter og 2 revisorer med supplanter. Bestyrelsen vælger inden sit midte Viseformand og Sekretær. Efter et aars funsjonstid kan et medlem undslaa sig for gjenvalg.»»

Denne paragrafen i Skiolds første lover falt tydeligvis enkelte tungt for brystet og det oppsto en heftig og langvarig debatt. Aksel Simensen mente at materialforvalter og sekretær skulle ha sin faste plass i styret i klubben, og han foreslo at det skulle velges 7 mann i «bestyrelsen». Meningene var delte og debatten timelang, men man kom da omsider fram til et forslag som ble vedtatt:

«Bestyrelsen skal bestaa af Formand, Kaserer og Sekretær, 3 Bestyrelsesmedlemmer samt 3 supplanter. Bestyrelsen vælger inden

sit midte Viseformand og Sekretær. Formand og Kasserer skal vælges for et aar ad gangen. Materialforvalter samt 2 Bestyrelsesmedlemmer med supplanter skal afgaa efter tur ved hver Halvaarige generalforsamling. Efter et aars funksjonstid kan et medlem undslå sig for gjenvalg i saa lang tid som vedkommende har fungert.»

Det ble vedtatt å henge på en tilføyelse til det vedtatte lovforslag: «Forandring av disse love maa indsendes Bestyrelsen 14 dage før den aarlige Generalforsamling.» Dette ble enstemmig vedtatt.

En litt mindre hyggelig avgjørelse måtte det første medlemsmøtet ta. Et av medlemmene hadde oppført seg upassende på stiftelsesfesten, hvilket et annet medlem tok opp. Formannen, Oscar Simensen, ville gjerne ha

mannens navn, og foreslo vedkommende strøket. Det ble en debatt rundt denne saken, hvoretter styret fikk i oppdrag å ta den endelige avgjørelse.

Det første året var det organiseringen av klubben som var fremst i «ildlinjen» på møtene, etter hva protokollen kan forelle. Men før stiftelsesåret var omme, ble det fremsatt forslag om at Bragerøen Idrettsforening skulle søke opptagelse i Idrettsforbundet. Det ble vedtatt mot én stemme — hva denne ene stemme kunne ha for en mening om en idrettsklubb, forteller ikke protokollen noe om. Men man skulle jo tro at en idrettsforening burde være tilsluttet den organisasjon den rettelig hører hjemme under.

Den første protokollen forteller ikke noe om de sportslige prestasjoner dette stiftelses-

Bjarne Halvorsen fylte 70 år forleden, det var forresten 1. januar, i Skiolds jubileumsår med andre ord. I den anledning var en rekke eldre Skiold-gutter samlet hjemme hos Bjarne, og vi synes det var en passende anledning å bringe dette bildet. Gutta er fra venstre: Sverre Hanssen, Alf Jansen, Erling Strand (Antonsen), Ernst Larsen, Alf Ruth, Bjarne Halvorsen, Thorolf Thorkildsen, Johan Ruth, Otto Berglie og Sigurd Stensrud. — Om gutta kan Bjarne Halvorsen fortelle: Av disse 10 karene har 9 spilt på Skiolds A-lag i fotball i mange år. Sverre Hanssen fra høsten 1919 til 1922, Alf Jansen fra 1914 til 1922, Erling Strand fra 1915 til 1925. Ernst Larsen spilte på klubbens første guttelag i 1915, sammen med Johan Ruth og Bjarne Halvorsen, og alle har senere i flere år spilt på A-laget. Thorolf Thorkildsen spilte i flere år på A-laget, og Otto Berglie overtok som målmann etter Sigurd Stensrud, som kom fra Slemmestad i 1917, og avsluttet sin målmannskarriere i Skiold da klubben ble kretslestere i A-klassen i 1923. Mange har senere hatt mange års tjeneste i klubbens administrative liv.

året, men i 1911 blir det tatt opp om man ikke burde anskaffe merker for klubben, og fotballdrakter til spillerne. Derimot er det lagt mer vekt på møter og fester, men så skal man også huske på at det var organiseringen av klubben som lå de første menn nærmest, naturlig nok.

Men det ble spilt fotball, to kamper vant laget det første året. Den første kampen ble spilt mot et sammensatt lag fra Strømsø, og kampen ble spilt på «Telthusløkka» ved Strømsø skole. Det ble seier 4—3 for Bragerøen Idrettsforening, og rundt 25 mann mente seg gode nok til å spille på førstelaget. Den andre kampen ble spilt mot Kjellstad Idrettsforening i oktoberkulde, og det ble en ny seier, denne gang med 3—2.

En fin start får man si, og treningen fortsatte på «Garvertomta» på Bragerøen, ikke til alles tilfredshet riktignok. Naboene var ikke det minste begeistret for denne fotballspillingen, og det forstår man når den største utgiftsposten for klubben var erstatning for knuste vindusruter i nabohusene. Men fotballen var begynt å rulle — og den lot seg ikke stoppe.

Klubben fikk stor tilgang på medlemmer allerede det første året, fra Lier, Kjellstad og ikke minst Øvre Bragerøen.

På generalforsamlingen 29. april 1911 ble det formannsskifte i klubben. Oscar Simensen hadde sagt seg villig til gjenvalg og oppnådde like mange stemmer som den kommende formann, Gustav Gulbrandsen. Ved loddtrekning ble Gulbrandsen valgt.

Oscar Simensen hadde gjort en god jobb med stiftelsen av foreningen, og han ble hørig takket av generalforsamlingen. Det skulle senere vise seg at denne mannen skulle få en enorm betydning for Ski- og Ballklubben Skiold også i de nærmeste årene.

Året 1911 ble et lite gjennombruddsår for fotballen i Skiold. Laget, som den gang bar navnet Bragerøen Idrettsforening fikk sine drakter, hvite med et rødt bånd rundt livet. Av den grunn ble de kalt margarinkassa, som fleip hos de vittige hoder. Men det var ikke bare draktene, gutta kunne også spille fotball. På en tur til Mjøndalen spilte de 0—0 mot hjemmelaget, og i en returmatch vant vårt lag 5—2, etter en velspilt kamp på plassen bak Drammens Park. Samme høsten ble Berger slått 2—0, da laget var på båtturen til Berger.

Den største seieren dette året var vel kanskje over Kristiania Idrettsforening som ble slått 3—1. Denne kampen var meget opplyftende for det forholdsvis unge fotballlaget, og man syslet med tanken om å søke opptagelse i Norges Fotballforbund. Det var

nemlig slik den gang at det ofte var vanskelig å skaffe motstandere for de klubber som ikke var tilsluttet fotballforbundet. Men det var heller ikke så lett å bli medlem av forbundet. Olaf Simensen og Gustav Gulbrandsen var valgt til å forhandle med Norges Fotballforbund om opptagelse. Det var ikke så oppmuntrende etter den første samtalen med forbundets president, C. F. Schøyen, men våre forhandlere fikk støtte av Ørn, Horten, ved Julius Owern og fra Drafn ved deres representant, Fritz Ludvigsen. På forbundstinget høsten 1911 i Tønsberg, ble vår klubb allikevel tatt opp som medlem av Norges Fotballforbund.

Fotballens vei i Skiold var nå staket ut, vi var innmeldt og opptatt i Norges Fotballforbund — allikevel, det skulle vise seg å være «torner» i vår fotballverden. Riktignok ble vi kretsmeistere i klasse B i 1912, etter seier over Drammens Ballklubb med 5—0 og 2—1, over Drammens Idrettsforening med 7—1 og i returkampen brukte Drammens Idrettsforening to ulovlige spillere, og vi ble tildelt poengene. Mot Drafn ble det seier 2—0 og tap 1—6. Kampen mot Ørn endte 1—1, og i den andre kampen trakk Ørn seg, og Drafn og Skiold sto likt i poeng, 11 hver. Kampen, som var berammet til 6. oktober, ble ikke spilt. Grunnen var at Drafn ikke kunne stille lag denne dagen, og dermed var vår klubb kretsmeistere i klasse B. Det første mesterskap til den da forholdsvis unge klubb, og man skulle nå tro at det ville bli en bedre fortsettelse i neste sesong. De samme spillere var inntakte, men trolig sviktet det innen ledelsen. Historien kan fortelle at det ble spilt svært få kamper sesongen 1913, og interessen forsvant, og etterlot en sportslig sett død sesong. En tur til Berger med «Farmand» ble arrangert, og på denne turen oppsto den første uenighet innen klubben. Årsaken, vel den er vel aldri helt klarlagt. Men det startet opp med krangel på hjemturen, hvoretter en rekke medlemmer meldte seg ut.

Og denne berømmelige turen som nesten drepte vår klubb, var i store deler et privatarrangement, og ikke etter initiativ fra klubbens styre — det kostet dyrt. Av klubbens 55 medlemmer var det 9 igjen, så nær oppløsning som vel mulig. Men blant disse 9 kan man si kjernen var igjen, Olaf Simensen, Oscar Simensen og Gustav Gulbrandsen, blant andre. Og disse karene hadde i tidligere år, fra stiftelsen, nedlagt et stort arbeid for Bragerøen Idrettsforening — og de skulle igjen reise klubben opp igjen — men under navnet Ski- og Ballklubben Skiold.

Allikevel, det måtte være et hardt og et

sårt slag mot klubbens ildsjeler. Året før hadde klubben anskaffet seg nye drakter, røde trøyer med hvite oppslag, en farge som er beholdt også i våre tider og som i senere år har gjort klubben kjent som rødtrøyene. Fotballutstyret ellers var intakt, klubben var innmeldt i Norges Fotballforbund, og sist men ikke minst, disse karene hadde skaffet klubben dets første mesterskap, i klasse B: Einar Kristiansen, Olaf Hansen, Gustav Gulbrandsen, Ferdinand Ingvarsen, Martin Martinsen, Einar Olsen, Nils Martinsen, Kristian Gregersen, Olaf Åby, Nils Kulland og Arthur Andersen. Reserver: Torbjørn Olsen, Klaus Paulsen, Kristian Kulland, Øivind Thommessen og Oscar Simensen.

Alt lå så vel til rette som mulig foran 1913-sesongen, men så skjer altså det fatale at det hele styrtes i grus på grunn av indre stridigheter.

Men var året 1913 så tragisk for vår klubb, selv i splittelsen? Det ser ut til at de som knyttet klubben sammen igjen i 1914 gjorde det på en måte, ja faktisk som en uløselig knute — bandt kameratskapet sammen i en gordisk knute som ennå ingen har våget å hogge over. Med fleip er da også vår klubb blitt med jevne mellomrom kalt «kameratklubben» — det bør vi være stolte over, og stoltheten har sin fulle rett til å vokse ettersom man ser kameratskapet bre seg nedover i de yngstes rekker. La oss glede oss over tilnavnet «kameratklubb» — det har vi rett til.

Men la oss komme tilbake til året 1914, og raskt glemme ulykkesåret innen vår klubb, 1913.

1914: Vår klubb er i ferd med å bli en byklubb, fra bydeltilværelsen. Gutteklubbene Djerv og Lyn fra Konggata beslutter under generalforsamlingen i 1914 å søke opptagelse i vår klubb, som etter forslag fra Olaf Simensen, heretter skal bære navnet Ski- og Ballklubben Skiold. Nå har man ikke i de eldre protokoller kunnet spore noen form for skiaktivitet, men det skulle være svært så underlig om ikke dette også har vært dyrket i Bragerøen Idrettsforenings unge dager, som hos andre idrettsforeninger. Men trolig var det fotballsporten, den forholdsvis nye idrettsgren, som sto de eldre herrer høyest i hu i de dager. Skiold — vi vet ikke om Olaf Simensen tok det ut av sitt eget hode, det skal visstnok ha eksistert en klubb med det navn i tidligere år. Men den som så mange andre var en døgnflue som forsvant i den store idrettsstrømmen som fór over det ganske land i de dager. Men navnet skulle vise seg å være godt nok — værnende som navnet om sine medlemmer.

Oscar Simensen, Skiolds første formann.

Så mye kan det ikke fortelles om 1914-sesongen, men en morsom historie allikevel. Under en kvalifiseringskamp mot Drammens Idrettsforening vant Skiold 7—0, tydeligvis et godt lag. Så godt lag at dommeren brøt av kampen før slutt, da hadde Drammens Idrettsforening bare 5 mann igjen på banen — de andre hadde gitt opp, og ruslet av matta etter hvert — oppgaven synes sikkert håpløs for motparten.

Den første formann i Ski- og Ballklubben Skiold ble Oscar Simensen, og ved hans side sto andre veteraner, om man kan kalle dem så etter en så forholdsvis ung alder som vår klubb. Men ildsjeler hadde man i de første år, og ildsjeler har vår klubb skapt fram også helt til våre dager.

Protokollen kan fortelle at 1915 ble et merkeår for Ski- og Ballklubben Skiold. For det første kunne det feires 5 års jubileum, klubben spilte for første gang i A-klassen og man gikk til innkjøp av nye drakter dette året — i de farger som klubben bruker i dag.

Om jubileumsfesten heter det at den ble meget vellykket og telegrammer strømmet inn fra fjern og nær.

Det ble spilt mange kamper, heter det, og resultatene var meget gode. Dette året var Skiold kretsfinalister, men tapte fineleoppjøret mot Drammens Ballklubb med 2—0. Den beste kampen som ble levert var mot Halmstadkameratene, hvor det ble spilt god fotball. Skiold kom fra kampen med et hederlig resultat 3—3.

Man kan vel nesten si at det skjedde noe nytt hvert år i Ski- og Ballklubben Skiold de

første leveår. Også i 1916, da det på generalforsamlingen ble vedtatt å gi ut en håndskrevet klubbavis. Det viste seg å være et populært forslag fra Olaf Simensen. Klubbavisen fikk navnet «Skiold-posten» og ble for første gang lest opp på høstgeneralforsamlingen samme år. Avisen ble mottatt med stor begeistring, og manges meninger ble luftet gjennom dens spalter.

En annen ting som er verd å legge merke til i protokollen, er et par linjer om innkjøp av flagg og et stort klubbmerke. PR-virksomhet, og god PR, ville vi kalt det i dag. Flaggene skulle henges på portstolpene ved inngangen til sportsplassen, hvor Skiold spilte sine kamper. Midt imellom disse flaggene skulle klubbmerket ganske prangende fortelle — at her var det Skiold som spilte fotball — Skiold og ingen andre. Man visste såvisst å lage reklame for sin klubb den gang også.

Halvårsberetning 1916 kan fortelle om en utstrakt korrespondanse, eller hva skal man si når det er mottatt 58 skrivelser, som protokollen benevner det, 10 telegrammer, og avsendt 73 skrivelser, 301 brevkort! og 17 telegrammer. Vi må tenke oss 54 år tilbake i tiden for å forstå dybden i disse tall.

Det fortelles om en god fotballsesong, og at man nå har kommet gjennom «skjærsmilden». Det man mener er at seks av spillerne nå er klar av sin militærtjeneste, og vil bli å finne på neste års fotballag. Pussig nok, vi står faktisk i den samme situasjon i jubileumsåret 1970, da vårt unge jevnaldrende lag samtidig vil bli innkalt til militærtjeneste. Om ikke hele laget, så må man regne med at 6—7 spillere vil være ute samtidig, slik det også var året 1916.

På generalforsamlingen høsten 1916 ble det for første gang delt ut en pokal som skulle tilfalle den mest fortjenstfulle spiller, som det het. Pokalen ble tildelt Eivind Nilsen, som kunne motta æresbevisningen under stormende bifall. Egentlig var det tre pokaler som skulle vært delt ut dette året, men styret fant det riktigst at bare en pokal ble delt ut.

Litt tøffe karer skulle man tro protokollen. På et styremøte i november måned, ble det besluttet å kjøpe inn to par boksehansker — slik at medlemmene kunne ha noe å hygge seg med også i vinterhalvåret. Hyggestedet skulle være i Arbeiderforeningens lokaler, hvor det å få seg en på «tygga» skulle være kveldens adspredelse. Litt pussig i dag kanskje — men protokollen beretter for oss etter et medlemsmøte — ikke som man skulle tro, at det var anledning til å få kjøpt forfriskninger. Neida, formannen kunngjorde at etter møtet var det anledning til noen runder med boksehansker ute på gulvet — og det heter

så at det gikk slag i slag, og at siste kamps avgjørelse måtte utstå til neste medlemsmøte.

5. januar 1917, ble ordet klubbhytte nevnt for første gang i Skiolds historie. På styremøtet drøftet man om en slik plan kunne la seg realisere, hvilket man ikke så som noen umulighet — så sant alle medlemmer tok et tak med. Skiold-hyttas historie er behørig nevnt et annet sted i denne beretningen — vi skal bare føye til at tanken er gammel — meget gammel.

Når man går igjennom Skiolds eldste protokoller, blir en slått med beundring over hvor godt de er ført — hvilken klarhet sekretæren legger fram det som har rørt seg i klubben, det så være styremøter, medlemsmøter eller generalforsamlinger.

En slik beretning som denne burde være kort, så kort at den vil vekke interesse for å bli lest — det er vanskelig. Det har rørt seg så mye i Skiolds historie som er interessant, at man kan slett ikke hoppe bukk over det — samvittigheten nekter det.

Denne lille setningen er hentet fra et medlemsmøte 9. januar 1917: «Ved å tenke, arbeide og handle naar man maalet.» Hva ligger det ikke bak disse få ordene. Et målbevisst styre, tenkende formann i Olaf Simensen, som kom med uttalelsen — det er tydelig at man vil noe, vil noe for Ski- og Ballklubben Skiold. Den gang tok man neppe på seg et tillitsverv — bare for å ta det, man var villig til å gjøre noe, uten at det skulle være noe offer fra den enkeltes side. — Den gang ofret man seg ikke — man tok et verv for sin klubbs vekst og fremgang, uten å vente blomstrende taler for det man hadde gjort.

Historien kan også fortelle at det var stor skivirksomhet i klubben i 1917, men det har senere vist seg at det med skisport aldri ble noen stor idrettsgren i Ski- og Ballklubben Skiold. Riktignok, vel 50 år etter, er det igjen blåst til aktivitet innen skisporten i Skiold — og så får man se hvordan det utvikler seg.

Men medlemstallet viste en pen økning i 1917, og med 32 nye medlemmer var en kommet opp i et samlet medlemstall på 86, hvilket inntil da var rekord. Dette året fikk Simensen sin fortjente gullmedalje i Skiold, og klubben fikk sin første autoriserte kretsdommer i fotball, Erling Christiansen.

La oss fra dette året ta med en liten stubb om Skiolds ledende menn og hvor årvåkne de var. Skiold hadde søkt fotballkretsens styre om å få beholde 25 % av inntektene etter en kamp som var spilt mellom Skiold og Drammens Ballklubb, hvor Skiold var arrangør. Søknaden ble avslått av kretsstyret, men man ga seg ikke med et slikt avslag. Et styremøte 12. oktober besluttet at herrene

Anthonsen og Simensen skulle reise til Christiania og legge fram saken for Norges Fotballforbund. Og det var såvisst reisen verd. Norges Fotballforbunds styre kunne fortelle at Skiold ikke bare skulle ha 25 % av inntekten, men 50 % av det innspilte beløp. Vi kan tenke oss at det var med stor tilfredshet man sendte krav til kretsstyret om å få refundert det resterende beløp.

Om den sportslige side av saken berettes om en ganske god sesong, selv om man hadde stilt større forhåpninger til laget. Men en vesentlig skyld i at disse forventningene ikke ble innfridd er den før omtalte militærtjeneste som en rekke av lagets spillere det året måtte avtjene. For første gang deltok Skiold i norgesmesterskapet i fotball. Laget møtte Storm, Skien, i en kamp som ble spilt på Odds bane. Det ble tap 5—2, på en forferdelig dårlig bane.

På et styremøte i slutten av november samme år, ble det diskutert om Skiold skulle ta initiativet til en sammenkalling av byens idrettsforeninger i anledning istandsetting av fotballbanen på Marienlyst — eller om man skulle tilskrive Vestfold kretsstyre ved herr Oweren, Horten, om denne saken. Det ble til at man valgte siste forslag, og året etter blir også Skiold tilskrevet av Drafn om samme sak. Man kan trygt si at Ski- og Ballklubben Skiold var med på å ta initiativet til å skape det som i dag kalles Marienlyst Idrettspark.

Medlemsmøter var blitt holdt med jevne mellomrom gjennom årene — ikke alle kanskje like livaktige som det 14. mars 1918. I protokollen beklager sekretæren seg over den store entusiasme debattantene hiver seg inn i diskusjonen. Hadde medlemmene forlangt å få alt som ble sagt protokollført, måtte man minst hatt tre sekretærer, heter det. Og saken det gjaldt var en medlemsfest, om den skulle holdes — eller ikke. Det ble fest.

De talelystne herrer gikk så over til å diskutere om Skiold skulle avsette penger til en sportshytte. Denne debatten ble ikke mindre enn den foregående, og man skulle tro at dette medlemsmøtet sluttet en gang ut på natten — med den vanlige rundgang i bokseringen.

I protokollen heter det: «Man gle deretter fra festen og over til kjøp av sportshytte, og avsettelse av fond, begge ideelle tanker. Det sentrale i diskusjonen var at dette var en umulighet. Diskusjonen som forøvrig må kalles tom, utmunnet i to forslag. Simensen (Olaf eller Oscar) mente at de to forslag diskusjonen gjaldt var av så stor betydning at de burde utsettes til generalforsamlingen,

og fremsatte i den forbindelse følgende forslag: At spørsmålet angående opprettelse av fond, og kjøp av sportshytte, utsettes til førstkommande generalforsamling, og at forslagsstillerne for kjøp av sportshytte til den tid utarbeider et detaljert forslag.

Nils Selbo satte fram følgende forslag: At det avsettes et fond på 2.500 kroner til ubestemt formål, og som kun skal gripes til i yderste nød, slik det heter. Ekstraordinær generalforsamling med 2/3 talls flertall må til for å oppheve denne beslutning.

Selbo hadde imidlertid ikke vært oppmerksom på at generalforsamlingen var så nær forestående, og trakk sitt forslag tilbake til fordel for Simensens forslag. Da skjedde det at Chr. Gregersen overtok Selbos forslag og la fram dette slik det var. Under avstemningen ble Simensens forslag vedtatt med stort stemmeflertall.»

Nok en liten godbit er verdt å ta med. Idrettsforeningen Ulf søker Skiold om å få låne klubbens flagg og reklameplakat — og samtidig ber de om å få et partoutkort til klubbens kamper for utlodning blant Ulfs medlemmer! Tenkte seg til, den gang for mange, mange år siden spilte Skiold fotball som virkelig var verdt å se. Eller hva skal man tro når en annen idrettsforening ber om et partoutkort for utlodning? Nærmere kommentar skulle være overflødig.

Det svenske topplaget GAIS var også en av Skiolds første forbindelser internasjonalt. De besøkte oss pinsen 1918, og vi tapte kampene 1—0 og 4—1. Men det i seg selv var vel ikke så sensasjonelt, da skal vi heller se på den økonomiske side av saken. Det var vel nemlig ingen «smågutter» Ski- og Ballklubben Skiold hadde invitert til gjesting. GAIS forlangte reise og opphold, og den reisen skulle foregå på 2. klasses jernbanebillett. De ville dessuten ha forskuddsbetaling av den nette sum av 1.000 kroner. Man kan jo tenke seg hvilken uhyre sum det var den gang, og det kan legges til at det tok en tredjedel av Skiolds kasse. Tenke seg til at i den tiden hadde klubben en kassebeholdning på 3.649,66 kroner — det var sterkt.

Som nevnt tapte vi kampen — men man kan vel si at Skiold «vant» arrangementet. Svenskene reiste hjem fulle av lovord overfor Skiolds arrangement, som sluttet med en fest for spillere og ledere på Grand Hotell.

Men Skiolds styre hadde også øye for den sosiale side av idrettssaken. En B-spiller hadde ødelagt seg i en kamp, hvorefter han ble skadelidende ved å gå lengere tid sykemeldt. Styret fant bot på denne saken ved å arrangere en fotballkamp hvor hele inn-

tekten gikk til den sykmeldte spiller. En annen pussig sak forteller om den tids fremkomstmiddel. Skiolds målmann var sent ute til en kamp mot Brann. Kampen skulle spilles i Drammen, og vedkommende fikk lånt en sykkel og hev seg på den. Men enten må han ha gjort en velt, eller et eller annet er skjedd. I hvertfall kan man i protokollen se at det fremkom en erstatningssak etter denne manøveren. Slik forteller historien det: «Likeså besluttet et af medlemmerne godtgjort for skade forvoldt ved utlaane af cykel til maalkvoterens reise i anledning kampen Brann—Skiold 14de juni.»

Året 1919 startet med tanker om fotball, eller som det heter i protokollen: «Hva kan det gjøres for å høyne lagenes spillnivå.» Saken, eller tanken, ble først behandlet i et styremøte en vinterkveld, hvor man kom til at medlemmene burde få uttale seg i denne sak før styret tok noen beslutning. På medlemsmøtet var det mange meninger om hvordan man skulle klare å høyne fotballnivået innen klubben — og formannen måtte replisere at styret hadde sine planer klare for denne saken, men at man først måtte høre medlemmenes mening. Det var enstemmighet at man måtte ta til med innetrening, som skulle forestås av herr Solvang.

Et senere medlemsmøte samlet seg om tanken om å ansette en fotballtrener for årets sesong, etter at formannen hadde kunnet opplyse at foreningens økonomi ikke hindret dette.

At det skulle bli den kjente svenske storspiller Harry Magnusson som kom til å trene Skiold denne sesongen, gjorde sitt til at klubben senere fikk anerkjennelse for å spille god fotball.

Det kan legges til at Brann, Bergen, det året søkte etter en engelsk trener, Fredrikstad og Sandefjord Ballklubb etter danske trenere — og vi, som en liten storklubb, var også på jakt etter trener. Skiold henvendte seg til Norges Fotballforbund, men de kunne ikke løse vårt «trenerproblem», og henviste oss igjen til en annonse i svenske idrettsaviser.

Den første som reflekterte på vår annonse i svenske aviser var S. Hallberg, storspiller fra Gøteborg. Han forlangte 800 kroner pr. måned, samt kost og losji for å trene Skiold, hvilket styret fant å være i drøyeste laget. Styret gjorde da henvendelse til Erik Eisermann, Gøteborg, som var villig til å ta trenerjobben for 500 kroner, samt de be-

tingelser for kost og losji som nevnt ovenfor. Eisermann ville også ha fri reise til og fra Sverige, foruten fri reise og opphold under Skiolds kamper her hjemme. De betingelsene godtok Skiolds styre, men det skulle vise seg at Eisermann allikevel ikke kunne ta jobben. Da var det Harry Magnusson fra Gøteborg ble kontaktet. Hvilke betingelser han satte kan ikke protokollen fortelle noe om, men det er tydelig at det ikke var noen billig herremann. En styrebeslutning forteller at det måtte settes ned en finanskomité, for Magnusson ble noe dyrere enn Eisermann.

Kontrakten som senere ble underskrevet mellom Skiold og trener Harry Magnusson, forteller at han skulle ha 650 kroner pr. måned, fri reise fra og til Sverige, samt fri reise og opphold under klubbens eventuelle reiser i sesongen. Han forlangte 1.000 kroner i forskudd ved kontraktens undertegning.

Men det er ingen tvil om at Harry Magnusson innførte noe nytt i klubbens treningsmetoder, ting som man ikke fra før kjente til. Det var da også stor tilfredshet med Magnussons arbeid, og han fikk full anerkjennelse av så vel Skiolds styre som spillere.

Før vi her går over til betraktninger om jubileumsåret 1920, vil vi gjerne ta med to ting av spesiell betydning. Oscar Simensen fikk sin æresbevisning, Skiolds gullmedalje, for uavbrutt tjeneste i Skiolds styre i samfulle 9 år som klubben hadde bestått — under stormende applaus. Oscar Simensen har lagt ned et betydelig arbeid for Skiold i de årene inntil generalforsamlingen i 1919. At gullmedaljen ble hengt på det rette jakkeoppslaget er det ingen tvil om. I jubileumsåret 1920 sitter Oscar Simensen som formann, det samme i 1921 og helt fram til 1927 kan man finne Oscar Simensen sittende i Ski- og Ballklubben Skiolds styre.

Det annet som hendte samme dag var at Charles Stahl ble valgt inn i Skiolds styre for første gang. Som kasserer, men det måtte gis dispensasjon fra Skiolds lover for å få Stahl valgt. Han hadde nemlig til da ikke vært medlem av Skiold i fullt ett år, som loven forlanger. Den dispensasjonen ble gitt, og det skal vi i dag takke de gamle herrer for. Alle vet hva Stahl gjennom årene har betydd for Ski- og Ballklubben Skiold. Det er vel ikke så sterkt overdrevet å antyde at Skiold ble Stahls store hobby fremover i årene. Han arbeidet for klubben for Skiolds skyld.

Æresmedlemmet Alf Jansen

Denne mannen behøver vel egentlig ingen presentasjon når det gjelder Skiolds historie, dertil er han gjennom års virke for klubben så altfor kjent. Allikevel, det kan være artig å høre hvordan Alf Jahnsen fant veien inn i Skiolds rekker:

— Det var utpå høsten en gang i 1913, vi kom fra gutteklubben Lyn, en del av oss, og betingelsen for at vi skulle melde oss inn i Bragerøen Idrettsforening, var at klubben byttet til navnet Ski- og Ballklubben Skiold. Grunnen til det var at ingen av oss bodde på Bragerøen, eller var der ifra, og vi syntes ikke vi tilhørte en klubb på Bragerøen. Og slik ble det. Vi som den gang meldte oss inn tilhørte nærmest det en vil kalle mellom-Bragernes.

— Hytta?

— Jeg var med og bygget Skiold-hytta. Og jeg kan fortelle hvorfor akkurat den beliggenheten hytta har i dag ble valgt. Det var en påske, Charles Stahl og jeg satt nede ved vannkanten der hytta ligger. Vi satt og pratet sånn om mangt og mye, og om en hytte for klubben. Vi ble straks enige om at oppe på haugen, der hvor hytta ligger, det måtte være den ideelle plassen — og slik ble det. Og jeg tror ikke vi kunne fått noen bedre plass for hytta vår.

— Du har spilt fotball?

— Ja, men det er ikke noe å snakke om. Begynte i 1914 og holdt på til 1920, men jeg la altfor tidlig opp, men det hadde sine grunner det også, av mer privat karakter.

Alf Jahnsen har fått de hedersbevisninger Ski- og Ballklubben Skiold kan gi sine medlemmer. Men så har han også nedlagt et stort arbeid for klubben. Oppmann i to år, forretningsfører på Skiold-hytta i ti år, og han satt også som klubbens formann i ti år. I dag er han medlem av representantskapet i klubben — og han er klubbens eneste gjenlevende æresmedlem.

— I 57 år har du vært medlem av Skiold — hvilken fremgang har du sett?

Alf Jansen,
klubbens eneste gjenlevende æresmedlem.

— Fremgang? Det har også vært tilbakegang, og da tenker jeg på fotballen. Den fotballen som ble vist i 20-årene ser vi dessverre ikke i Skiold i dag. Riktignok hadde vi et juniorlag i 1939 som ble norgesmestere i fotball — det kunne blitt noe av det laget om ikke krigen hadde kommet. Den store fremgangen vil jeg si vi har fått innen junioravdelingen. Den avdelingen har vi litt grunn til å være stolte av. Men om ikke fotballen har slått til etter krigen, så har vi da fått et norgesmesterskap i bandy for senior, og to mesterskap for junior, og det er godt.

— Hvordan ser du på fremtiden?

— Utsiktene ser lyse ut både sportslig og økonomisk — og jeg ser med håp for fremtiden for Ski- og Ballklubben Skiold.

— — —

— Når man har fulgt med innen idretten gjennom mange år føler man seg ung til sinns, sier vårt æresmedlem Alf Jahnsen. Det er mye en kan takke idretten for — den er også et vern om de unge, måtte det alltid bli slik.

— ti år etter

«Så opprørt da den store dag for vår klubb Skiold — 10 års dagen. Etter jubileumskampens avslutning mellom Drafn og Drammens Ballklubb — hvor vi allerede kunne konstatere en nettofortjeneste på 5.300 kroner, på samtlige kamper, og således var økonomisk reddet — gikk vi i Skiold med smil og bankende hjerter til den festlige tilstelning i Børsens store sal, som skulle vise seg å bli så minnerik for vår klubb. Børsens store sal, som var dekorert med blomster og klubbens flagg, frembød da også et syn som måtte få Skiold-guttene hjertes til å slå hurtigere. Tilstede, foruten de spillende lag, var Buskerud Fotballkrets' styre, representanter for Mjøndalen Idrettsforening, Ski- og Ballklubben Drafn, Drammens Ballklubb, Storm, Skien, og Buskerud Distriktslag for idrett. Konsul Schwartz var også innbudt, men meldte forfall i siste øyeblikk.

Vår formann, Oscar Simensen, presenterte ovenfor nevnte herrer for spillerne, hvoretter han ønsket herrene hjertelig velkommen til bords. Så gikk vi da med glupende appetitt løs på laksen, som smakte fortreffelig.

Etter en del små skåler, viste herr Christensen fra Mjøndalen seg og holdt en smukk tale for Skiold, og 10 års jubelanten, hvoretter han utbragte et «leve og skål» for våre klubber. Herr Karl Edw. Hansen holdt derpå en tale for vår klubbs fremgang og ønsket oss fortsatt hell utover sesongen. Herr Johan Knutsen holdt også en tale for fotballen her i landet — og frembragte en skål for fedrelandet. Dette skål ble adressert til vår formann, Oscar Simensen, som øyeblikkelig oppfordret at vår kjære «Ja vi elsker» skulle synges.

Så ble det en liten pause med små skåler innemellom, hvoretter Drammens Ballklubbs representant holdt en utmerket tale for våre gutter, og for vårt 10 års jubileum. Han talte også for vår forhenværende formann, Olaf Simensen, hvem han fremholdt som den der alltid har ledet Skiold, både i godt og ondt, og som foreningen skylder den største takk for hva den er den dag i dag. Etter dette oppfordret han Drammens Ballklubbs spillere til å synge den sang som til denne anledning var diktet. Den vakre sang som ble ledet

av Tornquist falt i alles smak, særlig ble Skiold-guttene over evne begeistret.

Vår formann, Oscar Simensen, grep derpå vår vakre pokal som var satt opp i anledning jubiléet, som han etter en vakker tale for det seirende lag, Drafn, overrakte til lagkapteinen, Martin Johansen, som takket herfor.

Skiold — og jeg minnes hans ord: Skiold-guttene må være mer enn tilfredse — klubben står nå fullt på høyde med de andre to klubbene i Drammen og regnes som en sikker (kretsmester) og farlig motstander, med en utmerket teknikk». Han utbragte deretter en skål for Skiold, med ønsket om hell og fortsatt fremgang i fotballsesongen 1920.

Etter en del andre taler reiste herrene seg og takket for den velsmakende maten — og den utmerkede dram til maten. Herrene plasserte seg så rundt småbord, hvor kaffe og avec ble servert. Etterpå kom vinen fra Hans Hansens — og stemningen var enestående over alt.

Herr Einar Thoresen i Drafn, fyllte utallige ganger den vundne pokal med den skumfulle champagne, og sendte rundt til de forskjellige bord — og tom var den bestandig når den kom tilbake — selvfølgelig.

Flere sanger ble i løpet av aftenen sunget av «Rotten» i Ballklubben, av Tornquist med flere — likesom herr Christensen fra Mjøndalen med et lite kor, «serverte» den kjente «Jeg brænder hime». I det hele var stemningen utover aftenen den aller beste, og vår klubb fikk den ene ros etter den andre for den stilfulle fest.

Drafns medlemmer fortalte endog at Drafns fest på Konnerud i forhold til denne var å regne for intet — og alle var enige om at en bedre og stilfullere fest hadde ingen før vært på. Og Storm-guttene fra Skien hadde bare det ønske å kunne gjøre noe slikt igjen for Skiold.

Fra frk. Wiger i Børsen mottok vi de rosende ord: «Det er beundringsverdig at så mange ungdommer kan oppføre seg så eksemplarisk — og det er oss en glede å servere for slike.»

Charlie Stahl, (sign.).»

Denne beretningen fra Ski- og Ballklubben Skiolds 10 års jubileumsfest er skrevet av Charles Stahl. Vi har tatt med hva som sto, ord for ord, ikke bare fordi det er godt skrevet — men også fordi det på en utmerket måte markerer vår klubbs 10 års bestående. Den vekst som har funnet sted, med den suverenitet Skiold har plassert seg i byens pulserende idrettsliv. Fra vi i 1913 nær hadde måttet se Skiolds tilintetgjørelse innen idrettslivet, de neste års blomstring fremover til jubileumsdagen da det første målet var nådd — Skiold i dag og for all tid.

Denne festen ble holdt på stiftelsesdagen, 7. juni, utpå høsten ble det holdt nok en jubileumsfest for medlemmer med damer.

Dette jubileumsåret, Skiolds 10-årige bestående, ble det beste året i Skiolds historie rent sportslig sett til da. Men ikke bare det, det ble også et meget godt år økonomisk sett. Inntektene det året var 11.500 kroner — det er all grunn til å dvele litt ved de tall. Dette var i første del av 20-årene, hva var ikke da en slik pengesum verdt. Tross store administrasjonsutgifter balanserte kassebeholdningen med 1.574,28 kroner — det er bare i all ærbødighet å ta av seg hatten for et slikt resultat — også i dag. De kunne forvalte sitt pund de gamle herrer.

En kort omtale av den sportslige side av jubileumssesongen vil vi begynne med et sitat fra protokollen: «Som et eksempel kan nævnes foreningens kamp i Kristiania med Frigg, hvor vi formaade at seire med 2—0. Kristiania-pressen skrev i den anledning at

Skiold leverte et spill der var noget av det bedste norske klubbtag hadde præstert. Det geraader spillerne og foreningen stor ære at kritikken om denne kamp var enstemmig. Endvidere nevnes vore resultater med seire over Lyn, Kristiania, 4—0, Brann, Bergen, 3—2 og uavgjort kamp mot Ørn, Horten, 3—3. Resultatene skulde tale for sig selv, da baade Ørn og Frigg var aarets finalister.»

Det var et gjennombrudd for fotballen i Skiold dette året, vi var kommet på talefot med det øvrige ganske land rent fotballmessig. Vi ble skrevet om — og vi ble pratet om, og vi ble kjent for å spille gentlemanlike fotball. Vi var nådd en milepel i våre 10 år som idrettsklubb — vi hadde nådd mer, vi ble kjent som fotballklubb — Skiold var blitt et begrep innen idrettslivet i det ganske land. Hvem av de gutta fra Nedre Bragernes som i sin tid stiftet vår klubb, hadde trodd at fotballen ville rulle så raskt innen vår klubb. De hadde som nevnt satt i gang noe — men de visste ikke den gang hva de satte i gang.

Dette året var også tanken oppe om en trykt klubbavis. Riktignok hadde det tidligere eksistert en klubbavis i Skiold — en avis som gjerne ble lest opp på medlemsmøter og lignende — og som vakte stor jubel. Nå ville man slå fast at klubben hadde sin egen avis — en trykt sådan. Dette ble utsatt til senere behandling —.

Og la oss ta med at Hockey, den nye fengende sporten, var i anmarsj i distriktet — og også i vår klubb. På generalforsam-

Premieskapet på hytta ser ganske velfylt ut — men det er plass til mer sølvtøy...

lingen dette året ble spørsmålet om å ta hockey opp på vårt program fremmet for første gang — men falt. Det skulle senere vise seg at også vi ble en hockeyklubb, eller rettere sagt en bandyklubb, som sporten gikk over til å hete.

Spørsmålet om hockey på Skiolds program ble utsatt til et medlemsmøte, det ble holdt 30. desember 1920, er det tillatt å legge til i ellefte time i jubileumsåret. Hvorfor styret fikk det så «bråttom» var en skrivelse fra Drammen kommunale Idrettsvesen, som spør om klubben har til hensikt å ta hockey opp på Skiolds program, i så fall må det avsettes treningstimer for klubben, skriver Idrettsstyret.

I all hast ble det sammenkalt til et medlemsmøte — med hockey som det springende punkt på dagsorden. Oscar Simensen var formann det året, og han la fram styrets syn på saken, hvoretter han ba om medlemmenes syn på samme sak. Torgeir Helgerud mente at hvis det var 20 interesserte som ville dyrke denne sportsgren, så var det ikke mot hans vilje at hockey ble tatt opp på klubbens program. Einar Anthonson og Olaf Simensen priste hockeyspillet som en av de mest aktuelle, sunneste og mest interessante sportsgrener som finnes, og han mente at klubben ved første anledning burde ta spillet opp på klubbens program — de støttedes av flere, heter det. De kunne fremlegge en sak de gutta — og et enstemmig medlemsmøte innførte hockey på Skiolds program.

Ikke vet vi, men vi vet hva en bandyball, samt en kølle koster i dag. Da kan det være interessant å se hvordan den side av saken ble løst i Ski- og Ballklubben Skiold — det var tydeligvis en brukbar økonomi i klubben.

Vedtak: «Klubben optar fra nu av ishockeyspill paa sit sportsprogram. Den holder for sin regning køller og bal, mens medlemmene selv holder skøiter.»

Dette forslag ble vedtatt enstemmig. Det ble nedsatt et utvalg på tre medlemmer til å ta seg av saken. Vi har lyst til å ta med formannens sluttappell: «Jeg henstiller til komiteén straks å sette seg i virksomhet, slik at vi raskt kan bryte fram i dagen.»

Men var jubileumssesongen til da det beste år Skiold har hatt rent sportslig sett, så ble ikke den «rekorden» gammel. Allerede året etter, i 1921, kan Skiold smykke seg med tittelen: En av landets topplag i fotball.

Men før det, mens man ennå forberedte sesongen i en hard februar måned, kom det (for oss i dag) et noe underlig skriv til klubben. Det var sendt fra fotballkretsen, hvor man slår til lyd for en felles trener for

de fire A-lag i kretsen. Tanken om dette kompanitrenerskap kom fra Drafns Andr. Mjelva.

Selve idéen var kanskje ikke så ille, men den var heller ikke god, og vant ikke gehør i Skiolds styre. Skrivet ble raskt behandlet, med følgende protokollførte resultat: «Da vår forening for ikke lang tid siden selv hadde egen trener, fandt man at en ordning som ovenfor nævnte ikke vilde være den bedste, hvorfor der besluttedes ikke at tiltrede forslaget.»

I en halvårsberetning 1920—21 antyder sekretæren: «Klubbens sæsong iaar tegner til at bli meget livlig.»

Hvor «livlig» denne sesongen ble for Ski- og Ballklubben Skiold lar vi lagets oppmann, Geo. L. Nilsen, fortelle om i sin beretning til styret. Etter en fyldig beretning om de forskjellige lags utmerkede prestasjoner det året, 1921, legger han til: «Som der nu fremgaar av samtlige lags resultater kan vel Skiold iaar se tilbake paa sin aller bedste sæsong, jevnt fordelt på alle lag. For A-lagets vedkommende, paa trods av at mistet 3 av sine gode spillere, nemlig vor høit skattede og drivende kraft, lagets mangeaarige kaptein Bernh. Olsen, vor gode og sympatiske centerhalf Harald Gulbrandsen, samt den gode, rutinerte spiller Eivind Nielsen. At dette var et haardt slag at miste disse spillere, har dog på trods Skiold hævdet sin fotballære og sit glimrende spil hvorend laget har kommet, takket være at klubben har saa mange gode reserver paa haand, som vel ingen anden klub i Drammen kan opvise. Det er os en glæde at kunne nedskrive at klubben iaar (for første gang i offentlige referater) er blitt betitlet som byens bedste fotballag og til og med i referater fra utenbys kampe blit betitlet som et av Norges bedste topplag. Av de bedste kampe laget har spilt iaar, kan nævnes: Mot Fram i Larvik hvor resultatet blev 1—1, og mot fjoraarets norgesmester Ørn paa Horten hvor ogsaa resultatet blev 1—1. Vil for disse kampe bemerke at begge klubber stillet med sine aller bedste lag.

Finalekampen i Idrætsukens Pokalkampe mot Drafn maa vel betegnes efter alt at dømme siges at være Skiolds aller bedste kamp hittil, ja det ble endog referert at Skiolds spil denne kamp var det fineste og bedste spil nogen Drammensklub hittil har prestert, saa vi kan være fornøiet med vor klubs resultater.»

Oppmannen nevner ogsaa at klubbens B-lag hadde en god og solid sesong, men fremhever samtidig C-laget som det mest fremgangsrike. Av sytten spilte kamper vant

C-laget femten, og ble det året kretsmestere i sin klasse. Laget består av høyt teknisk gode spillere med et velutviklet spillesystem, sier oppmannen i sin rapport. Også klubbens guttelag nevnes som meget lovende spillere, og selv mener Geo. L. Nilsen at laget kan regnes som et av landets beste.

Det var i korte trekk Skiolds store fotballår, inntil 1921. De mange utmerkede kamper som laget leverte kan ikke nevnes i denne sammenheng — plassen tillater det ikke. Men at det var et gjennombruddsår for fotballen i Skiold er det ingen tvil om. Den gang å kunne bli nevnt i landssammenheng var virkelig noe stort — noe som er verdt å huske.

Men det skjedde ting også på det administrative plan i Ski- og Ballklubben Skiold. På vårgeneralforsamlingen 16. april 1921 fremmet Eivind Nielsen et forslag, som dessverre ikke fikk støtte. Det var et godt forslag. Eivind Nielsen mente at det var uriktig at alle styremedlemmene kunne gå av samtidig, på vårgeneralforsamlingen. Han ville gjennomføre den ordningen som man har i Skiold i dag — at noen av styremedlemmene kunne gå av på våren, og de øvrige om høsten. Slik som tanken var ville det ikke bli bare «debutanter» i Skiolds styre, men også styremedlemmer som hadde sittet en periode, og kjente de forskjellige saker.

Dette forslaget ble diskutert i timesvis, men ble under den endelige avstemning nedstemt. — Når Norges Fotballforbund benytter loven slik vi praktiserer den — så må det være godt nok for oss, ble det sagt.

Et par ting som kan være verdt å nevne er en skrivelse fra Idrettsstyret i Drammen som ber om et bidrag til utvidelse av fotballbanen på Marienlyst.

Og at klubben ble ilagt kroner 1,— i multk fordi en spiller hadde opptrådt i ureglementert bukse under en fotballkamp. De var strenge med bestemmelsene om «uniformen» i de dager, kanskje det ikke hadde vært av veien i dag også. Det er ikke så sjelden at man på et av de yngre lagene kan se en spiller i bukse som slett ikke hører hjemme under Skiolds «antrekk».

Kretsmestere i klasse C i 1921 var: Otto Berglie, Arthur Danielsen, Bjarne Kristoffersen, Birger Christensen, Gunnar Sørensen, Birger Eriksen, Lorentz Lund, Rolf Kristoffersen, Rolf Pedersen og Tyrolf Hartmann. C-laget spilte 17 kamper, vant 4, 1 uavgjort og 2 tap.

Sportslig sett var 1921 som nevnt et godt år, men ikke noe godt år rent økonomisk sett. Klubbens underskudd det året var på

450 kroner, selv om fotballen hadde spilt inn 6.400 kroner.

I årsberetningen bemerker sekretæren: «Klubbens utvikling tilsier at der trænges tre ting: Penger, penger og atter penger.» Det var første gang man stilte med fire fotballag og de administrative utgiftene var også sterkt stigende. K'ubben hadde i 1921 et medlemstall på 218 medlemmer.

Det etterfølgende år, 1922, ble ikke den suksess man hadde grunn til å vente etter de store bravader året forut. Sesongen må betegnes som jevnt god for fotballen, men uten fremgang, som det er nevnt i protokollen. A-laget vant serien om J. Steenbergs Pokal, etter 4—0 seier over Strømsgodset og 2—0 over Drafn. I denne kampen ble det vist godt spill og sterk seiersvilje, noe man ellers så lite til det året, blir det nevnt.

På det administrative plan kan nevnes at vi ble opptatt som medlem i Norges Hockeyforbund, som det het den gangen, og styret tilskrev Buskerud Distriktslag for Idrett om en legeordning med fast legedag for idrettsutøvere. Det var en meget god tanke, men noen øyeblikkelig ordning ble det ikke i den saken. En annen ting er at Skiold tidlig var seg sitt ansvar bevisst når det gjelder legeundersøkelse av sine idrettsutøvere.

Med vår tidlige tilslutning til Norges Hockeyforbund, var vi også klare for deltagelse i A-klassen i denne idrettsgren. For hockeysportens vedkommende for øvrig sier oppmannen, Rolf Kristoffersen (Alborg), at man har valgt å holde seg «passive» hva kamper angår, for å se tiden an. Det ble spilt et par kamper, resultatene kan synes noe mistroetige, sies det, men interessen for sporten er stor, og de som steller med hockey er optimister for kommende sesonger.

Det sammenlignes også den likhet hockey (bandy) har med fotballsporten, og hvilken betydning det kan ha for fotballspillere vinsterid.

Etter forslag fra klubbens viseformann, Olaf Simensen, ble det på et styremøte vedtatt å sende et skriv til Drammens Ballklubb og Hellas, med innbydelse til et møte for drøftelse av banespørsmålet på Marienlyst, Drafn på sin side hadde søkt Norges Fotballforbund om et lån på 20.000 kroner, som ble innvilget, for bygging av gressbane på Marienlyst. Dette mente Skiolds styre ville forpurre Drammen kommunes planer om et moderne idrettsanlegg på Marienlyst — eller sabotere, som det heter i protokollen. Skiolds styre mente at de ved å sammenkalle til dette møtet også ivaretok sine og andres interesser på Marienlyst.

Klubbens store sorg dette året var tapet

Barnas Skidag ved Skioldhytta ble en av de vakre dager — slik det har vært de siste år denne dagen.

av den populære kamerat og spiller Bernhard Olsen. Et betydelig avsnitt er viet hans bortgang i 1922, etter et lengre sykeleie. Bernhard Olsen var ikke bare en utmerket spiller, han nevnes som den som har hatt størst betydning for fotballen i Skiold, men han var også en meget skattet kamerat. Det var sorg i klubben da budskapet om hans bortgang kom.

Kameratskapet i Skiold har tradisjoner, hva en skal tro av de gamle «skrifter». På generalforsamlingen 5. november takker formannen, Torgeir Helgerud, medlemmene for den store innsats i det forløpne år, og klubbens viseformann, Olaf Simensen, avslutter med disse ordene: «Takk for kameratskapet og samholdet innen klubben, dette er den største faktor for å nå et heldig resultat — eller med andre ord, målet.»

I disse årene ble det holdt en rekke basarer, så å si hvert år, og private utlodninger på styremøtene, som i dette tilfellet: Man foretok deretter utlodning av en liten ting som innbrakte ca. 51,00 kroner — til den alltid hængrende kasse». Det var ikke på noen måte

et sjeldent tilfelle at en av styrets medlemmer måtte stille seg som garantister for et pengebeløp som skulle brukes i klubbens regi. Eller rett og slett låne ut penger av egen pung.

Men det å kunne holde en basar i de dager kunne være innbringende. På et styremøte 5. april ble regnskapet for sist avholdte basar lagt fram. Det kunne fortelle om en bruttoinntekt på 3.300,00 kroner, og et netto utbytte på 2.100,00 kroner. Det var lønnt verdt å ta på seg det store arbeid som avholdelse og forberedelse av en basar er.

24. november 1923 ble det skrevet følgende i Skiolds «historiebok», det er styrets beretning for annet halvår 1923:

«Som det vil fremgå av oppmannens beretning har fotballsesongen sportslig sett vært meget god, særlig for A-lagets vedkommende. Vi har fått forbindelse med flere nye klubber, og har blitt bedre kjent utover i landet. I pinsen hadde A-laget en flott tur til Trondheim, en tur som nok medlemmene vil minnes i mange år. Turen varte helt fra lørdag til onsdag, og Skiold var Freidigs gjester i Trondheim. Freidig-guttene var meget hyg-

gelige og vi var på utflukter til Munkeholmen, Gråkallen og Domkirken. Reisen til og fra Trondheim var også en opplevelse og må betegnes som den beste tur i Skiolds historie.»

Reiste man mer i den tiden enn det gjøres i våre dager? Sikkert, og det kom vel i første rekke av at man ikke da hadde det strenge serieprogrammet som vi har i dag. Det ble bedre tid til å stifte bekjentskap med andre klubber, i andre byer over det ganske land. Skiold hadde mange gjestende lag i 20-årene, klubber som i dag, om vi hadde vært av samme «kaliber», ville gitt gode spilleinntekter. Sarpsborg og Start, for å nevne noen. Også Vestfold-byene ble hyppig besøkt — man søkte kontakt i ande «leirer» og fikk den. Skiold hadde fått et godt navn i de større fotballkretser.

Tretten år etter stiftelsen, i 1923, tok Skiold sitt første kretsmeesterskap i A-klassen. Den avgjørende kampen ble spilt mot Mjøndalen på Gulsbogen stadion, hvor Skiold vant 2—1 etter en beinhard kamp.

Det ble spilt fem kamper i kretsserien. Skiold vant samtlige med målforholdet 18—3. Fullt så heldig var ikke laget i norgesmeesterskapet. Det ble tap i 3. runde, urettferdig heter det, med 1—0 for Larvik Turn.

En liten pussig historie skriver seg også fra dette året. Skiold deltok i Fremad, Lillehammers pinseturnering, og skulle møte Mercantile i finalen i Oslo. Nå kunne ikke Mercantile skaffe bane, og man kom til enighet om at kampen skulle spilles i Drammen. Så ble gjort, og Skiold kunne gå av banen med 3—1 seier. Dette ble meddelt Fremad, og man ventet på pokalen. Fra Fremad kom det overraskende svar at de ikke kunne godkjenne at kampen ble spilt i Drammen — og derav heller ingen pokal. Skiold gjorde da en ny avtale med Mercantile — at man skulle ta 50 kroner av overskuddet — og selv kjøpe en pokal. Hvilket ble gjort. Om Fremad fremdeles har den omtalte pokal i sine samlinger forteller historien ingen ting om.

Skiolds første kretsmestere i A-klassen er: Sigurd Stensrud, Rolf Henriksen, Erling Kristiansen, Tyrolf Hartmann, Eivind Nielsen, Øivind Kristiansen, Alf Kristiansen, Birger Pettersen, Erling Antonsen (Strand), Bjarne Halvorsen og Reidar Johansen.

Men oppmannen, Charles Stahl, hadde både ros å gi og tuktens svøpe å svinge over sine spilleres hoder denne sesongen. I sin beretning til generalforsamlingen sier han blant annet: «En særskilt omtale bør tre av våre nåværende spillere på A-laget ha: Erling Antonsen, Eivind Nielsen og Erling Christiansen, og Stahl har mange godord å gi disse karene.

Beretningen fra hockey-laget, som det hette den gangen i 1924, kan være verd å titte på, eller i hvert fall noen «strofer» fra den. Beretningen ble lagt fram på generalforsamlingen 8. april: «Hockeysæsonen begynde medio december, og hockeyspillerne begynde trening saa fort som banen ble aapnet. En del av vore spillere var da i fuld træning, som de hadde erhværet sig paa «Styrmodammen». Vor første kamp var mot «Hasle», Kristiania, hvor vi tapte 11—3. Denne kamp skulde vi absolutt ha vunnet, da vi presset saa at si hele tiden»!!!

Kjære leser, den var god. Vi tapte 11—3, men presset altså hele tiden — og skulle ha vunnet kampen. Vi kan fortelle at vedkommende oppmann ble gjenvalgt, og for guttas del kunne de vel neppe få en mer hyggelig kar til å lede seg. La oss legge til at det var et av de første årene det ble spilt bandy i Skiold, eller hockey som det ble kalt. Og man trengte sikkert til å være opptimist i starten — og fremtidens håp hadde man jo foran seg.

Fotballsesongen 1924 ble ikke det helt store for Skiolds vedkommende, hvilket skyldes delvis omlegging av spillet, og for dårlig trening. Men noe meget viktig skjedde dette året: Åpningen av Marienlyst Gressbane. Tre Skiold-gutter representerte på det sammensatte Drammens-laget som spilte mot Odd, Skien. De tre var Erling Antonsen, Alf Kristiansen og Reidar Johansen. Som sikkert kjent så vant Drammens-laget 3—1.

1925, vår klubb kan feire 15 års jubileum. Og det ble markert med en kamp mot et tysk lag på Marienlyst Gressbane. Laget som het Eimabüttel, Hamburg, var vårt eneste internasjonale gjestelag dette året. Kampen endte uavgjort 1—1, en sterk prestasjon av vårt lag. Jubileumskampene endte med seier for Ørn, Horten. Det var et meget fornemt selskap Skiold hadde innbudt til sine jubileumskamper. Navn som Lyn, Oslo, Ørn, Horten, og Odd, Skien, hadde allerede den gang et godt navn i norsk fotball. Og med i dette store selskapet var Skiold. De spiste ikke bare kirsebær med de store. Det hendte den gang at vår klubb var deres overmann. Tilbake til jubileumskampen, så vant Skiold 1—0 over Lyn, Ørn slo Odd 3—0. Finalen mellom Skiold og Ørn ble en både god og spennende kamp, ispedd passe dose dramatik. Det endte med 3—2 seier for Ørn.

Dette jubileumsåret, som under 10 års jubileumet, hadde Skiold et meget godt fotball-lag. Et lag som kunne beseire hvem det skulle være av de store navn. Brann, Bergen, ble norgesmestere i 1925. Skiold var på gjestevist i Bergen hvor de spilte med de nettopp kårne norgesmestere — og Skiold vant 3—2.

Skiolds jubileumskomiteé 1970. I første rekke fra venstre: Egil Ulsbøl, Tore Ruud (formann i jubileumskomiteén, Knut Berg Nilsen og Johs. Christensen. I annen rekke fra venstre: Ivar Rosendal, Thorbjørn Gulbrandsen, Gunnar Fossum, Harald Ketilsson, Bjørn Løkeli og Thorstein Roaas.

Den seieren vakte oppmerksomhet langt utenfor Drammens grenser. Og slik var vårt fotball-lag for en del år tilbake. Vi hadde et navn i norsk fotball, dessverre kan vi ikke si det samme i dag.

15 års jubiléet ble feiret i Børsen i Drammen med en stilfull fest, og samtlige av jubileumskampenes spillere var innbudt. Ørn fikk sin pokal, selvfølgelig under stor jubel.

1926, året etter vårt jubileum — året etter at vi hadde vist «verden» at vi kunne spille fotball, det året var vi igjen nede på et slett nivå. Både sportslig og økonomisk. Med andre ord ingen stor sesong, og det skyldes, så står skrevet, slapphet fra spillernes side og mangel på lyst til å trene.

Vi vet ikke om vedkommende som sendte sin utmeldelse på et, som det står, klosett-papir, på denne måten vil fortelle hva han syntes om vår klubb det året.

I de neste ti år fremover sto fotballen på stedet marsj i Skiold. Riktignok med glimt fra storhetens tid i 1928, men den store fremgangen lot vente på seg. Målet man hadde satt seg, det å få spille i ligaserien var fremdeles bare drømmer, selv om man ved et par anledninger bare var et fattig poeng fra å tre inn i denne fornemme sirkel.

Skiolds spillere som har spilt på Norges A-landslag i bandy:

- Arve Fjeld 8 kamper.
- Ulf Jacobsen 6 kamper.
- Rolf Lagesen 4 kamper — han har spilt to av kampene for B. 14.
- Arild Berg 2 kamper.
- Bjarne Gade Jensen 2 kamper.
- Kjell Westby 1 kamp.
- Tore Jahnsen 1 kamp.
- Harald Eriksen 1 kamp.
- Thorbjørn Gulbrandsen 1 kamp.

Ungdomslagskamper:

- Tor Pedersen.
- Hans Brunæs.
- Tore Jahnsen.
- Per Smerkerud.
- Arve Fjeld.
- Rune Reffhaug Johansen.
- Rolf Hæhre.

Juniorlandskamper:

- Per Lund Nilsen.
- Arild Berg.
- Bjørn Gundhus.
- Sverre Erling Nilsen.

— tyve år etter

I 1930, vår klubb er 20 år, ble den svenske trener Harry Magnusson reengasjert av vår klubb, men bare for et par måneder, da økonomien ikke tillot mer. Men heller ikke dette bar frukter, interessen for trening og det å høre trenerens råd sto noe tilbake å ønske.

Nye forhåpninger fikk man i jubileumsåret 1935, da A-laget ble nummer to i krets-serien, og ellers hadde en sesong som ga løfter for noe mer.

25 års jubiléet ble feiret med pump og prakt i Harmoniens lokaler, hvor rundt 100 medlemmer med sine damer var til stede.

Men hadde fotballen stått stille i de siste 10 årene, så fant til gjengjeld bandyspillet, eller hockeyen, sin plass i vår klubb. Fra en heller mager start først i 20-årene, hadde trofaste tilhengere av sporten arbeidet den oppover til et standsmessig nivå. Noe topp-lag kunne vi ikke kalle oss i 1935, men navnet Skiold ble respektert og ofte fryktet i bandy-kretser. Sesongen 1935 må betegnes som meget god, og lovende for fremtiden. Av 10 mulige poeng oppnådde laget 6, og Skiold fikk tre internasjonale spillere det året, Rolf Lagesen, Harald Eriksen og Thorbjørn Gulbrandsen. Men la oss ikke gå så hastig til verks når det gjelder bandyen.

I 1929 ble hockey-spillet omlagt. Det vil si man innførte elleve-mannsspillet, eller rettere sagt bandy. I den første kretskampen i bandy som ble arrangert i Buskerud slo vi Drammens Ballklubb 3—1, og ble dessuten nummer 2 i kretsserien. Vi begynte å spise kirsebær med de store.

Fullt så bra ble ikke det neste året hva bandy angår. Tålelig bra i 1931, men så slo laget til i 1932. Denne sesongen er klart den beste for bandysporten inntil da i vår klubb. Etter meget godt spill gjennom hele sesongen gikk laget helt til topps og kunne smykke seg med en kretsmestertittel. Og kretsmesterne, de første i bandy i Skiolds historie er: Georg Eriksen, Sverre Berglie, Thorleif Hansen, Harald Eriksen, Carl Carlsen, Thorleif Mugerud, Bjarne Ulsbøl, Magne Ulsbøl, Thorbjørn Gulbrandsen, Trond Røste og Darny Andreassen.

Vi tilhørte toppligaen innen Norges Bandy-

forbund. Vi har holdt oss i topp-divisjonen i alle år senere. Det sto hardt for plassen i 1. divisjon for vårt bandylag i 1933, fire spillere hadde vi mistet til en annen klubb. I halvårsberetningen fra det året heter det: «Ikke så lite av en bedrift, når vi tar i betraktning det undergravningsarbeide vi har vært utsatt for». Det ble tydeligvis kjempet hardt om de beste spillerne — også i de dager. Men når vi først har begynt en slik springende «taktikk», la oss hoppe tilbake til fotballen i jubileumsåret 1935.

Vi ble nummer 2 i kretsserien, det så meget lovende ut. Men så skjedde det katastrofale at vi tapte NM-kampen mot Liv, Hønefoss, nettopp som laget hadde fått tiltro til seg selv. Først på høstparten kom laget til hektene igjen, med strålende seirer over Tønsberg Turn og Drammens Ballklubb. Og nettopp dette var muligens opptakten til neste års gode fotballs sesong. I A-lags beretningen for 1935-sesongen, sier oppmannen: «Skiold står godt rustet til kommende sesong. Den ånd og tone som i år har hersket lover bra. Jeg håper for klubbens fremgang at denne ånd og tone må vedvare og styrkes, så vil ikke belønningen utebli. Vi har en stab av god sportsungdom som vil bære vår klubbs farger med ære, til hygge og nytte for seg selv, og glede for oss som følger klubbens videre utvikling. Hold sammen i motgang som medgang. Svikt ikke den klubb hvis farger du har gått inn for.»

Det er Bjarne Halvorsen, det årets oppmann, som kommer med denne appell, og skal vi tro av neste års sesong, så har den hatt sin misjon.

Hva skjedde så i 1936? La oss ta det i en viss rekkefølge. Vi ble for første gang representert i 4. runde i cup-mesterskapet — et gjennombrudd i fotball for vår klubb, heter det i beretningen. Man må langt tilbake i klubbens historie for vise til en bedre sesong.

I første runde i cupen møtte Skiold Kjelsås. Det ble seier 2—1. I annen runde ble Tistedalen satt utenfor med 4—2. En hard nøtt møtte Skiold-gutta i 3. runde, da Viking kom på besøk fra Stavanger. Etter ekstraomganger kunne Skiold gå av banen med 1—0 seier. Skiold var blitt byens lag, og man var svært

spent på hvem man fikk i 4. runde. Mulig Norges Fotballforbund syntes at nå kunne det være nok fra Skiolds side. De sendte oss Fredrikstad på nakken. Og den kampen skulle spilles i Fredrikstad. En oppgave som må sies å være meget stor — og den ble for stor. Skiold tapte 2—0. La oss legge til at Fredrikstad ble norgesmestere det året, og Skiold leverte slett ingen dårlig innsats.

I kretsserien plasserte laget seg som nummer 3, og er med i norgesligaen også neste år. For å gjøre sesongen fullgod, gikk laget hen og vant Gressbane-cupen og den oppsatte pokal. Jo, det var så visst en sesong med smell i.

Det året fikk Skiold sin første internasjonale spiller, da Cally Tiedemann ble uttatt på B-landslaget mot Sverige. Og mer gledelig kunne sesongen by på. Bjarne Halvorsen som er klubbens første forbundsdommer i fotball, hadde sesongen 1936 dømt en rekke utmerkede kamper, og var sterkt på tale som finaledommer det året. At det skulle gå et nytt ti-år før han fikk sjansen igjen er en annen sak. Men sportslig sett var 1936 et meget godt år for Skiold. Og med i fotballens kjølvann fulgte bandysporten, ikke bare A-laget, men også B-laget hevdet seg helt i toppen i sin klasse. I finalen møtte laget Sparta, og vant 2—0, og KM-tittelen. På Norges Bandylandslag mot Sverige i Ørebro, spilte Rolf Lagesen venstre back og på krets-laget var vi godt representert.

Det er klart at årene 1935—36 ble et fremskritt for Skiold i så vel fotball som bandy. Bandy ble tatt opp som siste idrettsgren i vår klubb inntil da, men det er vel innen bandysporten vi senere har gjort oss best kjent. Vi har ikke helt kunnet følge opp i fotball,

hvorfor er vel vanskelig å uttale seg om. Men den jevnheten man har hatt innen bandy har aldri vært til stede når det gjelder fotball i Skiold. Man har glimtet til med det helt store, for kanskje allerede året etter å dette ned på et langt lavere nivå. Hva dette kan komme av er vel verdt sin egen studie, uten at vi skal forsøke å analysere tilfellet her.

Vi er helt på det rene med at økonomien den gang i hovedsaken var basert på basardrift, noe kom inn som kontingent, og atter noen kroner i spilleinntekter. En ting er helt sikkert, det måtte være gode økonomer som ledet Ski- og Ballklubben Skiold.

— — —
Vårmånedene 1937 skrantet Olaf Simensen. Det var en en tung tid for klubbkameratene — den 25. april gikk han bort. Da var det sorg i Skiold. Olaf Simensen hadde fulgt sin klubb fra den første dag — han var en av stifterne. Og i glade og tunge dager var han den man kunne støtte seg til. Han tenkte for sin klubb og sine klubbkamerater. Idretts-saken sto meget høyt hos ham, og han var da også sterkt engasjert innen sin klubb, men også innen administrasjonen i kretsen. Han var blant annet Drammen og Omegns Fotballkrets første formann.

Hans bortgang var et tungt slag for idrettsvenner i Drammen.

— — —
For fotballens vedkommende ble ikke 1937 sesongen like god som året i forveien. Om det sier blant annet lagets oppmann: Hvorfor ikke sesongen kan sammenlignes med fjor-årets, skyldes en vesentlig del at flere av spillerne har spilt 2—3 kamper for bedrifts-idrettslag i uken. At dette svekker vårt lag er utvilsomt.

Skiolds representantskap i jubileumsåret 1970. I første rekke fra venstre: Alf Jansen, Olaf Johansen, Knut Berg Nilsen, Johnny Ulleberg, Johs. Christensen, Thorbjørn Gulbrandsen, Rolf B. Hansen og Bjarne Ulsbøl. Bak fra venstre: Bjarne Borgersen, Harry E. Andersen, Egil Ulsbøl, Bjørn Løkeli, Henry Tuftte, Kåre Madsen, Tore Ruud, Arvid Syvertsen, Gunnar Fossum, Kåre Bjørndalen og Helge Evensen.

Norgesmesterene i bandy -39

Men for vårt juniorlag ble i hvert fall 1938-sesongen vellykket. Tiedemann Tobakkfabrikks vandrepokal ble vunnet av våre gutter, i en hard juniorsesong. Strømsgodset lå meget gunstig an foran denne sesongen til å vinne trofæet. Men så var det at våre gutter nok en gang klarte å hale i land et kretsmesterskap, og da sto begge klubber likt i poeng. Omkampen vant Skiolds juniorlag med 2—0. Det var et beinhardt oppgjør, Tiedemanns pokal henger meget høyt så vi er gla for at vi har en av dem stående i vårt premieskap. Og man skulle få høre mer fra dette juniorlaget. Men for A-laget haltet det. Sesongen betegnes som middels god. Men sorger og gleder følger sammen. Om vi ikke akkurat kunne glede oss så veldig over fotballsesongen 1938, så ble til gjengjeld bandy-lagets sesong 1938—39 så mer gledelig for klubben. Skiold fikk sitt første norgesmesterskap i bandy. Og vi skulle vel ikke ta mye feil om det ble visket vekk en tåre fra øyekroken hos de som hadde vært mest entusiastiske i bandyens første vanskelige år. Endelig hadde man nådd helt til topps — og det var fortjent. «Sportsmanden», idrettsbladet den gang, hadde følgende å si: «Skiolds mesterskap er et av de mest utpregede lagmesterskap vi har hatt her i landet.» Samme blad kunne også tildele Skiold «Ukens Beste-premie».

Carl Carlsen var oppmann dette året. Han fikk sveiset gutta sammen til en enhet — gutter som vil satse for noe, for sin klubb og et mesterskap.

Skiolds første norgesmestere i bandy er: Rolf Bolstad, Leif Eriksen, kaptein, Bjarne Olsen (Ulfsbøl), Odd Sjuve, Carl Carlsen, Trond Røste, Thorbjørn Gulbrandsen, Sverre Nilsen, Erling Christoffersen, Rolf Raaen og Bjarne Gade-Jensen. Reserver var: Finn Bolstad, Rolf Lund og Einar Sørbye.

Finalekampen mellom Skiold og Drafn endte med 1—0 seier til Skiold, i et beinhardt oppgjør som ikke ble avgjort før i kampens siste minutter.

Toppen av det som i 1939 kunne oppnåes i norsk juniorfotball, den gleden fikk Ski- og Ballklubben Skiold oppleve gjennom sitt meget gode juniorlag. Lagleder, Alf Paulsen,

med sine juniorgutter, kunne smykke seg med tittelen: Østlandsmester i fotball 1939. Det var en bragd så stor at den egentlig burde være et eget kapittel i Skiolds historie. Alf Paulsen som lagleder hadde sveiset dette laget sammen gjennom god lagånd, kameratskap og en dyktig leders egenskaper. Det er den største triumf i Skiolds historie når det angår juniorfotball. At laget samme år også ble kretsmester i klassen hører likesom med.

Skiolds første Østlandsmestere i fotball er: Aage Jahnsen, Sigmund Grønlie, Arne Carlsen, Olav Olsen, Odd Hansen, Øyvind Holst, Arne Knudsen, Finn Bolstad, Kaare Jansen, Rolf Lund, Oddmund Tofteng, med reservene Kaare Hansen, Kjell Hansen og Willy Thorvig.

La oss også ta med at A-laget i fotball reiste «kjerringa» fra året i forveien. Etter en dårlig høstsesong sto laget i faresonen i Norgesserien. Det måtte et skippertak til for å redde fortsatt deltagelse i serien. Det ble også tatt et skippertak, som så mange ganger før og senere med årene i Skiold. Man klarte faktisk å redde de nødvendige poeng.

Man skulle så ha grunn til å se noe lyst mot sesongen 1940. Ikke visste man vel da at krigsmørket skulle senke seg over landet. Den tordnen man kunne ane fra krigskanonen ute i Europa, var likesom så fjern fra oss her i Norge.

Og fotballsesongen ble ganske brukbar. A-laget nådde fram til 3. runde, hvor det ble 2—1 tap for Sarpsborg. B-laget med en del av juniormestrene fra året i forveien hentet seg et kretsmesterskap. Juniorlaget vant en turnering som Drammens Ballklubb arrangerte. Og slik var det også på bandyfronten. Det skjedde ting innen våre lagidretter som kunne gi grunn til optimisme.

Men samtidig skjedde det noe ute i Europa. En mann ved navn Adolf Hitler, besatt av verdenshersker-trang, førte sitt krigsmaskineri dypere og dypere inn i en fredelig verden. Og ved stormakters spill var snart også gamle mor Norge innblandet i den 2. verdenskrig og all dens redsler.

De tyske myndigheter var redd for alt som hette sammenslutninger, foreninger på det faglige område eller i idrettens tjeneste. I

Norgesmesterne i bandy 1939.

Fra venstre bakerst: Rolf Raaen, Bjarne Gade-Jensen, Trond Røste, Carl Carlsen Erling Christoffersen, Odd Sjuve, Sverre Nilsen og Thorbjørn Gulbrandsen. Foran: Bjarne Olsen, Rolf Bolstad og Leif Eriksen. Skiolds Østlandsmestre 1951. Knestående fra venstre: Tor Nilsen, Reidar Schüssler og Jon Johansen. Stående fra venstre: Lagets oppmann, Egil Arenth, Leif Lund, Lars Lund, Ulf Jacobsen, Kjell Vestby, Hans Brunæs, Tor Pedersen, Tore Larsen og Tore Jahnsen.

Skiold junior. Krets- og Østlandmester 1939.

Stående fra høyre: Odd Hansen, Odmund Tofteng, Rolf Lund, Kaare Jansen, Finn Bolstad og Arne Knudsen. Foran fra høyre: Øivind Holst, Arne Carlsen, Aage Jansen, Sigmund Grønlie og Olaf Olsen.

idrettens verden forsto de snart at de ingen innpass ville få. De grep da også til den eneste mulighet de hadde til å få kontroll over idrettslivet i Norge — innlemme det i nazistiske rekker, eller stoppe idrettslivet i sin helhet.

Vi skal ikke komme inn på disse tunge årene innen idrettslivet i Norge, og heller ikke skal vi blande oppgjøret etter krigen inn

i denne beretning. Det oppsto altfor mange kjedeligheter. Medlemmer ble gransket, de ble senere funnet «rene», i det hele tatt var det en vanskelig periode i Norges idrettsliv også det første fredsåret. Man følte seg patriotisk forpliktet til å dømme — men man kjente ikke da hvilke vilkår — og ikke minst hva man skulle dømme for. Det var en innfløkt historie vårt rettsoppgjør etter krigen.

Krig — og arbeidsdagen etter

I dag er det glattet over, alle kategorier om svik eller dårlig holdning. La også oss glemme det i denne beretning — til det en gang i tiden blir historie.

Men vi vil gjerne her ta med de direktiver som nazistynet sendte ut til idrettsforeningene etter at idrettsarbeidet ble nedlagt høsten 1940. Skiolds styre viste i denne tiden en meget rank holdning. Det var ingen tvil om hva en skulle svare en nazistisk invitt om idrettsarbeidet i Norge.

Det var i denne tid den norske idrettsfront ble skapt. I februar 1942 fikk alle landets klubber pålegg om å holde ekstraordinære generalforsamlinger for å ta standpunkt til å drive idrett. Vi skal her sitere et utdrag av forordning av 20. mai 1941 om beskyttelse av norsk idrett, § 4 lyder slik:

«Den som rettstridig søker å hindre eller hindrer idrettsarbeidet eller søker å unndra eller unndrar midler tilhørende et idrettslag som ventes oppløst, straffes med fengsel og bøter eller en av disse straffer.»

Likeledes siteres et punkt i skrivelsen fra det nazistiske Norges Idrettsforbund, fotballavdelingen:

«Hvis klubbtinget beslutter begjæring om oppløsning, tas det forbehold om å treffe tiltak i tur og orden overfor enkeltpersoner eller klubber som ansees formålstjenlige, i samsvar med gjeldende lover og forordninger.»

Den pålagte generalforsamling ble holdt i bystyresalen den 4. mars 1942. Av de 260 medlemmer som var tilskrevet møtte 62 stemmeberettigede. På tross av forannevnte trusler ble det *enstemmig* besluttet *ikke å drive idrett under nazistynet*. Det ble også *enstemmig* besluttet at klubben skulle oppløses. Styret fikk generalforsamlingens fullmakt til å avvikle klubbsakene. 61 medlemmer, iberegnet styret, undertegnet forhandlingsprotokollen. Ett medlem undertegnet ikke. Beretningen fra forhandlingene på generalforsamlingen ble oversendt det nazistiske Norges Idrettsforbunds Fotballutvalg.

Følgende møtte og underskrev protokollen: Alf Jansen, Arvid S. Nielsen, Alf Paulsen, Olav Brønne, Sverre Jansen, Sverre Nilsen,

Arvid Pettersen, Harald Western, Knut S. Svendsen, Trygve Johan Iversen, Åge Jahnsen, Olaf Nordahl, Willy Egeberg, Sverre R. Eknes, Oddmund Tofteng, Odd H. Holthe, Reier Torgersen, Alf Johansen, Finn Hansen, Erik Gulbrandsen, Thor Gundersen, R. Borge, Harry Hansen, Lars Bolstad, Bjarne Lagesen, Sigmund Grønlie, Erling Tommesen, Alfred Lagesen, Finn Bolstad, Johnny Simensen, Odd Sjuve, Knut Berg Nilsen, Arne Larsen, Bjørn Gundersen, Rolf Pettersen, August Olsen, Johan Soremshaugen, E. Gulbrandsen, Kjell Hansen, Rolf Johansen, Rolf Bolstad, Leif Eriksen, Gudmund Hæhre, Leif Hansen, Cato E. Nielsen, Erling Helliksen, Odd Brekke, Geo. L. Nielsen, C. J. Stahl, M. Hansen, Henry Lagerqvist, Bj. Gade-Jensen, Jørgen Johansen, Bjarne Olsen, Olaf J. Johansen, Magnus Halvorsen, Johs. Sørensen, Bjarne Halvorsen, Ernst J. Larsen, Johnny O. Ulleberg.

Styret skriver videre i sin beretning, fredsåret 1945:

Skioldgutter, idrettskamerater!

Dette er jo en beretning hvor alt som heter idrett ikke eksisterer, men det er et historisk dokument som kan bevise at dere alle er norske idrettsgutter og alle dere i idrettsadministrasjonen har vært tro mot idrettsfronten, den fronten som samlet har bidratt til å gi oss friheten tilbake, friheten for norsk idrett og landet vårt.

Vi har så mange ganger før på generalforsamlingene vært stolte når vi f. eks. har tatt Norgesmesterskapet i bandy. Eller da juniorlaget i fotball ble Østlandsmester. Og når vi synes vi kom litt lengere opp i rundene enn vanlig, da har vi alle følt at vi har gjort en seierrik bedrift. Ja, det er så, men den aller største seier er den vi i disse dager har vunnet over nazistynet, som i disse 5 år med vold og terror har forsøkt å nazifisere den norske idrettsungdom. Når vi nå atter etter disse tunge, lange år igjen skal ta fatt på idrettsarbeidet vårt som frie mennesker, hvor vi kan handle fritt både i tale og skrift, hilser styret dere alle sammen vel møtt igjen for å reise idretten oppover og fremover

til gagn for Norges idrettsungdom og vårt kjære fedreland som atter er fritt.

Det var glade dager, man levde igjen i et fritt Norge — i et Norge hvor idrettsarbeidet igjen kunne tas opp. Manglene var ennå store i de første dager, vi tenker på materiellet, alle vanskelighetene vi måtte kjempe med det første året da vi reiste oss etter fem års undertrykkelse.

Men det ble jublet, en hadde igjen troen, troen på det gode i mennesket, troen på at en ny norsk idrettsbevegelse ville reise seg. Og det tok ikke mange dagene før igjen idrettsarbeidet var i gang igjen i Norge, og da selvfølgelig også i Skiold. Freden var ikke mer enn proklamert, før det første styremøte ble holdt. Det måtte en ekstraordinær generalforsamling til, under krigen hadde vi mistet retten til å kalle oss idrettsforening — vi nektet jo å drive idrett under et nazistyre. Men Skiold reiste seg — det var glede i klubben over å kunne komme i gang med arbeidet — de gamle ildsjeler grep igjen til roret, en ny start var i trygg og sikker emning.

Idrettsoppmarsjen 3. juni 1945 ble en opplevelse som gjorde mangt et øye mykt og tårefyllt. Oppmarsjen ble en strålende parademarsj for idrettsungdommen i Drammen. Skiolds tropp var en av de flotteste — vi tok et like verdig møte med idretten etter frigjøringen som vi tok avskjed under de vanskelige årene.

Charles Stahl var arrangementskomitéens formann, han ønsket idrettsungdommen vel møtt igjen — under sin tale på Marienlyst. Nåværende fylkesmann, Olaf Watnebryn, holdt dagens tale for idrettsungdommen og idrettsfronten under krigen.

Marienlyst var denne dagen tettpakket av mennesker som ga sin hyllest til idrettsungdommen.

Vi kunne feire vårt 35 års jubileum i et fredens år. Det ble gjort i Central Hotell 24. november, hvor hele 189 festdeltagere sørget for en god stemning, en av de hyggeligste fester i klubbens historie, forteller beretningen.

Klubben tallet nå 400 medlemmer, og på det sportslige området kunne vi igjen glede oss over å stille opp i en 3. rundekamp i norgesmesterskapet. Vi møtte Skeid i Oslo i den kampen og det ble et knepent 1—0 tap. Også B-laget og C-laget gjorde sine saker bra, vi møtte godt opp til den første sportslige mønstring.

Dessverre, det følger et dessverre med. Vår junioravdeling, som var helt på topp

da krigen kom til landet, den hadde lidd et følelig tap. Mange gutter hadde forsvunnet helt, de som var i «emning» hadde følt en lang idrettsstopp på kroppen, det som den gang skulle bygges videre på ble stående som et ufullendt verk. Det tar sin tid å bygge opp igjen en junioravdeling. Alf Paulsen klarte det, selv om også han måtte ha sin tid til arbeidet.

Skiolds bandylag, A-laget, startet opp sesongen 1945—46 med et nytt kretsmeesterskap til klubben. Jo da, det er tillatt å si at vi fikk en god start.

Men for fotballens vedkommende ble 1946 sesongen en av de svarteste i klubbens historie — og hvorfor? Det er forsøkt talt det dit hen at vår da engelske trener Callaghan ikke forsto vår stilling i norsk fotball, forsto det at vi var i en prekær nedrykningsposisjon. Vel de om det, det var i hvert fall ikke Callaghan som spilte fotball for oss. Det gikk da også galt, så galt at vi måtte ned i den daværende 2. divisjon. Det var et hardt slag for fotballen i Skiold.

Vi kom likesom ikke i gang igjen etter det. Riktignok tok Ungdomslaget et mesterskap i 1947, men den store fotballen, den som en gang hadde gjort Skiold kjent utover det ganske land — dessverre den uteble i de nærmeste årene fremover.

Men var det ingen fremgang å spore for fotballen, så var til gjengjeld vårt A-lag i bandy en lei anstøtstein for de fleste lagene. Vi var med helt i toppen, Skiold var respektert, de var fryktet, et topplag i norsk bandy.

Men la oss dvele en stund ved fotballen i Skiold i 40-årene. La det være klart at vi aldri kom opp av den bølgedal vi hadde havnet ned i. Vi kjempet for å holde den posisjon vi hadde — noen tanker oppover var det lite grunn til å gjøre seg.

En annen ting gledet desto mer. Vår junioravdeling vokste, der var vi med, og vi fikk etter hvert ry på oss for å stille en sterk junioravdeling. Den posisjon har vi senere hatt. Med et lite tilbakefall først i 60-årene, men det kan man vel si var av en forbigående art. Et år avga vi riktignok en rekke utmerkede emner av noen ungdommer til andre klubber, men flukten fra «fanene» ble heldigvis stoppet i tide.

Lå fotballen nede var vi fortsatt på topp i bandy, selv om det ikke ble noe norsk mesterskap. Bandylaget spilte seg helt opp i toppen, men den endelige seier fikk vi ikke i 40-årene. Men med et nytt 10-år — og et nytt lag skulle det vise seg at bladet vendte seg også for oss i Skiold.

Tro endelig ikke at man hvilte på gamle, visne laurbær i 40-årene. Skiold-revyen vil

Den store idrettsmønstringen i fredsåret, hvor Skiold var sterkt representert.

sent glemmes. Den ble en enestående suksess.

I 1947 fikk vi vår første finaledommer i fotball. Bjarne Halvorsen dømte cup-finalen mellom Skeid og Viking i Bergen.

På generalforsamlingen 23. april 1949 tok Alf Jansen av som formann, da hadde han ledet klubben i 10 år. Og det var kanskje ikke de letteste år. Vi tenker på den avgjørelsen han måtte være med på å ta under krigen da idrettstreiken ble satt i gang. Det vedtaket Skiolds styre den gang tok gjør at klubben i dag kan gå med «oppreist» hode i dagens idretts-Norge.

Dette året ble også badstua på Skioldhytta ferdig, etter iherdig innsats fra en del av klubbens medlemmer, og mer eller mindre god innsats fra andre medlemmer. Under en tilstelning på Skioldhytta kunne badstuekomitéens iherdige formann, Johs. Sørensen, overrekke badstua til klubbens formann. Det var en kjempeinnsats som her ble utført av Johs. Sørensen og hans medlemmer, og man kan vel i dag si at badstua står som et monument over Johs. Sørensen og det arbeid han har lagt ned for vår hytte ved Steglevannet på Konnerud.

Med jubileumsåret 1950, forsvarte bandyen sin gode posisjon blant norske topplag. Det ble annenplass i eliteserien, og knepent tap i Sverige for Ällingsaas. I Drafn's jubileumsturnering, med finale dagen etter svenketuren, ble det tap, men ikke uten sverdslag. Det var først i kampens siste minutter Drafn fikk puttet inn den avgjørende goalen som ga dem retten til jubileumspokalen.

Men det er en annen ting man skal «bite» seg fast i. Juniorlagets oppmann i bandy, Egil Arent, kunne fortelle generalforsamlingen om et kretsmesterskap i bandy — og et Østlandsmesterskap, det som i dag kalles norgesmesterskap for junior. Disse gutta, disse juniorene skulle det vise seg å bli Skiolds ryggrad med tiden. Det var gutter med meget gode anlegg, ikke bare i bandy, men også i fotball. Om vi legger til at dette juniorlaget tre år tidligere tapte 17—0 for Drafn i en guttekamp i bandy, så vil man neppe tro det.

Klubbens «nye» navn er: Tor Nilsen, Reidar Schüssler, Jon Johansen, Leif Lund, Lars Lund, Ulf Jacobsen, Kjell Westby, Hans Brunæs, Tor Pedersen, Tore Larsen og Tore Jahnsen. Og som nevnt var Egil Arenth gut-

tas oppmann. Og det skulle vise seg at han i senere år skulle føre gutta høyere opp på rangstigen i norsk bandy — et norgesmesterskap og en enestående suksess for kameratgjengen i 50-åra. Men det er ting vi skal komme tilbake til i et senere kapitel. Det ble en ny giv i Skiold med denne guttegjengen, og flere av disse gutta har satt tydelig spor etter seg i de senere år — også når det gjelder det administrative. Noen enkeltes navn er det ikke nødvendig å trekke fram. De som virkelig ville noe for sin klubb er fortsatt engasjert den dag i dag. Kan vi snakke om en ny æra innen vår klubb? Hvorfor ikke, vi har ikke så mye å «skilte» med annet enn at vi er gla for de gullkorn som må falle.

Når det ikke skjedde så mye i årene 1945 til 1950, så skal man også huske på at vi hadde en vanskelig start igjen etter krigen. Mange spillere, lovende før Hitler satte i gang sitt krigsmaskineri, var falt bort. Fem år med krig, og nedleggelse av en klubb i tre av disse årene, det skal noe til å bygge en idrettsforening opp igjen. Nå var det vel også så som så med økonomien i disse første årene etter krigen. Men det ble satt i gang et stort apparat for å reise Skiold igjen, også når det gjelder det økonomiske. Mange av spillerne fra før krigen ikledte seg Skiold-drakta igjen, men det måtte bli et generasjonsskifte. Kanskje red man for lenge på bølgen av håp, håp om at de «gamle» gutta skulle kunne hevde Skiolds sportslige ære. Man skal ikke være etterpåklok, og vi skal heller ikke påstå noe, men et generasjonsskifte måtte komme. Og det kom — kanskje noe ubeleilig for oss. Vi måtte ikke bare reise oss fra «asken», men vi måtte samtidig sette inn en hel rekke ungdommer, kanskje for mange. Det ga sine utslag, ikke alltid i positiv retning, men på et lengre sikt var det ikke tvil om at dette var den rette veien å gå. Tungt ble lasset å dra for de unge, og bare få av de eldre kunne i 45—50-årene støtte til med sin visdom og rutine.

I Harmoniens festlokaler lørdag 21. oktober kunne vi feire klubbens 40 års jubileum. En fest som i alle deler ble vellykket. 140 medlemmer med fruer, samt en del innbudte hyllet Ski- og Ballklubben Skiold på den dagen. Blant de innbudte var også vår idrettsforbindelse fra den andre siden av Kjølen, Alingsås Sportsklubb. Gledelig var det at man kunne ha til stede ett av Skiolds æresmedlemmer, Oscar Simensen, som har fulgt klubben helt fra starten av. Oscar Simensen er i de første kapitler av boken nevnt ganske hyppig, og han var det man kunne kalle en ildsjel i

Skiold. Charles Stahl som holdt tale for veteranene adresserte da også sin tale til Oscar Simensen.

Daværende formann, Carl Carlsen, holdt dagens festtale, og litt av et høydepunkt ble det da to av klubbens trofaste og meget dyktige medlemmer, Thorbjørn Gulbrandsen og Alf Paulsen, kunne motta sine gullmedaljer, klubbens høyeste utmerkelse.

Tidligere på sommeren spilte vi vår jubileumskamp i fotball med Mjøndalen Idrettsforening som motstander. Det ble seier 2—1 til Mjøndalen, men Skiold viste mye godt spill i denne kampen, og selv om vi ikke kan si vi hadde noen stor fotbolls sesong i jubileumsåret, så var det i hvert fall tegn som tydet på fremgang.

— — —

Gleder og sorger vandrer i hop, sies det. Året etter måtte vi ned i den daværende tredje divisjon i fotball, etter at vi gjennom flere sesonger hadde hatt et tilhold på grensen av nedrykk. Det måtte komme, i første rekke fordi det ble vist liten interesse for forhåndstreningen, og i annen rekke fordi en del av de «gamle» spillerne ga seg. Ungdommen som etter hvert kom inn på laget kunne ikke holde stillingen, men de hadde tiden for seg og det skulle da også vise seg at de klarte å spille klubben opp igjen.

Angående juniorlaget så var det også en trist affære. Vi måtte nemlig trekke vårt lag fra serien, nettopp av den grunn at så mange av juniorene var engasjert på A-laget. Men et lyspunkt fantes, årets guttelag som hentet seg en annenplass i serien. De guttene hadde for øvrig 9 festlige dager i Danmark på Idrettshøyskolen i Vejle. Pengene til turen hadde guttene selv samlet inn, blant annet ved å arrangere en nattiné i Saga kino. Her deltok det en rekke lokale krefter og konferansier var selvsagt Alf Paulsen. Under turen besøkte man også Drammens vennskapsby Kolding, og turen ble avsluttet med et par dagers opphold i København. Det ble en tur som disse guttene sent skulle glemme. Og at det ga inspirasjon for ettertiden er udiskutabelt. Gutter husker slike turer — de får respekt for en klubb som kan arrangere noe sånt. Med som ledere fra Skiold var Alf Paulsen og Alfred Lagesen. Det samme arrangementet ble gjentatt året etter, med Alf Paulsen, Rolf B. Hansen og Per Wøllo som ledere.

Men det skrantet med A-lagsfotballen i Skiold, fram til 1954, da disse gutta spilte oss opp i 2. divisjon igjen: Tor Pedersen, Rolf Bolstad, Erik Carlsen, Tore Larsen, Rolf Raaen, Ulf Jacobsen, Bjarne Helliksen, Gunnar Fossum, Lars Lund, Erik Kristian-

Skiolds Østlandsmestre 1951: Knestående, fra venstre: Tor Nilsen, Reidar Schüssler og Jon Johansen. Stående fra venstre: Lagets oppmann, Egil Arenth, Leif Lund, Lars Lund, Ulf Jacobsen, Kjell Vestby, Hans Brunæs, Tor Pedersen, Tore Larsen og Tore Jahnsen.

sen og Kjell Langlie. Og som trener hadde gutta Arnth Fuhre fra Drafn.

Men bandyen skrantet det såvisst ikke med i disse årene. Bandy-gutta holdt seg stadig med selskapet i toppen, og i en jubileumsturnering arrangert av Buskerud Bandykrets, datt femøren ned på den gale siden for vårt vedkommende — hellet ble vi ikke forfulgt av. Vi spilte oss fram til finalen i denne turneringen, og Mjøndalen Idrettsforening var motstander. Det ble et hardt og et godt oppgjør som endte 3—3. Ved «loddtrekningen» tapte vi, og den oppsatte pokalen tok veien til Nedre Eiker.

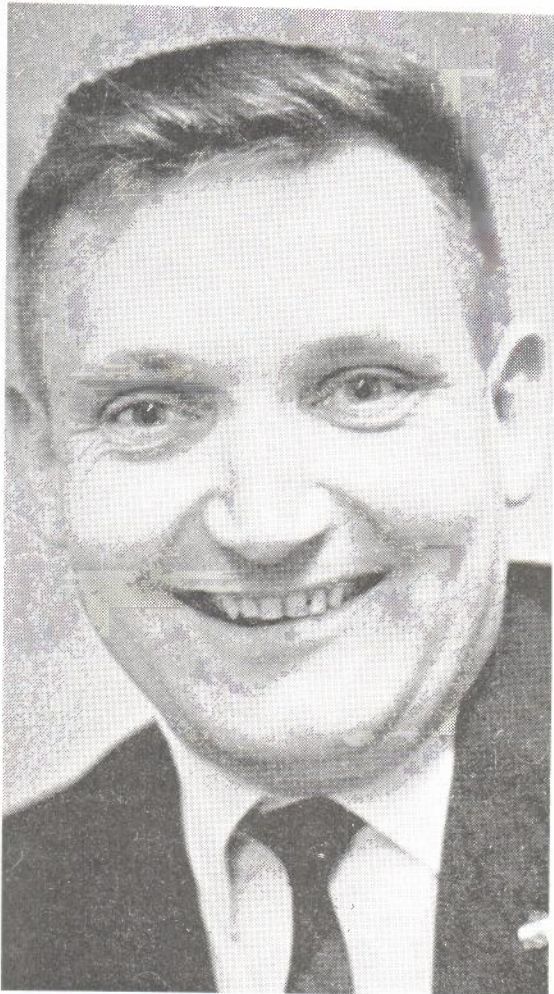
Når krybbene er tomme, bites hestene, heter det. Så sant. På høstgeneralforsamlingen i 1952 fikk den daværende oppmann kritikk for at han hadde benyttet for unge spillere på A-laget. Mange hadde ordet, og noe amper var kanskje stemningen. Vi vil legge til at disse unge guttene to år senere spilte Skiold opp en divisjon i fotball. Oppmannen hadde sett at det måtte et genera-

sjonsskifte til, kanskje var det i det rette øyeblikk denne karen satset på ungdommen.

45 års jubiléet passerte vi uten at det hendte det helt store på idrettsfronten, ihvertfall for vår del. Bandygutta hold seg på toppen i eliteserien, fotballgutta slet fortsatt i 2. divisjon. Men vår junioravdeling var i stadig vekst, og her ble det alet opp en rekke gode spillere, spillere som vi skulle få glede av med årene.

☆

Det er pussig, men hos oss har det i alle år vært slik at vi selv måtte ale opp våre spillere. Riktignok har vi fått tilvekster fra andre klubber — men allikevel. Derfor er det så gledelig at vår klubb alltid har hatt øynene oppe for det arbeid som er lagt ned i junioravdelingen. Med våkent øye er arbeidet fulgt, og det har båret gode resultater. Og la oss få sagt dette også med en gang — det er dette arbeidet som har gitt kameratgjengene i Skiold og klubben betegnelsen «kameratklubb».

Tore Larsen, «verdens største Skiold-gutt».

En fotballspillende skøytefører fikk vi i klubben året 1945 — Tore Larsen. Han kom straks med på de yngre lagene, og gikk gradene oppover med fotballstøvlene. Lite visste man at denne karen med årene også skulle hevde seg stort innen bandysporten — det var som skøytefører med hendene på ryggen han startet sin skøytekarriere.

Men så er det likesom noe ekstra med lagspillet, man blir fanget av det, samholdet, spillet — det å være sammen om å vinne. I dag har den fotballspillende skøytefører fått alt av hedersbevisninger Ski- og Ballklubben Skiold kan gi et medlem. Han fikk Skiolds gullmedalje høsten 1967.

Tore Larsen har da også gjennom årene hatt alle de tillitsverv som kan has i en idrettsforening, bortsett fra det at han aldri har vært kasserer eller formann. Ellers har han ikledt seg de stillinger som er mulig. Fra den ubetydeligste til den mest betydningsfulle jobb.

Tore Larsen

Tore Larsen ble Østlandsmester i bandy alt året etter at han meldte seg inn i klubben, og som junior ble han også tatt ut til juniorlandslaget i fotball. Han skulle hatt et norgesmesterskap i bandy for senior — han fikk det ikke. Det var vel nærmest for en misforståelse å regne. Tore Larsen hadde vært innbytter da Skiold ble norgesmestere i bandy i 1957 — det ble bare delt ut elleve diplomer. I dag deles det ut 13 eller 14. Tore Larsen føler ingen bitterhet av den grunn, han var tolvte mann.

Han var det vi i dag ville kalle en sterk midtbanespiller i fotball. «Toffa»-oppnavnet har han etter Vålerengens store spiller på samme plass for en del år tilbake. Året etter at han hadde ikledt seg landslagstrøya for junior, var Tore å finne på Skiolds A-lag i fotball, sammen med en del andre ungdommer. Disse ungdommene klarte å spille Skiold opp en divisjon.

Tore Larsen spilte i 13 år på Skiolds A-lag — året etter tok han på seg oppmannsjobben for fotball-laget. Han spilte på Skiolds A-lag i bandy til 1967/68 — han var samtidig oppmann for laget. Og Tore Larsen var også oppmann og støttespiller i 1965, da Skiold spilte finalekamp i NM mot Strømsgodset.

Men det er ikke bare Skiold som har dratt nytte av Tore Larsens arbeidskraft. Norges Bandyforbund har «sikret» seg ham for flere år tilbake. Som lagleder for juniorlandslaget har Tore Larsen vært i Sverige, Finland og nå siste år i Sovjet.

Ennå kjenner man vel ikke Tore Larsens arbeidsevne — han tar på seg de jobber andre kvier seg for — og han utfører dem. — Går ikke denne mannen trett spør man seg? Og det kan såvisst være grunn til å spørre. Han har rett og slett gjort en kjempeinnsats for sin klubb — og det later ikke til at han har til hensikt å stoppe med det.

I jubileumsåret 1970 finner man Tore Larsen som oppmann for Skiolds A-lag i fotball. Han har satset meget i denne stillingen.

— Et fremtidsønske Tore Larsen?

— Jeg håper klubben vil få utbytte av det store arbeidet som er lagt ned i Skiolds junioravdeling.

Norgesmesterene i bandy -57

Den store triumfen i 50-åra ga vårt bandy-lag oss. I 1957 skaffet de klubben vårt annet norgesmesterskap i bandy, en sesong de gjennomførte uten tap. Det var en fantastisk gjeng, og de fleste av 57-mestrene finner man igjen i det juniorlaget som ble Østlands-mestre seks år tidligere. Det kan man kalle å forfølge suksessen, og igjen var det Egil Arenth som var oppmann.

Vi skal her bringe en kort oversikt over de avisoverskrifter, hentet fra de tre siste seriekampene før triumfen:

«Skiold etterlot ingen tvil.»

«Skioldguttene «holder» i Kongepokalen.»

«VG presenterer årets lag: SKIOLD — er ubeseiret i serien i år.»

«Mørbanket Skiold holder stilen.»

«Skiold suveren norgesmester uten tap.»

«Skiold vant sitt annet norgesmesterskap i bandy.»

«Skiold satte et solid punktum.»

«Mesterne gjennom serien uten tap.»

«SKIOLD ville vinne.»

«Det var gjengen Skiold som ble årets bandy-mester.»

— — —

Hele den norske presse kunne berømme Skiold for sitt mesterskap. Det var ikke måte på superlativer som ble lagt i pennen fra de skrivende karer, det var som man nærmest ble båret på gledesbølgen — vi var årets mestere i bandy.

Men i samtlige referater ble det nevnt det gode kameratskapet som hadde hersket i laget. Villigheten til å kjempe og kjempe sammen, om det kunne oppstå en eller annen noe «broget» situasjon.

Det var et stort øyeblikk når man etter den siste kampen mot Sparta kunne gå av banen med en klar 6—1 seier. Vi skulle ha grunn til å tro at det var mangt et vått og mykt Skiold-øye å se på banen denne dagen.

Vi skal her ta med hva *Bjørge Lillelien* skrev i *Fremtiden* om årets bandymestre: «For å si det helt perfekt: 23,9 år er gjennomsnittet på årets norgesmestre i bandy. Det skulle si det samme som at disse karene kan holde det gående i noen år fremover. Det gjør de også, for er det noe som er spesielt

å bemerke ved dette laget til Skiold er det kameratskapet. 13-14 mann har trofast møtt fram til trening to ganger i uken — pluss søndager. Som om ikke det skulle være nok, hadde man også tidlig i vinter sikret seg en reservebane når det ikke var is å oppdrive på ordinære steder.

Skiold hadde sin taktikk klar foran kampen. Det skulle ikke være krig. Karene hadde beskjed om at det var opptil dem selv om de skulle bli årets bandymestere. Parolen var at ingen hadde lov til å gå av banen uten å ha tatt seg helt ut, og det skulle spilles bandy.

MORO MED MESTERSKAP

— Ulf Jacobsen var et eneste stort smil, som de andre. Han har som kjent flyttet til Kongsberg og var ikke med i de første kampene denne sesongen. Bandysjef Egil Arenth ringte ham og klarte å overtale «Kikken» med dette: Det må vel være artig å bli norgesmester før du gir deg... Takk skal du ha, sa Ulf i går kveld.

LARS OG LEIF

Ellers har årets mester et tvillingpar å by på: Brødrene Lund. Lars og Leif er det ikke mulig for oss å holde forskjell på. En trøst får det være at det er like vanskelig for Arenth. Jeg kan huske dem som guttespillere, sa han, da hadde jeg en spesiell måte å holde dem fra hverandre på, den ene hadde klokke med lenke, den andre med rem. I dag er det bare jentene som hjelper meg...

TOPPSCOREREN

Tor Pedersen er goalgetteren på gårstdagens mesterlag. 9 ganger har han hatt nettkjenning i denne serien. Det kan jo være artig for ham som ellers på året nettopp er opptatt med å forhindre at slikt skjer. Rolf Løken er lagets eldstemann — 29 år. Han har spilt bandy i 17 år faktisk. Han hadde tenkt å gi seg etter denne sesongen, men nå har pipen fått en annen lyd. Aldri i verden, sa han til *Fremtiden* i går, jeg kommer tilbake neste år. Nå er det ikke tale om å gi seg.

SOV IKKE NATT TIL I GÅR

Rolf Løken hadde utpreget mangel på nattesøvn natten før kampen i går. Klokken 7.30 måtte han opp, og han var en av de aller første som kom til Marienlyst på formiddagen. Tore Jahnsen slapp ikke utvisning i går heller. Men det var alt glemt på kvelden i går. Han hadde for øvrig tippet 5—1 til Skiold på privat tips på jobben, og dermed kan en vel si at det gikk etter oppskriften.

LØPERREKKEN BEDRE

Det er 18 år siden Skiold sist ble norgesmestere i bandy. Carl Carlsen, som var en av spillerne på laget i 1939, var med på festen i går kveld, og selvfølgelig måtte vi spørre ham om forholdet den gang og nå: — Vi spilte like godt i forsvar forrige gang vi ble mestere, sa han, men angrepet er atskillig bedre nå.

Skiold ble selvfølgelig med i den svensk/norske bandyserien og fikk Slottsbron på Marienlyst. Det endte med en suveren 8—5 seier til Skiold. Også for denne kampen var pressen overbegeistret, og det ble hevdet noe slikt som at norsk bandy er snart av svensk

klasse. Det var kanskje i begeistringens rus, men det kan ikke bortforklares at Slottsbron før de møtte Skiold hadde 17 kamper bak seg — uten tap.

Før NM-kampene tok til, ble det spilt fire privatkamper, alle ble vunnet, og den største seieren var over Drafn med 5—2. Om seriekampene er kort fortalt at laget vant syv og spilte to uavgjorte kamper og ble norgesmester uten tap. Prestasjonen må betegnes som den beste i klubbens bandyhistorie.

Som representant for Norge i den svensk-norske bandyserien fikk vi fornøyelsen av å møte Slottsbron på Marienlyst. Det ble en ny seier for våre gutter, 8—5.

Laget har hatt 16 kamper, det ble 13 seire og 3 uavgjorte kamper.

Til årets bandytennisturnering, som ble spilt i Turnhallen i Drammen, ble det meldt på fire lag. Av disse klarte 1.-laget å spille seg klar for finalen. Den andre finalisten ble Ready, og det store oppgjøret ble ikke som ventet. Våre gutter, Rolf Løken og Tor Pedersen, vant de to første sett henholdsvis 6—1 og 6—3, og dermed var turneringen vunnet. NBF's president, Jens Raanaas, takket for deltagelse og god innsats.

Skiolds norgesmestere i bandy 1957. I første reke fra venstre: Leif Lund, Hans Brunæs, Gunnar Lumkjær, Reidar Schüssler, Jonn Johansen og Lars Lund. I bakre rekke fra venstre: Tore Jahnsen, Kjell Westby, Herman Wisløff, Rolf Løken, Egil Arenth, oppmann, Tore Larsen, Tore Pedersen og Ulf Jacobsen.

La oss ta med hva Alf Paulsen skrev i 50 års beretningen om denne bandysesongen, og om vårt mesterskap:

SKIOLD AVSLUTTET BANDY MED EN STILIG NM-FEST

Skiolds bandygruppe arrangerte en vellykket fest for sine norgesmestre med damer pluss en del innbudte i Odd Fellow. Bandyforbundet var representert ved presidenten, Jens B. Raanaas og oppmannen Rudolf Bremskau.

Festdeltagerne, i alt 60 damer og herrer, ble ønsket velkommen til et festlig dekket bord av Bjarne Halvorsen, hvoretter aftenens toastmaster, Alf Paulsen, overtok ledelsen av bordet.

Ved desserten ble talernes rekke åpnet av klubbens formann, Olaf Johansen, som i varme, følsomme ord takket bandylaget for at de hadde skaffet Skiold sitt annet norgesmesterskap i bandy.

— Jeg tror med sikkerhet jeg kan si at årets serie er den hardeste i Bandyforbundets historie, sa Raanaas innledningsvis i sin hilsmingstale. — Jeg vet at Skiold har lagt ned et godt forhåndsarbeid før istreningen tok til, og det måtte gi gode resultater. Og for meg personlig var det gledelig at det ble Skiold som vant mesterskapet, da laget etter min mening er det laget som spiller slik det skal spilles. Kunne bare bandyfolket få samme lysstyrke på sine baner som ishockeybanene, ville mye være vunnet for norsk bandy, og her ligger en stor oppgave for bandysentret Drammen. Presidenten avsluttet med å nevne Skiolds flotte seier i den svensk-norske bandyserien, og foretok utdeling av Kongepokalen samt Rosenquist statuett som klubben fikk et napp i. Spillerne fikk hver sin miniatyrtutgave av statuetten.

Lagoppmannen, Egil Arenth, takket spillerne, reserver og sine to medhjelpere i UK for utmerket «samkjøring». Han rettet en spesiell takk til lagets trener, Thorleif Sagen. Som et synlig bevis på at guttene satte stor pris på trenerens aldri sviktende interesser, overrakte oppmannen ham en tinnkanne med klubbmerke og inskripsjon.

Thorleif Sagen sa i sin takketales at det hadde vært en morsom oppgave for ham å sørge for formen for bandyspillerne, og konkluderte med at bedre kameratgjeng skal en lete lenge etter.

Lagkapteinen, Herman Wisløff, uttalte sin glede over at guttene hadde gitt ham det ærefulle verv å være kaptein. Han takket videre oppmann og trener for godt samarbeid og sist, men ikke minst, klubbens damer som

så trofast hadde fulgt laget kamp for kamp.

Representantskapets ordfører, Rolf Alborg, som var den som tok opp bandy på programmet i klubben, penset inn på gamle minner og fram til i dag. Under stormende jubel overrakte han bandyformannen et nydelig håndmalt nattmøbel i plastikk.

Bjarne Halvorsen hilste fra «Eldres avdeling» og fremholdt blant annet at ungguttene kunne være overbevist om at klubbens eldste sikkert var like stolte da laget vant norgesmesterskapet som utøverne selv.

Johs. Christensen holdt en fengende tale for damene, og takket dem for at guttene fikk fri til trening og kamper. Et tre ganger tre hurra for damene fikk nesten taket til å løfte seg.

En av klubbens nestorer, Alf Jansen, minnet om at B-laget hadde tatt sitt 11. krets-mesterskap, og da laget var til stede, fikk også de sin velfortjente hyllest.

Rudolf Bremskau takket vertskapet for innbydelsen, og takket til slutt for maten.

En sang for dagen, skrevet av en av damene, gjorde stormende lykke. Kaffen ble servert i salongen, og festen fortsatte med underholdning og dans til langt over midnatt i beste stemning som seg hør og bør for nåtidens idrettsungdom.

☆

Følgende 13 spillere har deltatt i sesongen: Gunnar Lumkjær, Reidar Schüssler, Hans Brunæs, Jonn Johansen, Leif Lund, Herman Wisløff, Lars Lund, Thore Jahnsen, Kjell Westby, Rolf Løken, Tor Pedersen, Ulf Jacobsen og Tore Larsen.

— — —
Men 50-årene ble for oss en bitter kamp mot vår dårlige økonomi. Alle de tiltak som var mulige ble gjort, blant annet ble det tatt opp lån på vår eiendom på Konnerud, Skioldhytta. Men det var mest til å dekke gammel gjeld. Nye tiltak måtte settes i verk, basarer og mot slutten av 50-tallet hadde vi en utlodning av en bil. Det ga et pent utbytte, hele 9.000 kroner netto. Men det hele var bare så vi fikk nesa over vannet. Hvor mange ganger, og av hvor mange, ble det ikke ønsket at vi kunne spilt oss opp en divisjon i fotball. Den nye serieordningen hadde sendt oss ned i 4. divisjon og der har vi senere vært, bortsett fra et kortere opphold i 5. divisjon. Men da var også kalkens beger tømt til bunns.

Vi gikk mot en ny milepel i vår klubb, vår 50-årige bestående. Mange var de ønskene om at dette nye ti-år skulle gi oss den store idrettslige glede. Glimtvis, riktignok, kunne vi ane det, men det ble med antagelsene og håpet.

Bandygutta holdt sin stilling i toppen av

eliteserien, uten at vi skulle nok en gang oppleve å få delta i den store tilfredsstillelsen, et norsk mesterskap. Men i disse årene hadde B-laget i bandy plukket sammen en rekke kretsmesterskap og i vårt jubileumsår i 1960, hadde B-laget hentet sitt 14. mesterskap i bandy.

Fotballen i Skiold sto imidlertid på stedet hvil. Den fremgang man håpet på uteble, selv om man kanskje kan legge til at det glimtvis kunne være grunn til optimisme.

Men allikevel, skulle dette ti-året bli fremgangsrikt for klubben. Vi fikk fram en junioravdeling klubben aldri har kunnet vise maken til. Hverken kvantitativt eller kvalitativt.

Vår jubileumsturnering i fotball ble meget fint avviklet på tross av store vanskeligheter med å få tiden til å passe for de deltagende lag.

Vårt A-lag i bandy vant jubileumsturneringen i bandy. De deltagende lag var Sagene, Mjøndalen og Strømsgodset, samt vårt eget lag.

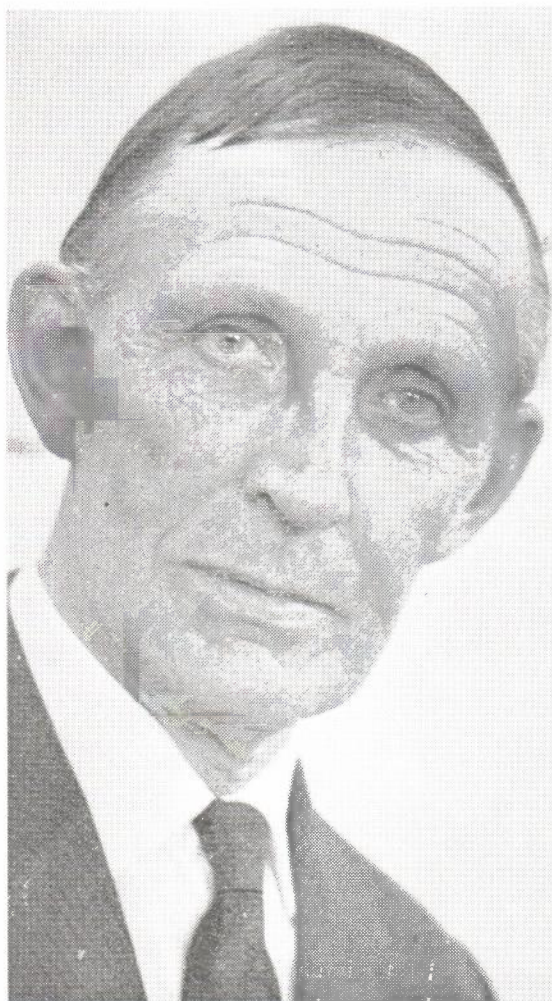

Bjarne Halvorsen, Skiolds første finaledommer i fotball.

Flomlysmestre 1959—1960. Bakerste rekke fra venstre: Oppmann Rolf Raaen, Thore Jahnsen, Kjell Johansen, Kjell Westby, Rolf Løken, Kjell Johansen, Tov Støa, Tor Pedersen og Ulf Jacobsen. Knestående: Tore Larsen, Hans Brunæs, Gunnar Lumkjær, Reidar Schüssler, Leif Lund og Lars Lund.

60-årene og en ny giv

Johs. Christensen, representantskapets formann gjennom en rekke år — og en tro forkjemper for Skiold-hytta ved Steglevannet. Christensen ble medlem av vår klubb i april 1939 — hans jubileumsønske er at alle medlemmer, i likhet med enkelte i dag — gjør noe, slik at klubben kan få en naturlig fremgang, og at klubbens ungdom får en rik utvikling til beste for dem selv og klubben. Det trenges hjelp og alle må være med og dra lasset.

Men det begynte å skje noe i 60-årene, og la oss ta det fra begynnelsen. Under general-

forsamlingen våren 1961, kom det fram et forslag om å selge vår eiendom på Konnerud, Skiold-hytta. Naturlig nok frembragte dette en livlig diskusjon, hvor en rekke av medlemmene tok til orde, for og imot salg. Det ble ganske «heite» saker, som startet opp med et forslag om å oppta et lån på 5.000 kroner på hytta og det endte med at styret fikk arbeide videre med denne saken — om å opppta lån. Men først var det hevdet fra salen at det var på tide å selge hytta, bruke pengene til å kjøpe eget hus, begynne forretning eller lignende, og det ble nevnt en salgssum på 60—90.000 kroner. Dette ville skaffe klubben bedre inntekter, mente forslagsstilleren.

Vi tror vi skal være svært så fornøyde i dag for at dette forslaget ikke vant gehør. Vår eiendom på Konnerud er for verdifull til å selges.

Men vi kan godt forstå at dette var en av utveiene til å komme ut av det økonomiske uføre vi beveget oss i. Som så mange ganger tidligere var det trangt i kassa, hvor regningene, ubetalte, tok sin vesentlige plass. Inntektene på kampene var heller små, og loddsalg, utlodninger og tivolvirksomhet var den vesentlige inntektskilde — nå som før.

Vår skibakke, Skioldbakken, sto for en «oppussing», det vil si at et nytt stillas i bakken måtte anskaffes. De nødvendige utregninger og planer for bakken ble lagt, tanken var at det nå skulle bygges et stillas av stålrør. Dette ble også gjort, etter meget god dugnadsinnsats fra medlemmene. Den Skioldbakken som vi kan presentere i dag er en av kretsens beste guttebakker. Det er uttalt fra mange hold, og vårt årlige gutterenn har da også meget god deltagelse.

Fotballsesongen var god. Den ga løfter for noe mer, og man hadde rett til en optimistisk tanke for den videre fremgang for fotballen i Skiold. Men som så mange tidligere, har vi glimtet til på fotballarenaen, uten å sette altfor dype spor etter oss. Også slik dette året, og slik skulle det bli i de neste av 60-årene. Man håper på ungdommen i klubben, at de kan tilføre Skiold fremgang i fotballens mystiske irrganger. Aldri har det vel blitt satset mer for fotballen i Skiold enn i 60-årene, hva det vil føre til

våger man ennå ikke å ha noen antagelser om — men håpe har man rett til. Og det man håper er at Skiold i sitt jubileumsår, 1970, vil gå opp en divisjon i fotball. Fra fjerde til tredje divisjon. Men la oss ikke foregripe begivenhetenes gang.

Etter vinterhalvåret 1961/62, sier styret: Vinterhalvåret må sies å ha vært et middels godt år for klubben. Komitéer og utvalg har arbeidet godt, og det kan nå nevnes at tivolitomta nå endelig er i orden. Det er kun oss som får leid den i år, og arrangementet er så godt som i orden. Med hensyn til de to medlemsmøter vi har i året, vil ikke styret annet enn å beklage at et så fåtall medlemmer møter fram. På det siste avholdte møte var det ca. 40 medlemmer. Av disse (som jo er hyggelig) ca. 80 % gutte- og junior-medlemmer. Men hvor blir det av de voksne medlemmene? Styret vil oppfordre alle medlemmer, gamle som unge, til å møte fram til disse møtene, som sikkert vil bli en hyggestund for alle.

Styret vil heller ikke unnlate å nevne at skikomiteén har fått en noe dårlig hjelp fra medlemmene i arbeidet med å få skibakken klar. Vi kan kun takke skikomiteén og noen ivrige medlemmer for at vi også i år har kunnet arrangere et meget vellykket gutterenn. Disse karene har nedlagt et fantastisk arbeid, og styret vil med dette takke hver enkelt.

Vintersesongen må vel karakteriseres som middels god. Vi har en meget god junioravdeling i bandy, som innbrakte klubben et junior- og et guttemesterskap i Jordalcupen 1961. Lilleputtlaget vårt vant den meget populære og harde bandyturneringen til Mjøndalen Idrettsforening, hvor det deltok 10 lag.

Det skjer noe, vi tenker på juniorene som vant sine mesterskap på Jordal, det var de som senere, sammen med den oppvoksne «slekt», skulle kunne innkassere et norgesmesterskap for junior i bandy. Det grodde i vår unge del av klubben, og igjen var det i vår beste gren — bandy — vi skulle se fremgangen. Men så klart gir beretningen for dette halvåret beskjed om svikt fra våre eldre medlemmer. Den unge garden stormer på, samtidig som den eldre garde mer eller mindre faller fra i klubben, nettopp når vi hadde behov for de eldre styrke og erfaring som en støtte i ryggen.

Jeg tror og tør påstå at Skiold i 60-årene har hatt kretsens største junioravdeling. Vi skal ikke samtidig påstå den sterkeste junioravdeling, men om man antyder at vi i denne tiden har hatt en av kretsens beste junioravdelinger så tar vi ikke for hardt i. Det har da også blitt en rekke mesterskap, i vår

favorittgren bandy, men også i fotball — og nettopp det gleder. Lilleputter som dukket opp jubileumsåret 1960, spiller i dag på klubbens A-lag i fotball, og de har forlenget trådt inn på bandylaget, eller ishockeylaget, som ble en ny idrettsgren hos oss i 60-årene.

Et nytt generasjonsskifte? Så sant det er lov til å kalle det et generasjonsskifte. Egentlig er det bare en forflytning av medlemmene. De aktive til administrative jobber, og nye aktive fra den yngre generasjon. Men slik er det dessverre ikke i idrettsforeningene, heller ikke hos oss. Så altfor mange har forlatt klubben, helt eller delvis, etter sine aktive år. Og der står man. De som vil noe for klubben overleses av arbeid — de makte ikke sine oppgaver om de aldri så gjerne ville. Man tar ikke på seg bare et tillitsverv, men flere, bare for å få hjulene til å rulle. Og nå er vi ved sakens kjerne. Også her, i denne sak kunne 60-årene glede med en sterk rekruttering til klubbens administrative arbeid. Og da tenker jeg ikke minst på jobbene som lagledere. Men vi måtte hente laglederne, administratorene fra de yngres rekker, de var villige til å gjøre noe for seg selv — og sin klubb, Ski- og Ballklubben Skiold. Hvor stor glede har ikke klubben hatt av disse sine unge administratorer, hvilket arbeid har de ikke lagt ned.

Men ære av dette arbeid skal også de styrer og stell ha som i sin tid har sittet i Skiold. Betydningen av de unges arbeid er alltid forstått. Klubben har gitt de unge den utdanning som til en hver tid har vært mulig på det administrative plan. En stat i staten? Det høres ikke så bra ut, men om man vil kalle vår junioravdeling det — vel så gjør det. Hos oss har det virket knirkefritt. Og vår junioravdeling med sitt eget styre, sine delvis egne disposisjoner, er en stat i staten. Men slik må det være. En idrettsforening av vår størrelse kan ikke makte å styre en så vidt stor junioravdeling fra det høyere plan, hovedstyret. Her må de unge være med å trekke lasset — men under voksnes overvåking. Og slik har vi praktisert det i vår klubb i lang, lang tid bakover — og med hell.

Slik kan vi vokse, slik kan vi få de yngre til å ville noe, for seg selv, og for sin klubb. Satser vi for mye på de yngre? Driver vi sosialarbeid? Disse to spørsmålene har ofte vært reist blant våre medlemmer. Kanskje det ikke er riktig å komme med personlige betraktninger, men det skulle være grunn til å tro at de spørrende hadde rett — slik samfunnet ser med økonomiske øyne på vårt sosialarbeid. Men vi er ikke redde for å gjøre sosialt arbeid — det vi skjelder for er om vi får økonomien til å strekke til i dette arbeidet

— og det er det bare vi som tenker på. Her gjenstår det mye «udyrket» mark for de ansvarlige myndigheter — støtten til det sosialarbeid som idrettsforeningene utfører. Og hvorfor gjør de det? Er det fordi vi har ikledt oss klisjeen sosialt arbeid? Eller er det fordi myndighetene ikke vet hva som blir gjort rundt i idrettsforeningene? Disse spørsmålene er sikkert stilt mange ganger. Men er det noen som har fått svar?

Neppe. Og så lenge de til enhver tid ansvarlige myndigheter tror at en idrettsforenings arbeid bare består i å vinne mesterskap, bringe fram et godt lag i en eller annen idrett, vel så vil idrettsforeningenes tanke kun bli luftet, og luftet vel. Hva så med de av våre medlemmer som antyder at dette, ja dette koster for meget? De har så rett, men hvem har samvittighet til å avvise en tass med fotballstøvler i hånden — eller kanskje nesa ned i en lovott — og kanskje noe sånt som: Nei, deg har vi ikke råd til å ha som medlem — du koster for meget.

Må aldri den dag komme — for noen idrettsforening, at det økonomiske skal avgjøre om et individ skal få innpass i en idrettsforening eller ikke. Og da tenker vi på idrettsforeningens økonomi, ikke den som søker oss.

Tanken har så lett for å flukte hen. Til den glade fredstid, for eksempel. Idrettsfronten ble den kalt under krigen — vår sterke idrettsfront som ikke lot seg lokke av nazistenes renkespill. Jeg tror så men at det ble sagt noe sånt som — idrettsgutter, Norges rygggrad under fem års tvang fra nazistyre. Er det glemt? Vi tror det ikke, men at det bare er skjøvet noe i bakgrunnen, og at idrettens betydning i det norske samfunn igjen vil åpne øynene på de forskjellige myndigheter. Vi hadde kommet godt på vei i dette arbeidet da Hitler satte i gang med sin verdenshersker-tanke — har det vært en stagnasjon i idrettstanken i etterkrigsårene? Man har lov til å spørre. Støtten til idrettsarbeidet har ihvertfall ikke fulgt med i utviklingen i vårt samfunn.

Man kan forstå de medlemmer som spør seg selv: Skal vi drive som sosialarbeidere? Vi kommer allikevel til å gjøre det! Vi vokste i 60-årene, med vår ungdom la vi grunnstenen for noe nytt. Hva det nye vil bringe vet vi vel ikke helt ennå. Men la oss vende tilbake til begynnelsen av dette ti-år. Vi ble flomlysmestere i bandy dette året, etter en utsatt finale fra året i forveien. Mjøndalen var vår motstander i finalen, vi vant — og vi vant 9—2, et respektabelt resultat tør man si. Og mesterene var: Gunnar Lumkjær, Reidar Schüssler, Hans Brunæs, Leif Lund, Lars Lund, Kjell Johansen, Tore Larsen, Ulf Ja-

cobsen, Tor Pedersen, Tov Støa, Rolf Løken, Kjell Johansen, Kjell Westby og Tore Jahnsen.

Junioravdelingen hadde sin jubileumsturnering mot Mjøndalen, uten noen nevneverdige bravader, bortsett fra lilleputtene. Her møtte det seksten spillere, heter det i beretningen. Tap med 0—1 riktignok, men det man skal merke seg er at disse guttene senere tok et lilleputtmesterskap, to småguttmesterskap, et guttemesterskap og en rekke av dem var med og tok norgesmesterskapet for junior noen år senere.

Og med senere år hevdet de seg i toppen av fotballen i kretsen i sine klasser og ble kretsmestere for junior. Man har kanskje lov til å snakke om en ny giv.

Om jubileumsåret kan protokollen fortelle følgende: Sommerhalvåret 1960 har vært et begivenhetsrikt og godt arbeidsår for klubben. Vårt 50 års jubileum har selvsagt satt sitt preg på virksomheten, og vi tror å kunne si at de jubileumsarrangement som er holdt er avviklet med verdighet. Et kapittel for seg selv har vel jubileumsfesten vært. Den ble holdt i Børsen og for de fleste ble det et minne for livet. Junioravdelingen har hatt sin egen fest i Sportskaféen, med god deltagelse.

Men etter denne jubileumsfesten kom en ny «arbeidsdag», et tungt tak skulle tas for et løft for fotballen i klubben. Det ble lagt ned et stort arbeid for å bedre nivået i løpet av 60-årene, men vi har fremdeles begge bena plantet i 4. divisjon. Hvorfor? Noen forklaring kan vel ikke godt gis. Vi har hatt materiellet, men en svikt har som regel kommet da man heller ønsket medgang på banen. Ikke la oss prøve å gi noen forklaring, eller bortforklaring. Det som må gjøres er å se sannheten i øynene og forsøke å bygge opp der hvor svikten er størst. Den oppbyggingen er såvisst i gang, men la oss ikke hoppe over året 1965.

Det året ble igjen vårt bandylag finalister i NM, og møtte Strømsgodset i finaleoppgjøret på Gulskogen. Det ble den reneste utklassing fra Strømsgodsets side, som vant NM med 5—0 over Skiold i finalen. Vi var lenge «med» i denne kampen, men på det «sleaføret» som var denne dagen, hadde våre spillere små sjanser til å hevde seg. Men misforstå ikke — Strømsgodset vant så absolutt et fortjent mesterskap — men vi kunne gitt mer kamp fremover på banen, om isen hadde vært av en annen beskaffenhet. Det ble ikke så helt vel mottatt i Skiold at denne finalekampen ble lagt til Gulskogen stadion, istedetfor til en nøytral bane. Men det er en ting Norges Bandyforbund får konferere med sin samvittighet om.

Hva vil 70-årene gi oss?

Skiolds styre i jubileumsåret, og nyvalgte etter vårgeneralforsamlingen. I første rekke fra venstre: Harry E. Andersen, nyvalgt kasserer, Harald Ketilsson, nyvalgt viseformann, Knut Berg Nilsen, formann, Hans Larsen, tidligere viseformann og Borgar Nygård, sekretær og bandyoppmann i jubileumsåret. Bak fra venstre: Ane Haugan, skioppmann, Terje Harvik, tidligere kasserer, Kjell Johansen, styremedlem, Dagfinn Hansen, hytteformann, Tor Undersrud, ishockeyoppmann, Arve Fjeld, tidligere bandyoppmann, Finn Hansen, juniorformann og Tore Larsen, fotballoppmann.

Men la oss ikke dvele ved det som har hendt — la oss heller se fremover og inn i fortiden — hva nå enn den vil bringe oss. Det er satset sterkt på fotballens område i Skiold i siste del av 60-årene, men det må også satses sterkt om man vil være med i leken om lærkula. Selv for en 4. divisjonsklubb som vår.

Og så er det kanskje de som vil spørre — hvorfor er vi ikke da kommet lenger. Man har selvfølgelig rett til å spørre — men noe svar å gi vedkommende er vanskelig — om man da ikke er fornøyd med å høre at det

også er andre 4. divisjonsklubber som satser sterkt. Også de vil gjerne fram, og det er slett ikke uvanlig i dag at disse klubbene engasjerer seg med spillende trenere — også vi. Ulf Hagen fra Drafn var knyttet til oss som spillende trener i to sesonger, han har senere gått tilbake til Drafn.

I vår jubileumssesong, 1970, er det Åge Sørensen fra Vålerengen som er vår spillende trener — et godt valg skulle vi ha grunn til å tro. Hvilken stor jubileumsgave ville ikke det være om våre fotballgutter skulle klare å bringe oss opp i 3. divisjon

Hytta vår ved Stegla

Charles Stahl, Skiold-hyttas far.

Hytta vår — Skiold-hytta ved Steglevannet på Konnerud har sin egen historie, etter at en hyttekomité ble nedsatt 26. november 1934. Men allerede da var tanken hele 16 år gammel. Spørsmålet om en klubbhytte ble reist allerede i 1918, under en generalforsamling, og den som tok opp spørsmålet var Oscar Helgerud. Tanken var god, men det var ikke økonomien, og den lysende idéen ble like fort slukket som den ble tendt.

— — —
Det skulle gå ti nye år før tanken om klubbhytte igjen dukket opp. Skal man bare være glad for det? Hva vet man? — Vanskelig er det ihvertfall å tro at vi den gang kunne fått en hytte av den kvalitet som Skiold-hytta av i dag, og neppe med en så skjønn beliggenhet som hytta vår ved Steglevannet på Konnerud. Det vet man ihvertfall i dag.

Som nevnt gikk det ti år før spørsmålet igjen ble reist, og det var klubbens daværende formann Charles Stahl, som under vår generalforsamlingen i 1928, foreslo å nedsette en hyttekomité, med tanker om kommende bygging av vår klubbhytte. Det er ingen grunn til å tro at forslaget vakte noen vill jubel, heller en noe betinget oppslutning

kan man si. Men en viktig ting for Skiold-hyttas tilblivelse vedtok generalforsamlingen, mer ubevisst enn bevisst kanskje. Charles Stahl ble gitt fullmakt til å arbeide videre med saken, og med det la også generalforsamlingen våren 1928 ned grunnstenen for Skiold-hyttas tilblivelse. Stahl var nemlig den rette mannen — slik skulle det vise seg.

Nye år gikk, riktignok bare to år, mulig medlemmene ikke hadde særlig stor lyst til å berøre dette emnet. Man visste hva det ville koste i kroner — og ikke minst selvpoppofrelse i form av dugnadsarbeid. Men under høstgeneralforsamlingen i 1930, ble det fra en røst i salen etterspurt hvordan det gikk med hyttesaken. Og Stahl ble ikke vedkommende svar skyldig. Han kunne opplyse at det hadde vært arbeidet med saken, og at det var lagt ut lister hvor medlemmene kunne tegne seg for andeler. Men dessverre gikk det tregt med påtegningene, kunne Stahl fortelle — det var bare tegnet andeler for 300 kroner.

Dette var sikkert en skuffelse for i'dsjelen Charles Stahl, som sterkt gikk inn for tanken om å reise en hytte i klubbens eget eie. Nye to år gikk, da var andelstegningen kommet opp i 600 kroner. Tegningen av andeler var like «seiglivet» som kara som hadde foresatt seg å reise Skiold-hytta. Heller ikke hovedstyret hadde noe «tilovers» å sette inn i et hytteprosjekt. Det gikk klart fram etter at basarkomiteén i 1933 henstilte til styret å overlate en del av overskuddet fra basaren til et hyttefond. Det ble foreslått 400 kroner av et basaroverskudd på 1.300 kroner, men forslaget ble blankt avslått.

Det må være tillatt å si at Skiold-hytta har hatt en trang fødsel, selv om «farskapet» aldri var i tvil om at dåpen en gang skulle bli feiret ved Steglevannet. Og at hytta skulle ligge ved Steglevannet på Konnerud var det ingen tvil om. De som arbeidet med saken hadde sett seg ut en tomt, selv om det ennå ikke våren 1934 var nedsatt noen hyttekomité. Charles Stahl som ble gitt tillatelse av vår generalforsamlingen 1928 til å «arbeide videre med saken», hadde såvisst arbeidet videre, og det skulle vise seg at da hyttekomitéen ble nedsatt høsten 1934 var forprosjekteringen til Skiold-hytta på det nærmeste klar.

Vi har en vakker klubbhytte — og vakkert ligger den til ved Steglevannet, slik det fortøner seg en vinterdag.

Man var nå kommet et stykke på vei i en tanke som slo ned første gang i 1918, det var ryddet mye «mark» i løpet av disse årene, men mye sto fremdeles ugjort. Finansene til innkjøp av tomta var ordnet — skulle det vise seg.

26. november, året var 1934 og stedet var Kaffistova på Strømsø hvor Skiold's hyttekomité hadde sitt første konstituerende møte.

Og hyttekomitéen besto av: Charles Stahl, formann, Th. Thorkildsen, viseformann, Torgeir Helgerud, sekretær, og vi finner igjen Charles Stahl som kasserer, ved siden av formannsjobben i komitéen. De øvrige medlemmer var: Otto Berglie, Bjarne Halvorsen, Ernst Larsen, Olaf Simensen og Jørgen Johansen.

Og de hadde såvisst noe å prate om disse

gutta. Dagen før sitt konstituerende møte, hadde hyttekomitéen vært på befaring ved Steglevannet på Konnerud, en «utflukt», slik hytteprotokollen forteller det. Og med på denne «utflukten» var Olaf Simensen, Bjarne Halvorsen, Otto Berglie, Ernst Larsen, Torgeir Helgerud, Oscar Berg, Jørgen Johansen og Charles Stahl. Valget av tomt — det var sannelig ikke så helt enkelt. Man visste sikkert hva man ville ha — men ikke hva man måtte betale — og hva man hadde å betale med. De festet seg ved tre mulige tomter rundt Steglevannet, men særlig var det en knaus i den syd-østre delen av Steglevannet, en knaus på et og et halvt mål. I protokollen er anført: «idet her var det lett adkomst fra hovedvei, og vann like ved. Samtlige var enige om at bakken ved litt planering, kunne bli helt utmerket».

Såvidt hytteprotokollen. Det er tydelig at hyttekomitéen var svært lyst på denne tomten, men de to andre tomtmulighetene man hadde ville falle rimeligere. Den omtalte tomt som hørte under gården Kinnerud på Konnerud ville komme på 600 kroner. To andre prosjekter; en tomt i det nord-vestre hjørnet av Steglevannet ville komme på 500 kroner og den tredje tomten man beså under befaringen lå i den søndre del av Steglevannet, og prisforlangende var 400 kroner.

Hva vi vet i dag, skulle det ikke være diskutabelt for noen annen beliggenhet for Skiold-hytta, enn der den ligger, og det vil igjen si det første prosjektet. For de som den gang stelte med disse tingene var ikke valget så enkelt. Det sto tross alt om en differanse på 200 kroner fra laveste og høyeste tomtepris, og det var en betydelig sum den gangen — ikke minst for denne komitéen, som ikke på noen måte var godt beslått med penger. «Man var enige om at den første tomt var den mest ideelle for oss», heter det i protokollen, og vi forstår det så godt. Et bedre valg kunne ikke vært gjort under denne «utflukten». Gutta hadde et godt grunnlag å starte opp med i sitt første konstituerende møte, 26. november 1934, da det skulle tas standpunkt til hvilken av tomtene som skulle velges, og det var penger som var det avgjørende.

Det ble ingen stor diskusjon og i hytteprotokollen kan man lese følgende: «Beslutning: Stahl får i oppdrag å konferere med Mathias Kinnerud om kjøp av tomt nr. 1, og by 400 kroner eventuelt gå opp til 500 kroner».

Riktignok ville Torgeir Helgerud, som den forsiktige mann han var, sikre seg en «tilbakerekningsmulighet», og at Stahl skulle gå inn i en avtale med Kinnerud, om at Skiold

skulle få ha tomt nr. 1 og nr. 3 på hånden til våren. Men Helgeruds tanke fant ikke gehør i hyttekomitéen, og det endelige kjøp ble tomt nr. 1, der hvor Skiold-hytta ligger i dag. Men la oss ikke foregripe begivenhetenes gang.

År 1935 — det begynner virkelig å skje noe, ikke for det at det ikke har skjedd noe tidligere, såvisst har det skjedd en hel masse, men hyttetanken begynner å bli virkelighet.

I et møte i Central Hotel 3. januar redgjorde Stahl for hytteprosjektet, samt spørsmålet om utsteding av aksjebrev, pålydende 10 og 50 kroner. Spørsmålet om livsvarig medlemskap kontra aksjer i hytta ble også drøftet. I et møte senere ble det vedtatt at medlemmer under 16 år skulle ha anledning til å kjøpe aksjer til en redusert pris, 5 kroner.

Det ble tett med møter for hyttekomitéen i en tid fremover, planene skred fram og det skulle tas viktige avgjørelser. Vi skal her ta med de viktigste tingene som ble behandlet i komitéens møter.

8. februar: Hyttekomitéen gjennomgikk en fremlagt tegning av hytta, utarbeidet av Charles Stahl, med råd og vink av murmester Frodesen.

11. mars: Det forelå til behandling spørsmålet om kjøp av tømmer til hytta, likeså hvorvidt man skulle kjøpe tomt til hytta i år, og opparbeide denne.

Hyttekomitéen i sitt møte besluttet å kjøpe tomten innen 1. april og forsøke å opparbeide tomten, samt utføre grunnarbeidet til hytta ved dugnadsarbeid.

24. mars: Avskrift av overenskomst om tomtkjøp:

Mellom Ski- og Ballklubben Skiold på den ene siden og brødrene Bjarne og Mathias Kinnerud på den annen side, er i dag inngått følgende overenskomst:

Ski- og Ballklubben Skiold kjøper av brødrene Kinnerud 1 — ett — mål grunn i den syd-østre del av Steglevannet på Konnerud, for en pris av 500 kroner. Beløpet betales så snart skjøte og målerbrev er i orden og tinglest. Ski- og Ballklubben Skiold bygger en hytte for sine medlemmer på sin grunn. Klubben har rett til å benytte Steglevannet, likesom rett has til opparbeidelse og benyttelse av en like ved tomten liggende skibakke. Skiold har dertil rett til å skaffe seg vann, eventuelt selv grave seg en brønn inne i bukten, likesom rett has til gangsti fram til hytta, langs stranden til A. Eeks grunn, og videre langs gjerdet fram til hovedvei.

Drammen den 24. mars 1935.

Bjarne Kinnerud. Mathias Kinnerud.

For Ski- og Ballklubben Skiold
C. J. Stahl.

Skyldelingsforretning ble holdt 30. mars, hvor hyttekomitéen var representert ved Charles Stahl, Oscar Berg og Ernst Larsen.

Etter nitid arbeid av en håndfull menn i hyttekomitéen var Ski- og Ballklubben Skiold eier av en liten bit av mor Norge, eiendomsbesittere. Hva denne lille biten har utviklet seg til med årene vet vi utmerket godt i dag. En verdifull eiendom ved Steglevannet, som i dag kan måles til 17 mål jord, med en skjønn beliggenhet ut til Steglevannet — hvem ville trodd det i 1918, da spørsmålet om egen klubbhytte ble reist første gangen. At dette første målet av eiendommen ble en realitet kan man i første rekke takke Stahl og hans utrettelige arbeid med å løse saken. Det lot ikke til at denne mannen lot seg stoppe av noen ting, når det gjaldt Skiold-hytta på dette tidspunktet. Og med seg hadde han en sterk hyttekomité, som fulgte villig hans mange opplegg. Vi tror at medlemmene i dag skylder og føler at disse hyttas første menn fortjener en stor takk for sitt uegennyttige arbeid.

La oss fortsette å se hva hytteprotokollen kan si om den videre utviklingen når det gjelder reisingen av hytta:

5. april: Basarkomitéens formann Charles Stahl meddeler at nettooverskuddet på basaren beløper seg til 1.229,22 kroner. Stahl foreslo at dette overskuddet ble fordelt med 600 kroner til Skiold-hytta, og resten til klubben. Dette vant ikke bifall i styret. Bjarne Halvorsen foreslo 500 kroner til Skiold-hytta, og Olaf Simensen 400 kroner. Det ble til slutt vedtatt 500 kroner til hytta.

10. april: Stahl meddelte at skylddeling av tomta var foretatt og dokumentene sendt sorenkriveren i Nord-Jarlsberg. Det ble referert et av murmester H. Frodesen utarbeidede omkostningsoverslag over hytta. Overslaget lød på 11.000 kroner. Man besluttet å tilskrive Skoger Sparebank om et pantelån på hytta pålydende 3.000 kroner. Olaf Simensen, Th. Thorkildsen, Otto Berglie, Bjarne Halvorsen, C. J. Stahl, Ernst Larsen og Bjarne Næss, erklærte seg villige til å yte 200 kroner hver hvis banken skulle stille seg uvillig til å yte hytta lån. Det ble enstemmig besluttet å oppføre hytta av tømmer, levert av M. Kinnerud, til en pris av 40 kroner pr. tylft. Stahl fikk i oppdrag å gi Kinnerud ordre om å hogge det tidligere i skogen uttatte tømmer, samt i tilfelle kjøre fram grus og sand.

Man besluttet å tilskrive en del av medlemmene om å yte bidrag i form av aksjebrev. — Stahl, Larsen og Berg fikk i oppdrag å føre tilsyn med oppførelsen av hytta.

Man besluttet å bearbeide bryggeriene for mulig assistanse.

I de nærmeste møtene i hyttekomitéen behandlet man mer tekniske ting angående byggingen, mindre innkjøp og selvfølgelig det til alle tider spørsmålet om penger. Men hytta vår reiste seg fra ingenting til den hytta våre medlemmer i dag har all grunn til å være stolt av. Stokk på stokk ble lagt, et arbeid som man ikke regnet med skulle vært ferdig før en gang i 1936, b'le avsluttet i de siste dager av året 1935. Således kunne hyttekomitéen 1. februar 1936 holde sitt første møte i hytta, og spørsmålet som ble behandlet var om man skulle søke om bevertningsrett for Skiold-hytta. Denne saken ble imidlertid utsett på dette møtet og i et møte senere.

Vi skal hoppe over de møter som forteller om videre innkjøp til hytta, og nøye oss med å fortelle at det ble nedlagt 3.991 dugnadstimer på hytta, protokollført pr. 15. mars 1936.

Det store er skjedd, Ski- og Ballklubben Skiold er eier av egen klubbhytte, beliggende ved Steglevannet på Konnerud, og i hyttekomitéens beretning for 1936 er følgende å lese:

«Hyttekomitéen vil uttale sin glede over den veldige interesse som vår hytte har vakt blant såvel våre egne medlemmer, som utenforstående.

Vi åpner serveringen 12. januar, og det har lykket oss ved damenes store oppofrelse å tilfredsstille det ofte store innrykk på hytta. Det har vært temmelig slitsomt mange ganger, særlig med å få varene fram, men her har mange av våre medlemmer vært flinke til å assistere. Serveringen på den korte tid, ca. 3 måneder, har gitt oss en ganske god for tjeneste.

Hytta er nå på det nærmeste ferdig, det meste av inventaret er i orden, senger og sengklær til 15 mann, utenom vertskapet, så det gjenstår bare mindre ting. Det som forøvrig mangler er innvendig og utvendig maling, planering rundt hytta, opprensning osv.»

Den samlede gjeld på hytta på det tidspunkt var 4.239 kroner, hvilket rett og slett må være fantastisk, da man vet at hyttekomitéen startet på bar bakke— hva det økonomiske angår.

Det heter videre i regnskapet: «Regner man forsiktigvis med at hytta med inventar har en reell verdi på 12.000 kroner, og trekker fra gjeld på ca. 4.000 kroner, skulle klubben i hytta ha en ren formue på 8.000 kroner». Videre: «Når vi nå utpå sommeren forhåpentlig får hytta helt ferdig, gjenstår det bare å

Årets guttehopprenn hadde samlet mange deltagere — og folkerikt var det også på sletta. Bildet fra Skiold-bakken er hentet fra en noe uvanlig vinkel.

låse fast denne formuen på en slik måte at ingen kan få tatt noe fra oss».

Utdraget av beretningen er datert 28. april 1936.

Det ble senere opprettet statutter for et hyttefond «Til Skiold-hyttas Bevarelse», flaggstang ble innkjøpt, og reist — og ikke minst den lenge utsatte innvielsesfesten fant sted. Og hytta ble innviet med fest 26. juni 1937, og det var under denne festen disponent Arnt Lilloe fant å kunne gi 500 kroner til et fond, som nevnt til hyttas bevarelse.

Hytta ble dette året, 1937, formelt overlevert til klubben, og byggekomitéen anså sitt arbeid med reising av en klubbhytte for avsluttet — selv om de ikke på noen måte nedla videre arbeid for å fullføre sitt verk.

Og de visste å gjøre reklame for hytta. En av komitéens medlemmer, Fritz Bjarre, ble pålagt hver lørdag å ringe avisene, for å melde vær- og føreforhold på Konnerud — fra Skiold-hytta. Enkelt — men meget effektiv reklame — dessuten gratis.

En liten pussighet kan man støte på i hytteprotokollen fra et styremøte 28. januar 1938: Forelå andragende fra hovedstyret om et lån på 300 kroner. Avslått på grunn av at hyttekomitéen trenger pengene selv til sine utgifter.

Tenker man tilbake til den dagen tanken om egen klubbhytte ble født, og den videre opptårning av økonomiske vanskeligheter hyttekomitéen sto overfor, med blant annet avslag fra hovedstyret om del av basarinntektene, den passive interesse for hyttetanken som ble vist fra medlemmenes side — ja da må man sannelig si at det hele er snudd opp ned. Denne gang var det hovedstyret som ba, og forgjeves.

Morsomt er det også å kunne se hvilken måte medlemmene har sluttet seg opp om hytteprosjektet — det de ikke kunne tro ville skje — det hadde skjedd.

Man hadde hytta — man hadde 1,5 mål eiendom, men nå ville hyttekomitéen utvide, kjøpe til ytterligere grunn, og følere var lagt

ut, 8 mål ved skibakken, med visse rettigheter i tillegg. Og man ville bygge badstue med skifterom, det ble vedtatt i 1940, men som kjent kom krigen — og det hele ble utsatt. Tomtekjøpet gikk i orden, og samtidig fikk man også kjøpt til så man også eide skibakken. Eiendommen på Konnerud ble utvidet fra de første 1,5 mål til i 1940 11 mål.

Det kom så fem tragiske år for vårt land, den annen verdenskrig, og med den kom den tyske invasjon 9. april 1940. Alt foreningsliv ble nedlagt, men hytta var invasjonstiden et samlingssted for mange av våre medlemmer med familie. Evakuering var et ganske alminnelig ord i de dager, og mange fant tilflukt til hytta på Konnerud.

Den vanlige hyttedriften ble de nærmeste årene nedlagt, det vil si at man rett og slett ikke hadde noe å servere de årene. Men mange la allikevel veien til hytta og kunne få en herlig avkobling i en ellers noe trist tilværelse under krigens dager — og år.

Men også hytta fikk føle hva en krig er i vårt land. Svært små, for ikke i si ingen muligheter for vedlikehold, satte sitt preg, og de som tok over når freden igjen kom hadde en stor oppgave.

Hytteprotokollen kan fortelle om at det siste styremøte, ihvertfall offentlige, ble holdt 2. mai 1941, hvor man vedtok å holde en fest på hytta 17. mai for serveringspersonalet og hyttekomitéen. Det er tydelig at fedrelands-tanken var sterkt med i dette arrangement, siden det ble lagt til nettopp denne dagen.

Med fredsåret 1945, ble det likesom også en ny dag for Skiold og hyttekomitéen. Den sto foran en rekke store oppgaver, også for hyttas vedkommende. Tanken om en badstue i tilknytning til Skiold-hytta ble tatt opp igjen.

Johs. Sørensen var hytteformann i fredsåret, og det var vel i første rekke han som hadde ivret for et badstuebygg da krigen kom.

Det første hyttestyre etter krigen ble valgt på høstgeneralforsamlingen 1945, og fikk følgende sammensetning: Johs. Sørensen, formann, Arvid Nilsen, viseformann og sekretær, Kjell Sjuve, forretningsfører, Sverre Jansen, Gudmund Hæhre, Alfred Lagesen, Øivind Jul Hansen og Odd Durban Hansen.

Og badstuetanken ble holdt varm. 6. april innkalte hyttekomitéen til møte på hytta, hvor den viktigste posten på programmet var badstuebygget. Det ble en lengre debatt om saken, ikke for eller imot badstue, men hvor den skulle ligge. Alle var skjønt enige om at badstue, ja det skulle bygges. Men man var til gjengjeld ikke enige om badstuen skulle ligge i tilknytning til hytta, eller på et annet egnet sted, litt unna selve hytta. Etter en be-

farings ble man enig om at den rette plassen var i åskanten ved Skiold-bakken. Man valgte så en komité til å arbeide videre med badstuesaken, bestående av: Johs. Sørensen, formann, Johs. Christensen, Øivind Jul Hansen, Olaf Johansen, Bjarne Næss, Charles Stahl, Alfred Lagesen og Aage Olsen.

Samme året besøkte 30 dansker hytta, og var veldig begeistret, ikke minst for den vakre beliggenhet.

Etter en særdeles god innsats fra badstuekomitéens side, og iherdig dugnad fra en del medlemmer ble badstuen tatt i bruk i 1948, egentlig før den var helt ferdig. Men alle som benyttet badstua kunne ikke nok fullrose det arbeidet som alt var utført.

Men det skjedde mer dette året. Hytta fikk sin flaggstang, det kom elektrisitet til hytta, og badstua, etter at tre av klubbens medlemmer, Johan Bye, Leif Storksen og Arvid Kolstad, gratis hadde gjort alt arbeidet med det elektriske anlegg, etter at de hadde vært med på å reise mastene. Medlemmene forøvrig hadde hogget ut en gate i skogen for lysmastene. Men også et pumpehus ble satt opp dette året, slik at man fikk vann til såvel hytta som badstua. Og lørdag 29. oktober fikk badstua sin offisielle innvielse.

Og i dette tidsrommet fikk også hytta sin båt, idet Finn Hansen hadde stilt sine nyvundne ski til disposisjon for en utlodning med formål — båt til hytta.

De to-tre første av 50-årene ble ikke fullt så begivenhetsrike, som hyttas første år, men det ble utført en rekke utbedrings- og vedlikeholdsarbeider, som skifting av tak og lignende. Men i denne tiden hadde hytta besøk av en rekke utenlandske lag og idrettsforeninger som hadde hørt om vårt prektige sted på Konnerud ved Steglevannet.

I 1952 ga Mathias Kinnerud beskjed om at han kom til å persellere ut ytterligere tomter av sin eiendom til hytteformål. Den nye situasjonen var så absolutt aktuell for Skiolds vedkommende og spørsmålet var om en utvidelse av eiendommen, slik at man slapp gjenboere alt for nær hytta. Saken ble tatt opp, først av hyttestyret ved formann Bjarne Borgersen, hovedstyret ble satt inn i saken, og det dreide seg om var tilkjøp av ca. 5 mål, hvilket også gikk i orden omsider. Vår eiendom ble på daværende tidspunkt ca. 17 mål. Forhandlingsutvalget var: Charles Stahl, Olaf Johansen, Bjarne Borgersen og Otto Berglie.

Med øvelse vinter i 1954, ble igjen vår hytte «hærtatt», det vil si den ble rekvirert av det militære under øvelsen som varte et par måneders tid. Men protokollen kan fortelle

at det militære behandlet vår hytte pent, og at man fikk erstattet det tapte angående utnyttelse av hytta, til serveringsformål.

I 1955 ble kjøpekontrakt om tillegget på eiendommen opprettet mellom Mathias Kinnerud og Ski- og Ballklubben Skiold, og tilleggseiendommen skulle bli 2.610 kvm. Samme år ble det innkjøpt en del inventar til hytta.

I 1956 ble det innkjøpt en ny elektrisk pumpe og året etter ble hytta skrapet og oljet utvendig, og sammen med hytta fikk badstua sitt strøk av fernis. Nye takrenner og andre fornyelser og vedlikeholdsarbeider ble gjort i løpet av 1958.

I det hele tatt kan man med beste samvittighet si at hytta til enhver tid er tatt hånd om med den største dyktighet, som det skulle være deres egen eiendom, av de til enhver tid sittende hyttestyrer. Ble det sagt deres egen eiendom? — Selvfølgelig er det det, men det er flere som har sin eiendomsrett til hytta, alle klubbens medlemmer. I jubileumsåret, med Dagfinn Hansen, som hytteformann, er det igjen utført betydelige vedlikeholdsarbeider på Skiold-hytta. Klubben har i alle år vært så heldig å ha samvittighetsfulle hytteformenn som til enhver tid har holdt

De første stokker blir lagt på hytta.

hytta i orden på en mønsterverdig måte. Men som en glødende tråd kan man gjennom protokollen følge etterlysninger til medlemmene om interesse for hytta — og nødropet kommer fra den til enhver tid sittende hyttekomité, og slik er det også i dag.

Skiolds guttelag i bandy som ble norgesmestre i 69 ved å slå Tåsen 5—0 i finalen. I første rekke fra venstre: Tor Majormoen, Arild Raaen, Frank E. Hansen, Tore Carlsen, Stein Brekke, Rune Andersen og Tor Arne Jacobsen. Annen rekke fra venstre: Aksel Pedersen, Jan Erik Amundsen, John Brurberg, Tore Julseth, Per Arne Bjørnes, Øivind Ågren, Tore Adamsen og guttas populære oppmann, Oddvar Danielsen.

Våre yngste —

Uten en sterk yngres avdeling er en idrettsklubb dømt til undergang i løpet av få år. Det gjelder derfor å få ungdommen med.

Ungdommens fritidsbeskjeftigelse er det altoverskyggende problem i dag, og idrettsklubbene har her den store misjon å trekke de unge til seg, vekk fra gatehjørner, dårlig kameratskap og usunt miljø som allerede i en meget tidlig alder kan ha demoraliserende virkning på ungdommen. Få dem fram til sunn herlig idrettslek blant gode kamerater, og gi dem forståelsen av felleskapsidéen.

Når vi ser på lagene i høyere hold, finner vi at de fleste av spillerne har vært med på ett eller flere av junioravdelingens lag. Det er der de fikk sin første opplæring i spillets teknikk, og den individuelle behandling. Og de fikk også forståelsen av at skal et lag nå toppen, må disiplin og lagånd settes i høysetet. Klubbene rår i dag over en stor stab kjekke, lovende unggutter vi virkelig kan være stolte av. Gleden ved å arbeide med de yngste gir en arbeidslyst til å ta fatt på oppgaven. Gjennom kameratkvelder og på idrettsbanen, i trening og konkurranse bygges samholdet opp, og vi må få dem til å innse betydningen av å ha en frisk og sunn kropp. Og nå er vi ved kjernen av saken — som har foranlediget meg til å skrive disse linjer. Det gjelder å ta vare på våre rekrutter. Ikke noe må spares for å holde dem i samme spor. Mange av disse unge er gode emner — vi må ikke la det bli med emnene!

Det vil sikkert være oppmuntrende og inspirerende for guttene om våre seniorer, som har lagt stolene på hylla, møtte fram på treningen og ga gode råd og sørget for at guttene tilegner seg en langsom og naturlig utvikling.

La oss verne og slå ring om våre fotballrekrutter.

Vi trenger dem — og de trenger oss!

Alf Paulsen.

Det som foran er skrevet, er tanker fra klubbens kjente og dyktige juniorleder i en rekke år — Alf Paulsen. Det var vel med ham, og nå håper vi at vi ikke trår noen på

tærne, vår junioravdeling ble bygget opp til det den er i dag.

Når juniorarbeidet tok til i vår klubb, og da tenker vi på den første gang vi stilte guttelag i fotball, skal vi ikke si for sikkert. De gamle protokoller forteller lite om det, nettopp av den grunn at det i 20-årene slett ikke var organisert ungdomsidrett, slik vi har det i dag. Men det er grunn til å tro at Skiold for første gang stilte et guttelag først på 20-årene, kanskje noe før.

I 50-årsberetningen kan vi finne at et guttelag i 1921 hadde spilt 8 kamper med fire seirer, to uavgjorte og to tapte kamper. Disse gutta scoret 15 goaler og slapp inn 7. Men hvordan det gikk i de nærmeste årene med guttefotballen i Skiold vet vi lite om.

Vi vet at Skiold stilte juniorlag i 20-årene, sammen med guttelaget og i 1929, kan vi finne en fortegnelse over gutte- og juniorspillere.

Men med 30-årene finner man en tråd i juniorarbeidet som fører mot den suksess vi har hatt i etterkrigsårene.

Og i 1932 dukker det plutselig fram et småguttelag, og med det, var også grunnstenen lagt for vår junioravdeling. I de nærmeste årene fremover var det stadig fremgang å se hos de unge, såvel i fotball som i bandy. Og med dette grunnlaget fikk man også en stadig tilgang til de øvre rekker, og det er fristende å la tankene ende tilbake til innledningen i Alf Paulsens appell.

Det første sølv vi kan «grave» fram, vunnet av våre juniorer er fra 1932. Vårt daværende juniorlag var innbudt til en turnering arrangert av B-14, Oslo, og det øvrige deltagende lag var Grane, Sandvika. Våre gutter viste godt spill i denne turneringen som gikk som en dobbeltserie, og kunne ta med seg den oppsatte pokalen hjem til Drammen.

Og samme år kan det rapporteres om god interesse fra de yngre lags side. Bandyen var ennå ny for våre juniorer, og det ble spilt få kamper i disse første årene.

Og mer sølv ble det i 1934, igjen var det juniorlaget som hentet det hjem. Nok en turnering, og de øvrige lag, foruten vårt eget, var B-14, Oslo, og Stabæk Idrettsforening.

Våre gutter spilte igjen god fotball og vant fortjent den oppsatte pokal i turneringen. Og igjen ble det rapportert om fremgang for de yngste lag.

Juniorlaget i bandy i 1934 ble riktignok ikke kretsmester, men de havnet på annenplass i kretsserien, og det var god fremgang. Det fortelles at det er mange lovende emner blant disse gutta, som har nådd langt hva kølle- og skøyteteknikk angår.

En fin jubileumspresang kunne juniorlaget av 1935 forære sin klubb, et kretsmesterskap i fotball, og det var ikke daglig kost i Skiold. Klubben vår var 25 år dette året, og fra junioravdelingen kan det rapporteres om en meget god sesong fra samtlige lag, junior, gutter og smågutter, eller baby-lag som det kaltes den gangen.

Juniorlaget foruten å vinne kretsmesterskapet, deltok med all ære i NM-kampene og nådde helt til semifinalen, hvor det ble tap for Gjøvik/Lyn etter omkamp. Det var det eneste tap guttene hadde denne sesongen. Spillet i semifinalen mot Gjøvik/Lyn var så godt at guttene så absolutt hadde fortjent en finaleplass i NM dette året. Men hellet var ikke riktig med, da som så mange ganger senere i Skiolds historie.

Juniorlaget fikk sitt første napp i Tiedemands vandrepokal og en miniatyr av den flotte vandrepokalen.

Og innen bandysporten begynte det også å røre på seg hos de yngste. Juniorlaget fikk en annenplass i serien og guttelaget viste også lovende takter.

Det skulle vise seg å være god grobunn i vår junioravdeling. En stigende fremgang gjennom årene ga et nytt kretsmesterskap i fotball i 1937, men denne gangen var det ikke juniorgutta som sto for den bragden, men guttelaget. Juniorlaget dette året måtte avse spillere til de høyere lag, og det som var igjen ble noe for kløkt, i likhet med småguttene som med sin unge alder også holdt til neste års småguttelag.

Og som guttelaget, så også juniorlaget i bandy. Etter en meget god sesong var de ubeseirede da oppgjørets time om kretsmestertitelen kom. Har vi ikke litt grunn til å være stolte, et kretsmesterskap i fotball for guttelaget, samt et kretsmesterskap i bandy av juniorlaget samme år. Vi hadde markert oss innen junioridretten i kretsen, og det skulle vise seg at det ikke stoppet med de bragder som allerede var utført — vi høstet flere laurbær med årene, og nådde den endelige topp for fotballens vedkommende. Da tenker vi på juniorlaget av 1939 som ble Østlandsmestere, eller det vi i dag kaller norgesmestere i fotball.

Men la oss endelig ikke hoppe over året i forveien, 1938, det skjedde store ting det året også.

Nye juniorer hentet et kretsmesterskap for Skiold, etter å ha gått ubeseiret gjennom sesongen, og selve «pynten på kaka» fikk vi med Tiedemands store vandrepokal. Denne pokalen satt dypt inne. Såvel Skiold som Strømsgodset sto med to napp i pokalen, og det måtte omkamp til mellom disse to lagene. Det oppgjøret vant Skiolds juniorer med 2—0, og det er vel grunn til å tro at det var stor garderobestas etter den triumfen.

Guttelaget endte som nummer to i sin serie og det samme kan sies om småguttelaget som dette året hevdet seg helt i toppen i sin klasse.

Fullt så god sesong hadde hverken juniorlaget eller guttelaget i bandy dette året, hvis man kan si at det er dårlig å slutte som nummer to i serien. Men muligens hadde man ventet noe mer etter fjorårets gode sesong.

Men så i 1939, kort tid før idretts-Norge stoppet sin virksomhet — det året skulle vi få tømme gledens beger til bunns — et norsk mesterskap for vårt juniorlag. Det er hittil det største som har hendt for klubbens junioravdeling, og vi skal ikke så lett glemme denne triumfens dag. Og så kan man begynne å tenke — hva ville disse guttene kunne utført på fotballbanen for Ski- og Ballklubben Skiold, hvis ikke en brutal krig hadde satt en stopp på fem år for deres videre idrettskarriere. Det er et ubesvart — og vil forbli et ubesvart spørsmål. Men en kjennsgjerning er det at vår junioravdeling måtte bygges helt opp fra nytt av når vi i 1945 igjen fikk fred i landet. Men la oss se hva Alf Paulsen, lagets oppmann, har å fortelle om juniorlagets sesong 1939:

Juniorlagets sesong må betegnes som strålende og den beste i klubbens historie, idet laget gikk hen og vant såvel kretsmesterskapet som det uoffisielle norgesmesterskap for juniorer, den såkalte Østlandsserie, hvor i alt 14 kretser deltok.

Samtlige kretskamper ble vunnet med en samlet målkvote 11—1. Avdelingsmesterskapet ble vunnet og vi var klar for finalen. Denne gikk som forkamp før kretslagskampen Drammen—Østfold — motstanderen var Glassverket og vi seiret 4—1.

De innledende kamper i Østlandsmesterskapet vant vi og møtte i finalen Lyn, Oslo, som vi beseret med 3—0.

Laget var: Åge Jansen, Sigmund Grønlie, Arne Karlsen, Olaf Olesen, Odd Durban Hansen, Øivind Holst, Arne Knudsen, Finn Bolstad, Kaare Jansen, Rolf Lund og Oddmund Tofteng.

Skiolds norgesmestere for junior 1966. I første rekke fra venstre: Helge Bjørnes, Tor Reidar Kristiansen, Øyvind Rosendal, Per Ohrberg, Arild Berg og Bjørn Gundhus. I annen rekke fra venstre: Lagets oppmann, Bjarne Borgersen, Sverre Erling Nilsen, Runar Larsen, Per Lund Nilsen, Tom Erik Nilsen, Arne Ruud, Runar Evensen, Terje Andersen, Ståle Eknes og Jan Olav Lauritzen.

Laget har i alt spilt 22 kamper. 15 seire, 1 tap, 6 uavgjort. Målkvote 45 for, 7 mot.

Den beretningen var ihvertfall ikke krydret med overdrivelse, kun tørre tall forteller sesongens facts — lite om det slit, den disiplin og seiersvilje det måtte ligge i dette laget. For den som har stelt litt med juniorsaker, er det enkelt å forstå at man ikke har kommet sovende til en slik suksess — hverken spillere eller leder. Hvor store måtte ikke forventningen i Skiold vært etter dette juniorlagets store suksess — og hvor bittert måtte det ikke føles da det hele styrtet i grus ved den tyske invasjon i landet.

Det var den store triumfen, men såvel guttelag som småguttelag hadde en god sesong dette året — og det skulle vise seg at vi fremdeles hadde evner å ta av for å bygge klubben videre.

Det ulykkens år 1940, ble det ikke arrangert kretsmesterskap i fotball, men Drammens Ballklubb arrangerte en privat serie hvor åtte av kretsens lag deltok. Vi vant denne serien, men fikk ingen tittel. Uoffisiell

kretsmester i fotball ble den titelen vårt juniorlag fikk seg tildelt.

Om bandyen i 1940 kan man si at vår junioravdeling leverte en meget brukbar sesong. Kretsmestere ble guttelaget, en fin plassering for juniorlaget, og småguttelaget fulgte opp med bra spill og flere lovende bandyutøvere.

Det guttelaget som ble kretsmestere i 1940 var godt, og tenker vi tilbake til alle de andre bragder vår junioravdeling gjorde i årene før krigen — ja da er det grunn til å bli nysgjerrig — dessverre man får ingen svar. Ingen svar på hvordan det hele ville utviklet seg, hvor Skiold hadde stått i dag, om vi hadde fått beholde våre og kunne ført vårt arbeid videre. Man skal være fullt oppmerksom på at det også gjaldt de andre klubber og idrettsforeninger, men man er seg selv nærmest i et slikt spørsmål.

Det skulle ta mange år, veldig mange år — før vi igjen kunne svinge oss opp til de høyder hvor vi brutalt ble kuttet ut før krigen.

Alf Paulsen overtok som juniorleder i 1937, men glem ikke at Sverre Jansen var opp-

mann for det juniorlaget som ble kretsmestere i 1935, sier han, og det skal vi ikke gjøre. Paulsen var den første oppmann, tror vi, som innførte spillemøter for et juniorlag, det var likesom ikke slik den gangen. Spillemøtene ble enten holdt i hagen hos Paulsen eller på Kaffistova, som det hette den gangen. Han fikk på denne måten knyttet en kameratflokk i sammen, det ga resultater, og de kjenner vi.

Mindre kjent er vel kanskje det vi kom over i en samtale med Alf for en tid tilbake. Hvordan han hadde det de første årene etter krigen — som juniorleder.

Han kommer ikke inn på alle de gangene han sto som måldommer i 20—30 kuldegrader. Det var bare likesom slik for en oppmann på den tid, og delvis er det vel kanskje slik også i dag.

Alf Paulsen har mer jordnære ting å berette om. Hvordan han fikk satt i gang juniorarbeidet etter krigen — hva midler han måtte ta i bruk.

— Jeg måtte reise rundt og samle inn, for ikke å si kjøpe inn fotballstøvler etter krigen, materiellet var noe tynt. Et par støvler fikk jeg sånn hist og her — jeg solgte dem ut igjen for 5 kroner paret. (Ingen tvil om det, forfatteren av denne «story» var en av de heldige som fikk fotballstøvler på denne måten).

Men mange, fortsetter Alf Paulsen, var ikke fornøyde med denne løsning av et aktuelt problem, og andre klubber hadde kanskje bedre tilbud. Det ble da også en viss overgang til andre klubber, og jeg kan huske, sier Alf Paulsen, at en av disse klubbene fikk sitt første kretsmesterskap med 5-6 av våre tidligere spillere.

Vår tur til Vejle vakte oppriktig oppsikt — hvordan kunne en klubb løse et slikt problem?

Om det sier Alf Paulsen: Vi holdt nattinæer i Saga kino, og vesentlig av nattinæen var deler av Skiold-revyen. Ved siden av det sparte gutta faste beløp i uka. For sin innsats fikk de til gjengjeld en uforglemmelig tur.

Men veien tilbake til vårt nivå fra før krigen var både lang og tung. Muligens det kan kalles en gradvis fremrykning, med god innsats i såvel fotball som bandy, uten at vi nådde noen topp. Juniorlaget i fotball ble avdelingsmestere i 1946, det samme gjorde det års bandylag, og guttelagene og småguttelagene fulgte opp med gode resultater.

Ungdomslaget i fotball av 1947 ble kretsmestere, etter en meget god sesong, og fremdeles rapporteres det om gode evner blant såvel gutter som smågutter. Men det helt store gjennombruddet som man håpet på måtte man vente på til inn i 50-årene. Da fikk vi igjen et kretsmesterskap for junior i bandy, det var i 1951-sesongen, etter en noe

middelmådig fotballsesong for avdelingen. Men det fulgte mer i kretsmesterskapets kjølvann — et norgesmesterskap i bandy for junior. Dette er for øvrig også omtalt et annet sted i denne boken. Men la oss ta mer med fra dette mesterskapet. Først at det var 300 mennesker som overvar juniorfinalen, og at Lyn var vår motstander i kampen på Marienlyst. Skiold-guttene leverte en praktkamp, og tok igjen Lyns 1—0 ledelse ved pause og kunne gå av banen med 2—1 seier og NM-titelen i lomma. Det var Skiolds første norgesmesterskap i juniorbandy.

Men de etterfølgende år i ti-tallet 50-årene bød på både godt og vondt. Vi hadde ikke fått stabilisert vår junioravdeling, det som var skjedd var en stadig søkning til vår klubb gjennom medlemskap — men det vi ønsket, en god junioravdeling, var fremdeles et langt lerret å bleke.

La oss ta for oss det gledelige først. Vi fikk kretsmestere i fotball i såvel gutteklassen som smågutteklassen i 1957, og et kretsmesterskap i fotball i gutteklassen i 1959, og et nytt mesterskap i bandy samme år, er såvsst ting som gleder en klubbsjel. Men det fantes huller i vår junioravdeling, og det skulle ta år for å få tettet disse «sprekkene».

Men vår junioravdeling vokste, og den vokste sterkt, så sterkt at det var røster som hevdet noe slikt som at — nå håper vi at vi ikke får flere unger i klubben! Den tanken var absurd, og da heller ingen løsning på problemet, som i det vesentlige var å få noen til å ta seg av de unge.

Det som løste denne saken, tror vi, var et forslag fra Per Bye på høstgeneralforsamlingen i 1957, hvor han satte fram sitt forslag om eget juniorstyre innen klubben. Forslaget ble enstemmig bifalt, og Finn Hansen ble valgt til den første juniorformann. Nå var dette valget nesten en selvfølge, Finn Hansen hadde for lengst avslørt sine administrative emner. Junioravdelingen blomstret da også opp under hans styre og stell. Det med stell høres kanskje noe snodig ut — men han stelte med sine gutter Finn, ja hva skal vi si — som en onkel. Under hans tid kom de populære juniorkveldene på «Toppen», han sveiset ikke bare ett lag sammen, men hele junioravdelingen til en enhet.

En stat i staten er det de som har hevdet om dette systemet. Det ble aldri noen stat i staten under Finn Hansens ledelse — og har heller aldri vært det senere.

Da vil vi heller si det ble en avbelastning for klubbens øvrige styre i deres arbeid. En annen ting som også er verd å merke — guttene arbeidet for sin egen sak, og gjorde det med glede.

I jubileumsåret 1960 finner man igjen Alf Paulsen som juniorformann, han overtok der hvor Finn Hansen slapp.

Og la oss nevne at det vokste opp en ny «garde» innen junioravdelingen, selv om det bare var for knøtt å regne i dette jubileumsåret.

Men vårt juniorlag i bandy gjorde en fin innsats og var finalister i kretsserien — knøttet, skulle vi få høre mer fra senere.

Og la oss ta spranget over 1961 til året og vintersesongen 1962, da hadde de omtalte knøtt hentet seg sitt første kretsmesterskap i bandy, etter et hardt nappetak med Bragerøen, hvor det måtte omkamp og straffeslagkonkurranse til. Året etter var de finalister i smågutteklassen, men tapte for Strømsgodset. Men igjen i 1964, finner man det samme «gjenget» som kretsmestere i smågutteklassen. Og året etter hentet de seg nok en gang et småguttmesterskap i bandy.

Vår store triumf innen bandysporten fikk vi i 1966, da vårt juniorlag gikk til topps i norgesmesterskapet. Det var klubbens annet NM i juniorbandy, og de som sto bak den bragden var disse navnene: Helge Bjørnes, Tor Reidar Kristiansen, Per Ohrberg, Øyvind Rosendal, Arild Berg, Bjørn Gundhus, Sverre Erling Nilsen, Runar Larsen, Per Lund Nilsen, Tom Erik Nilsen, Arne Ruud, Runar Evensen, Terje Andersen, Ståle Eknes og Jan Olav Lauritzen. Lagets ypperlige lagleder var Bjarne Borgersen, som startet sesongen med dette mesterskapet for øyet. Det var en bragd guttene og oppmann sto for, da de i finaleoppgjøret slo Sagene 3—2 på Marienlyst, etter ekstraomganger.

Vi hadde nær sagt alt som kunne glede en klubbpatriot hendte i disse 60-årene. La oss ta for oss 1967-sesongen, den var enestående. Det startet opp i vintersesongen da guttelaget tok sitt kretsmesterskap, og de fleste av guttene var implisert i det juniorlaget som ble kretsmestere i fotball samme året. Og gleden stoppet ikke med det, men også småguttelaget hentet seg et kretsmesterskap i fotball denne sommersesongen. Det var overveldende — som en klar sommerdag skulle drive sin stille flørt med vår klubb.

La oss ikke glemme at lilleputtene våre i 1967-sesongen viste «tenner» og spilte seg fram til finaleplass, selv om det ble tap. Småguttelaget i bandy-sesongen 1968 skaffet klubben et nytt kretsmesterskap, og det kan føyes til — god innsats fra avdelingens øvrige lag.

Under høstgeneralforsamlingen i 1968 kunne det fortelles om et nytt kretsmesterskap i fotball. Og denne gang var det klubbens yngste som sto for bragden — lilleputtene.

Fint gjort, og disse guttene skulle vi få høre mer fra.

Juniorlaget som året i forveien ble kretsmestere i fotball, var så å si inntakt året etter. De nådde da helt fram til finalen, men i motsatt til foregående år, da de slo Drafn 2—1 i finalen, ble det dette året tap for Drafn.

I sesongen 1968/69 i bandy, ble det for første gang i historien arrangert et norgesmesterskap i gutteklassen. Vi gikk helt til topps, på en så suverent måte at det nesten ikke er trolig. Skiold-guttene leverte spill i finalen av meget høy klasse, og kunne gå av banen med 5—0 seier over Tåsen i finalen, mer overbevisende kan det vil ikke gjøres. En flott bragd, og de som sto bak var: Tore Carlsen, Per Bjørnes, Arild Raaen, Stein E. Brekke, Jon Brurberg, Aksel Pettersen, Tore Julseth, Tor Majormoen, Tore Adamsen, Øivind Ågren, Jan E. Amundsen, Tor Arne Jacobsen, Rune Andersen og Frank E. Hansen. Oppmannen for gutta var Oddvar Danielsen. Og en god sesong for øvrig også for de andre lagene dette vinterhalvåret.

Sommerhalvåret ga et nytt kretsmesterskap, og igjen var det Ulf Svendsens lilleputter som hentet mesterskapet til klubben. Men nå har vi sluppet opp for superlativer, la oss nøye oss med å si at det var en ny bragd av våre yngste.

Denne enestående fremgangen innen de yngres rekker, hvordan den vil bli i fremtiden er et åpent spørsmål, selv om svaret kanskje i dag ligger fristende nær. Vi har utmerkede ledere i denne avdelingen, hvor igjen Finn Hansen sitter som formann, i en stab med dyktige medhjelpere.

I Skiold som i mange andre organisasjoner og idrettsforeninger stiftet man bekjentskap med det ondet man kaller tillitsmannskrise. Og det var i særlig grad blant de yngre man manglet lederkrefter. Men det måtte finnes en løsning på dette problemet — og den løsningen fant man hos ungdommen selv. En lang rekke av gutter som hadde lederevnen i seg ble valgt ut, sendt på kurser så langt det var anledning. Det skulle vise seg at dette var en riktig linje å gå inn på. Man fikk ikke bare ivrige ledere for de yngste lagene, men en fikk også meget dyktige ledere for disse lagene. En annen tanke man også hadde var at disse som i yngre år fikk sin erfaring om tillitsmannens arbeid, senere kunne overta mer ansvarlige jobber i klubbens styre og stell. Hvis det kan snakkes om noe mer ansvarlig enn det å ha ansvaret for de unge i en idrettsklubb.

Det var også i 60-årene vi tok fatt med arrangementet av den kjempestore gutte-

Fra kjempemøtet som junioravdelingen arrangerte høsten 69 på CC.

cupen som vi fremdeles har i sving. Denne cupen har blitt meget populær og samtlige av kretsens lag blir innbudt. Men vi har også hatt internasjonal deltagelse, med klubber fra Sverige i vår gutte-cup.

— — —
 Vår junioravdeling har ved flere anlednin-

ger vært på besøk i Danmark og Sverige, og mange gode og hyggelige kontakter er knyttet i våre naboland — kontakter som vi håper å holde ved like i årene fremover.

Vi vet ikke hva 70-årene vil gi oss, men la oss til slutt legge til at vi står godt rustet til å tre inn i det nye ti-år.

Andre idrettsgrener og grupper

SKIOLD ELDRES AVDELING *Stiftet 1. april 1954.*

Det har i lengere tid innen Ski- og Ballklubben Skiold vært arbeidet med å få i gang en «Eldres avdeling». Tanken var å få samlet alle klubbens eldre medlemmer, og da især de som en ikke ser eller hører noe fra etter at de har gått over i de passives rekker.

På klubbens generalforsamling 8. november 1953 ble det fastsatt at en skulle få i stand en «Eldres avdeling», og på møte i desember s.å. ble følgende arbeidsutvalg valgt:

Formann: Charles Stahl.

Viseformann: Alf Jansen.

Sekretær og kasserer: Alf Paulsen.

Arbeidsutvalget hadde en rekke møter for å tilrettelegge innkallelser gjennom klubbens arkiv over medlemmene. Stensilert innbydelse ble besluttet sendt ut til ca. 100 medlemmer samt til eldre forhenværende medlemmer, med anmodning om å komme til møte i Odd Fellow torsdag den 1. april 1954 for å få valgt og konstituert styret.

Det første møte i «Eldres avdeling» ble holdt i Odd Fellow under ledelse av arbeidsutvalgets formann, Charles Stahl. Etter å ha ønsket de vel 30 fremmøtte velkommen, ga Stahl en orientering vedrørende planene for avdelingen. En håper på mange hyggelige sammenkomster med vekslende underholdning i form av foredrag og kåserier om sportsminner på og utenfor idrettsbanen. Det er også meningen å ta opp aktuelle emner, vise film, holde rundebord- og gjettekonkurranser m.v. Angående det sportslige innen klubben kan en slik eldres avdeling naturligvis ikke gripe direkte inn, men jeg er overvist om, fremholdt Stahl, at en slik avdeling har stor betydning på mange måter. Bare det at vår ungdom ser og føler at de har de eldre i klubben med seg, betyr det uendelig meget.

Lovene ble så gjennomgått punkt for punkt, og vedtatt uten bemerkning.

§ 1.

Formål.

Eldres avdelings formål er ved møter og tilstelninger å styrke kameratskapet og holde

interessen ved like for sin klubb. Videre utføre eventuelle oppgaver som hovedforeningen pålegger dem, samt overta drift og ledelse av Old Boys-laget.

§ 2.

Medlemmer.

Eldres avdeling opptar som medlemmer kun de som er — eller har vært — medlemmer av Ski- og Ballklubben Skiold. De må ha fylt 35 år og ha oppfylt sine forpliktelser i hovedforeningen. I særlige tilfeller kan styret gi dispensasjon ned til 30 år.

§ 3.

Kontingent.

Kontingenten fastsettes på årsmøte.

§ 4.

Styret.

Eldres avdeling ledes av et styre på 3 medlemmer: Formann, viseformann og kasserer. Kassereren er samtidig sekretær.

§ 5.

Årsmøte.

Årsmøte holdes om høsten for hovedforeningens høstting. Møtet velger styret med 2 varamenn, samt 2 revisorer. Det innkalles med 14 dagers varsel, og et lovlig innkalt årsmøte er beslutningsdyktig uansett fremmøte.

§ 6.

Lovendringer.

Lovendringer skjer etter de samme regler som gjelder i hovedforeningen.

§ 7.

Godkjennelse av lov.

Eldres avdelings lov må godkjennes av hovedstyret.

§ 8.

Oppløsning.

En eventuell oppløsning av avdelingen skjer på hovedforeningens årsting. Beslutning herom fattes etter samme regler som gjelder for hovedforeningen.

Dessverre har Eldres avdeling mer eller mindre sluknet med årene — ihvertfall kan man si at den gløden som var tilstede da avdelingen ble stiftet ikke er lenger. I de siste årene har det humpet svært så mye.

DAMEGRUPPEN

De fleste som har stelt litt med idrettsarbeidet gjennom noen år, er sikkert klar over viktigheten av å ha en damegruppe i en idrettsforening.

Den første damegruppe i Skiold ble stiftet i 1920—21 og denne damegruppe hadde bl. a. også fotballag som spilte en kamp mot Drafns damegruppe i 1922 på gamle Marienlyst grusbane. Kampen var morsom og uhyre spennende, men vi skal avholde oss fra å kommentere damenes utseende etter kampen. Vår damegruppe dengang var vesentlig beskjeftiget med basarer og gjenstander til disse.

1935, da vi gikk i gang med bygging av hytta ved Steglevannet, hadde vi en meget virksom damegruppe som med liv og lyst deltok, ikke bare i servering til arbeidsstokken på hytta om søndagene, men som også heklet duker, kjøpte og tilpasset gardiner m. m. til hytta. Videre var det denne damegruppe som overtok serveringen, og de holdt på med dette helt til krigen kom.

En forholdsvis ny damegruppe startet så etter krigens slutt, men interessen var ikke som før, og gruppen, som besto av mange yngre damer, måtte gi opp.

I februar 1960 innkalte hovedstyret en del damer til et møte i Harmonien, for om mulig å blåse nytt liv i damegruppen. Frammøtet var meget bra, og det var stor stemning fra damenes side for å gå i gang, og samtlige tegnet seg som medlemmer. Styret fikk følgende sammensetning: Solveig Arenth, formann, Irene Johansen, nestformann, Karin Hagen, sekretær, og Åse Larsen, kasserer.

Damegruppa — ja den er verdt et kapittel for seg selv. Vi vet ikke hvor mange ganger damene har trådt støttende til ved en basar, utlodning eller hva det måtte være — men en ting vet vi, det er aldri nei i deres munn. Mangt et smålag har fått bidrag til sine turer, eller det måtte være spørsmål om økonomisk støtte til drakter — de har ikke fått nei.

I 10 år har den nåværende damegruppa i Skiold holdt sammen, bare det i seg selv vitner om styrke og vilje.

I det stille gjør de sin jobb, legger en liten skjerv til side — til beste for Skiold, og ikke minst junioravdelingen innen klubben. Jo, vi skal såvisst være glade for at vi har en driftig damegruppe i vår klubb. Vi vet best hva det betyr den dagen vi ikke har den.

Styret i dag består av:

Björg Kristiansen, formann, Åse Larsen, viseformann, Björg Johansen, kasserer.

Damegruppa har i jubileumsåret 20—25 medlemmer. De holder sine møter en gang i måneden i kafé Globus.

Jørgen Johansen, vår fremste skiløper.

Johs. Sørensen, som var ildsjelen når badstua ble bygget.

Det kan vel med sannhet sies at skisporten ikke har hatt noen stor bredde i Ski- og Ballklubben Skiold. Riktignok ble det i de første år arrangert klubbrenn årlig, og med god deltagelse fra medlemmene. Også andre renn ble holdt, det var en viss aktivitet, men ingen ambisjoner innen skisporten.

I de gamle «dokumenter» heter det at man måtte holde skisporten i gang — for å holde fotballspillerne i aktivitet i vintermånedene. Nå skal man huske på at det var før bandysporten kom, og som fikk sånn voldsom bredde i vår klubb.

Riktignok har vi hatt skiløpere av større format, uten at de skal navngis som de helt store. Om vi allikevel tillater oss å nevne et navn som Jørgen Johansen, håper vi ikke at vi trækker noen på tærne. Men Jørgen Johansen var en meget god skiløper i vår klubb, med kombinert som sin store spesialitet. Men om vi ikke har hatt så mange store skiløpere, så har vi til gjengjeld vært flinke til å arrangere. I tidligere år vårt faste sørperenn, klubbkonkurransen mot Skoger, våre mange helt utmerkete arrangement av gutterenn i Skiold-bakken — og nå i de siste år som arrangør av merkerenn for barn.

Ski- og Ballklubben Skiold kan neppe karakteriseres som noen fremragende skiklubb og kan ikke rose seg av å ha bidratt til å skaffe landet dyktige skiløpere.

Med det anlegget vi har på Konnerud, hytta og skibakken, skulle jo alt ligge til rette for trening så vel i langrenn som hopp, og således være rimelighet for å skape et godt skiløpermiljø. Rekutteringen har imidlertid alltid vist seg å være vanskelig. Dette vil vel ha sin forklaring i at Skiold alltid har hatt fotball og bandy som sine stjerneidrettsgrener, og rekrutteringen har gått til disse idrettsgrener.

Klubben har tross dette i alle år hatt interesse for skiidretten og aldri har tankene dreiet seg om å droppe vår nasjonalidrett. Det har gjennom alle år vært en del som har hatt en viss forkjærlighet for skiidretten, og som har stilt seg til disposisjon for klubben. Det har imidlertid ikke vært så mange å velge mellom, og dette har resultert i at oppmennene har gått igjen år til annet og grodd seg fast, hvilket vel ikke alltid er det ideelle for en utvikling.

Av de oppmenn som har gjort seg særlig bemerket i så henseende er Ernst Larsen og Arne Haugan. Disse to har i de siste to år vært trofast med i skigruppa, sistnevnte således som oppmann i de 15-16 siste årene.

Skiold-bakken har ved siden av Skiold-hytta hatt en god klang i skikretser, og de har begge hatt sin betydning for klubben. Bakken har gjennom årene blitt underkastet visse justeringer. Det har således i løpet av de siste 20 år blitt bygget nytt fartstilløp, siste gang i 1961/62, og da i jernkonstruksjoner. Alt arbeidet, som var meget tungt og omfattende, ble utført på dugnad, og det var et umenneskelig slit for de relativt få som utførte dugnaden. Olaf Johansen var både teknisk kyndig og «slavedriver», og det gikk mange ganger nærmest på livet løs.

Bakken sto imidlertid klar igjen, og det første rennet etter ombyggingen gikk av stabelen 1. januar 1963, med 4-klubb konkurransen Drafn/Strømsgodset/DBK/Skiold.

Samme året, 17. mars, ble det tradisjonelle Skiold-rennet arrangert, og at gleden var stor over at Skiold-bakken igjen var klar, viste deltagelsen på 220 gutter.

Årlig arrangeres Skiold-rennet, og klubben har tatt til inntekt at disse rennene samler god deltagelse fra hele Østlandsområdet, og således gir oss grunn til å tro at Skiold-bakken er en god og populær bakke.

Det foreligger planer om å utbygge hele lia ved siden av Skiold-bakken til å omfatte flere små bakker, og vår drøm er at vi med tiden skal få et skisenter for de yngste.

Våre skiløpere

Som nevnt innledningsvis har klubben ikke kunnet rose seg av så mange fremragende skiløpere, men vi kan da fremheve en del som de siste 10-15 år har hevdet seg respektabelt i hoppbakken. Gutter som Jan Erik Larssen, Sverre Ødegård, Rolf Reidar Johansen, Terje Haugan, Vidar Gade Jensen, Per Birger Eckholt og Helge Bentsrud.

Jan Erik Larssen, Sverre Ødegård og Rolf R. Johansen representerte klubben som gutter/juniorhoppere i norgesmesterskapet, og har hevdet seg blant de beste. Etter hvert har de fleste av disse gode emner lagt opp, og i jubileumsåret er det bare Terje Haugan som har deltatt aktivt. Han har i det senere vært klubbens representasjonsløper og har deltatt i en rekke større renn og NM.

Av langrennsemner har det heller vært lite, men i jubileumsåret kan vi registrere 10-12 yngre gutter som vil gå inn for denne idrettsgren, og vi håper at Arne Knudsen, som er primus motor for disse, vil lykkes i sitt arbeid.

En ting er ihvertfall sikkert: Skiold må aldri gi opp den viktige idrettsgren som skisporten er.

ISHOCKEY EN NY GREN

Ishockeysporten er en ny gren innen Ski- og Ballklubben Skiold. I 1965, samme år som vårt bandylag spilte finalekamp, kom tanken om å ta sporten opp på Skiolds program. En del interesserte medlemmer begynte å arbeide med saken, og i sesongen 1966 hadde vi vårt første ishockeylag bak vantene. Helt sin riktighet har vel ikke dette. Året før hadde vårt guttelag i bandy, ikledd nye «uniformer», forsøkt seg i kamp mot Kongsberg Idrettsforening. Vårt guttelag vant disse to ishockeykampene. Fullt ishockeyutstyr fikk vi fra et firma i Oslo, sorte overdel, gule bukser og sorte og gule strømper. Vi var litt stolte første gangen vi prøvde oss i det nye utstyret.

Men tanken om å starte opp ishockey er ikke ny. Under en generalforsamling i 1952 reiste et medlem forslag om å ta sporten opp

på Skiolds program. Det skulle altså gå 14 år før det hele ble virkelighet.

Selvfølgelig var det mange som hadde imot ishockey i vår klubb, det var ganske naturlig. Man trodde at det ville gå ut over bandy-sporten, og med handa på hjertet må vi gi tvilerne rett.

De to første årene vi spilte ishockey i 3. divisjon ble ingen stor suksess. Vi kunne riktignok spille jevnt med de beste, men den dagen da vi virkelig hadde bruk for godt mannskap, da hadde vi dem dessverre ikke. Det var ikke til å unngå at det ble visse kollisjoner mellom bandy og ishockey i starten. Heldigvis, de vanskelighetene er eliminert. Vi har gjennom vår nye idrettsgren også fått en rekke nye medlemmer, som har nettopp ishockey som sin idrettsgren. Disse medlemmene danner i dag, sammen med en del Skiold-gutter, stammen på vårt ishockeylag.

Ishockeylaget i 1969 har hatt en meget

Skiolds A-lag i ishockey som i jubileumsåret spilte seg opp i 2 divisjon ved å gå igjennom avdelingen uten tap. Følgende spillere ble benyttet i løpet av sesongen: Øyvind Rosendal, Egil Knudsen, Børre Wermskog, Ingar Borge Johansen, Per Gustavsen, Arild Sandli, Hans Petter Nilsen, Tor Undersrud, Helge Otto Mathisen, Arne Ruud, Sverre Erling Nilsen (ikke til stede da bildet ble tatt), Knut Tøger Aronsen, Arild Johnsen, Øyvind Nystøl og Terje Andersen. Foruten disse har følgende spillere vært med i en del kamper: Einar Henriksen, Gunnar Høst, Terje Larsen, Terje Gundersen, Per Bjørnes og Per Smerkerud.

god sesong, og har gått igjennom ishockeyens 3. divisjon som avdelingsvinnere. I skrivende øyeblikk er ikke kvalifiseringskampene spilt, men vi har tro på at guttene skal kunne spille seg opp i 2. divisjon — og det kan jo også være en jubileumsgave til klubben.

Blant våre yngre har ishockeyen fenget, og vi har stilt lag i alle klasser. Vi forsøkte oss også et år med ishockey-skole, som ble noenlunde gjennomført, og med god deltagelse.

Det er ikke tvil om at dette spillet fenger hos de yngste, men det vi trenger er en ishockeyhall — den ser vi bare i det fjerne ennå.

Ishockeybanen.

Det første året vi tok på oss driften av ishockeybanen ved tennisbanene på Marienlyst — den dagen visste vi ikke hva vi gjorde. Og de herrer værgudene var ikke nådige med oss, og sendte all den snø over banen som måtte være lagret igjennom flere år. Det ble en snøvinter av de riktig store med andre ord. Driften av ishockeybanen ble mer slitsomt enn det de som hadde påtatt seg oppgaven ante, men det ble gjennomført, og det ble gjennomført også året etter, og i år er det andre året junioravdelingen står for driften av banen. Det er en stor jobb for disse guttene, men de skilte seg pent fra oppgaven i 1969, og det ble noen kroner i juniorkassa. Kjenner vi guttene rett vil de også løse oppgaven denne vinteren.

En ishockeyhall.

Ingen er i tvil om at en ishockeyhall vil løse problemet for ishockeyens vekst i vår klubb, og i distriktet forøvrig. Dette spørsmålet er ennå ikke løst, men det er ting som tyder på at løsningen kan finnes i ganske nær fremtid. Vi får tro og håpe på det.

Det ble 2. divisjon i ishockey —

og det var nær på at vårt ishockeylag kunne smykket seg med titelen divisjonsmestere. — Men det holdt ikke. Oslo-laget Manglerud/Star som vi møtte i divisjonsfinalen var godt, men ikke bedre enn at vi i to finaleoppgjør kunne spille jevnt med dem. Det første oppgjøret i Oslo tapte vi 4—1. I omkampen på Marienlyst vant vi 4—0, og det var klart for nok et oppgjør. Det gikk i plasthallen til Furuset, og for oss åpnet det som en eneste kalddusj. Oslo-laget tok ledelsen etter ganske få minutter, og nok tre baklengsgoalere skulle vi få før vi begynte å ta igjen. Det ble allikevel et jevnt oppgjør, og minst heldige var vi. Etter en beinhard kamp, hvor Skiold-guttene behersket fullstendig de to siste periodene,

måtte vi tåle et knepent 6—5 tap. Men det var ingen bitterhet av den grunn. Målet denne sesongen var å spille seg opp en divisjon, det gjorde gutta med fynd og klem. Ubeseiret gjennom 3. divisjon og med 2. divisjonskontrakt godt forvart i lomma, kunne gutta med god samvittighet forlate isen for sesongen 1969/70.

SKIOLD-AVISA

Skiold-avisa, tanken om en egen avis for klubbens medlemmer er slett ikke ny — og så langt i fra dukket idéen opp i 1938, da Skiold-avisa for første gang ble gitt ut som en trykksak. Mange, mange år tidligere så den første Skiold-avis dagens lys, som nevnt et annet sted i denne boken. Den gang ble avisen skrevet for hånd, og lest opp på medlemsmøter, eller det måtte være et årsmøte — og ble tatt imot med stor begeistring, heter det i de gamle protokoller.

Men det er ikke den Skiold-avisa vi forbinde med den avisen som klubben gir ut i dag. Det er Alf Paulsens tanke i 1938 vi forbinder med Skiold-avisa, det første år den ble utgitt. Og slik sier Alf Paulsen om starten til vår klubbavis:

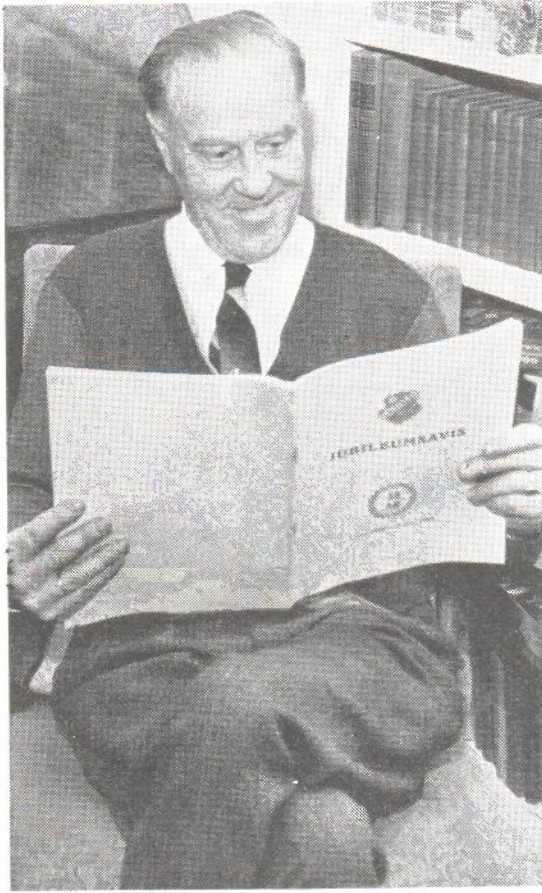
— Jeg skrev, og skrev — innlegg og svar, svarte mine egne innlegg for å få stoff nok til hvert nummer som skulle ut. Det var så som så med bidrag til avisen — om det i det hele tatt var noe bidrag å få fra våre penneførende medlemmer. Men jeg må jo tilstå at det var et morsomt arbeid, og meget oppmuntrende var det da «Sportsmanden», som forøvrig er gått inn — betegnet vår klubbavis som en av landets beste.

Den dagen Alf Paulsen ikke lenger vasset pennen sin for å skrive i Skiold-avisa, ble det også en langvarig stopp, helt til først i 60-årene, da igjen Skiold-avisa så dagens lys. Og det lyset brenner fremdeles. Men man kan godt forstå Alf Paulsens vanskeligheter de første årene, og for den saks skyld også senere år — vanskeligheter med å fylle sidene med stoff, og helst stoff som ikke rammet i sin kritikk slik at det ble «blødende» sår etter taggene.

Vi tar her med den første leder som ble skrevet av Alf Paulsen da avisen kom ut i 1938, for første gang som trykksak.

Første nummer ble sendt medlemmene som julenummer og ble godt mottatt av såvel medlemmene som pressen. Avisens redaktør Alf Paulsen, har all ære av dette populære tiltak:

— Under dette navnet og med dette første nummeret av vår nye klubbavis håper vi å innlede et nytt og ærefullt avsnitt i vår kjære klubbs historie.

Alf Paulsen, mangeårig juniorleder og forfatter av 50 års beretningen, som han for øyeblikket fordyper seg i.

Vi har så mange ting å se tilbake på med glede og stolthet, at vi ikke tar i betenking å påstå at dette foretagende, som av medlemmene omfattes med en enestående interesse, er sikret en likeså stor suksess som alle de andre tiltak vi er gått i gang med.

Avisen vår skal være ennå et ledd som binder oss sammen i likhet med den glede vi alle føler over idretten, over klubben vår, over hytta vår. Den skal være ennå et bånd som knytter oss sammen i vennskap og sportsånd. — Den skal så å si være det håndgripelige bindeledd mellom klubben og medlemmene.

Og for at avisen skal hevde seg likeså godt som klubben alltid har gjort, vil intet arbeid bli spart for at den skal være et aktuelt, morsomt og underholdende bindeledd — kort sagt en god avis.

Men for at dette skal oppnås i fullt monn, må vi henstille til hvert enkelt medlem at han yter sitt. — Vi vil som før løfte i flokk.

Det skulle ikke være langt mellom de gode sportshistorier i en så stor klubb som vår, og morsomme opplevelser fra idrettens verden har vi alle vært med på. — Kom med dem.

Og har du noe å beklage deg over, så la avisen fortelle det for deg. Det er godt å få luft, men kanskje litt vanskelig å synge ut muntlig for et litt større auditorium.

Men spar heller ikke på blomstene, om du synes det er noe som har fortjent dem — selv om de fremdeles er i live.

I forvissningen om at Skiold-avisa vil bli en avis som vi vil få megen glede av, og som vi også kan være stolte av, ønsker vi alle vel møtt i det nye forum under mottoet:

For kameratskapet og idretten — for Skiold.

At den samme herr redaktør hadde humor, forteller i grunn denne lille historien om, klippet fra klubbens 50-års beretning, forfattet av Alf Paulsen.

Kjære redaktør!

Må det være tillatt for en kvinne å heve sin røst og komme til ordet i Skiold-avisa?

For å gå rett på saken. Mannen min er fotballspiller, og det å være gift med en fotballspiller er ikke en liketil affære. Den tia vi var forlova gikk det enda an, for da var vi sammen sju av ukas kvelder. Nå ser jeg ham nesten aldri, enten er det trening, kamper, klubbtafener eller generalforsamlinger, og er han en sjelden gang hjemme, så er det mest for å pleie alle de såra han pådrar seg i kampene; pelle av løse negler eller surre inn skadde knær, ankler og brukne ribben. Han lovet da virkelig den gang vi giftet oss at han skulle dele bord og seng med meg. Nå ja, hva det første angår, så er han enda flink nok til å setta seg til bords å eta, men hva det andre anbelanger, så er han så trøtt at han ikke greier noen ting!

Sânt kan ikke gå i lengden, og nå vil jeg spørre redaktøren om han ikke kan gjøre noe effektivt i sakens anledning, slik at ekteskapet med en fotballspiller kan bli til et virkelig ekteskap.

Jeg venter spent på svar og ønsker gjerne å høre fra andre Skiold-kvinner mening om problemet.

Og til slutt et spørsmål, kjære redaktør: Hvor mange generalforsamlinger har en idrettsklubb i året? Hittil — i år — har mannen min vært på 5 og skal på den 6. til lørda'n!

Hjertelig hilsen fra ensomme

Skioldis Ballbom.

Skiolds styrer gjennom 60 år

1910

Følgende 21 mann var til stede og stiftet vår forening:

Oscar Simensen, Olaf Simensen, Kristian Lundgren, Eivind Tommesen, Kristan Kulland, Kåre Pedersen, Albert Larsen, Andreas Hansen, Torbjørn Olsen, Olaf Aronsen, Karl Larsen, Aksel Simensen, Julius Lundgren, Eivind Bjørnsen, Einar Olsen, Nils Kulland, Sverre Andersen, Martin Olsen, Arne Herlof- sen, Oscar Narvesen og Harald Andersen.

Foreningens første medlemsmøte ble holdt på Hotell Du Nord på Høytorget. Stedet kaltes også for «Fjeldtrampen». Her ble klub- bens første styre valgt:

Oscar Simensen, formann.
Eivind Bjørnsen, viseformann.
Albert Larsen, sekretær.
Sverre Andersen, kasserer.
Aksel Simensen, materialforvalter.
Julius Lundgren, styremedlem.

1911

Generalforsamling ble holdt 29. april hvor følgende styre ble valgt:

Gustav Gulbrandsen, formann.
Oskar Simensen, viseformann og sekretær.
Nils Mortensen, kasserer.
Karl Pedersen, materialforvalter.
Kristian Green og J. Green, styremedl.

1912

På generalforsamlingen 20. april ble dette styret valgt:

Gustav Gulbrandsen, formann.
Oscar Simensen, sekretær.
Arthur Andersen, oppmann.
Kristian Green, styremedlem.

1913

Styret:
Arthur Andersen, formann.
Oscar Simensen, sekretær.
Olaf Simensen, kasserer.

Skiolds A-lag 1915.

Stående fra venstre: Olaf Skar, Torgeir Helgerud, Eivind Nielsen, Lorentz Andreassen, Olaf Hansen, Finn Eriksen, Erling Kristiansen, Alf Jansen, Hans Johannessen, Nils Hansen og Eugen Gulbrandsen.

Karl Andersen, styremedlem.
Martin Olsen, styremedlem.

1914

Styret:
Olaf Simensen, formann.
Oscar Simensen, kasserer.
Gustav Gulbrandsen, styremedlem.

1915

Styret:
Arthur Hansen, formann.
Nic. Thomassen, viseformann.
Sverre Hansen, sekretær.
Oscar Simensen, kasserer.
Alf Jansen, materialforvalter.

1916

Styret:
Olaf Simensen, formann.
Nic. Thomassen, viseformann.
Oscar Simensen, kasserer.
Sverre Hansen, sekretær.
Aksel Nilsen, styremedlem.
Eivind Nielsen, styremedlem.

1917

Styret:
Einar Antonsen, formann.
Torgeir Helgerud, viseformann.
Sverre Hansen, sekretær.
Oscar Simensen, kasserer.
Arthur Hansen, styremedlem.
Et sportsutvalg ble opprettet og ble bestående av formann, oppmann og kaptein på A-laget.

1918

Styret:
Einar Antonsen, formann.
Aksel Nilsen, viseformann.
Oscar Simensen, kasserer.
Sverre Hansen, sekretær.
Christian Gregersen, styremedlem.

1919

Styret:
Olaf Simensen, formann.
Aksel Nilsen, viseformann.
Georg Wøien, sekretær.
Oscar Simensen, kasserer.
Georg Nielsen, oppmann.
Eugen Gulbrandsen, materialforvalter.

1920

Styret:
Oscar Simensen, formann.
Bernhard Olsen, viseformann.

Georg Wøien, sekretær.
Charles Stahl, kasserer.
Georg L. Nilsen, oppmann.

1921

Styret:
Oscar Simensen, formann.
Aksel Nilsen, viseformann.
Charles Stahl, kasserer.
Georg L. Nielsen, oppmann.
Frithjof Olsen (Sørbø), sekretær.

1922

Styret:
Torgeir Helgerud, formann.
Olaf Simensen, viseformann.
Frithjof Sørbø, sekretær.
Hans Berntsen, kasserer.
Georg L. Nielsen, oppmann.

Dette år ble det nedsatt et ishockeyutvalg: Rolf Kristoffersen (Alborg), Juel Wold pluss kaptein på laget. Disse fikk i oppdrag å sammenkalle til møte for å komme i gang så fort som mulig.

1923

Styret:
Torgeir Helgerud, formann.
Rolf Bastrup, viseformann.
Charles Stahl, oppmann.
Georg Wøien, sekretær.
Hans Berntsen, kasserer.

1924

Styret:
Torgeir Helgerud, formann.
R. Bastrup, viseformann (utmeldt 1/4-24).
Charles Stahl, oppmann til våren.
Eivind Nielsen, ny oppmann.
Georg Wøien, sekretær.
Sigurd Rygh, kasserer.

1925

Styret:
Olaf Simensen, formann.
Oscar Simensen, viseformann.
Georg L. Nielsen, oppmann.
Charles Stahl, sekretær.
T. Helgerud, kasserer. (Han trakk seg tilbake).
1. suppleant Eivind Nielsen overtok.

1926

Styret:
Torgeir Helgerud, formann.
Bjarne Halvorsen, oppmann.
Otto Berglie, sekretær.
Eivind Nielsen, kasserer.
Charles Stahl, styremedlem.

1927

Styret:
 Olaf Simensen, formann
 (til våren) Charles Stahl.
 Charles Stahl, viseformann.
 Georg L. Nielsen, oppmann.
 Georg Wøien, sekretær.
 Oscar Simensen, kasserer.
 Erling Kristiansen, 1. varamann.

1928

Styret:
 Charles Stahl, formann.
 Thorolf Thorkildsen, viseformann.
 Fritz Pettersen, oppmann.
 Otto Berglie, sekretær.
 Torgeir Helgerud, kasserer.
 Bjarne Halvorsen, suppleant.

1929

Styret:
 Charles Stahl, formann.
 Otto Berglie, viseformann.
 Bjarne Halvorsen, oppmann.
 Ottar Tandberg, sekretær.
 Magnus Halvorsen, kasserer.
 Erling Anthonsen, 1. suppleant.

1930

Styret:
 Bjarne Halvorsen, formann.
 Charles Stahl, viseformann.
 Fritz Pettersen, oppmann.
 Ottar Tandberg, sekretær.
 Magnus Halvorsen, kasserer.
 Ernst Larssen og Otto Berglie, suppleanter.

1931

Styret:
 Otto Berglie, formann.
 Charles Stahl, viseformann.
 Alf Jansen, oppmann.
 Ottar Tandberg, sekretær.
 Ernst Larssen, kasserer.
 1. suppleant Stahl, som måtte overta viseformannstillingen etter Olaf Simensen.

1932

Styret:
 Olaf Simensen, formann.
 Th. Thorkildsen, viseformann.
 Alf Jansen, fotballoppmann.
 Ernst Larssen, kasserer.
 Fritz Pettersen, sekretær.

1933

Styret:
 Th. Thorkildsen, formann.
 Alf Jansen, viseformann.

Jørgen Johansen, oppmann.
 Ernst Larssen, kasserer.
 Bjarne Ulsbøl, sekretær.

1934

Styret:
 Th. Thorkildsen, formann.
 Alf Jansen, viseformann.
 Thorbj. Gulbrandsen, oppmann.
 Bjarne Ulsbøl, sekretær.
 Ernst Larssen, kasserer.

1935

Styret:
 Olaf Simensen, formann.
 Alf Jansen, viseformann.
 Bjarne Halvorsen, oppmann.
 Ernst Larssen, kasserer.
 Charles Stahl, sekretær.
 Oskar Berg, Carl Carlsen og Olaf Johansen, suppleanter.
 Olaf Simensen måtte p.g.a. sykdom trekke seg tilbake og Alf Jansen overtok.

1936

Styret:
 Olaf Johansen, formann.
 Alf Jansen, viseformann.
 Reidar Borge, oppmann.
 Fritz Bjarre, sekretær.
 Ernst Larssen, kasserer.

1937

Styret:
 Olaf Johansen, formann.
 Bjarne Ulsbøl, viseformann.
 Thorleif Hansen, oppmann.
 Bjørn Berling, kasserer.
 Fritz Bjarre, sekretær.
 Thorbjørn Gulbrandsen, suppleant.

1938

Styret:
 Olaf Johansen, formann.
 Thorbjørn Gulbrandsen, viseformann.
 Fritz Bjarre, sekretær.
 Bjørn Berling, kasserer.
 Reidar Borge, fotballoppmann.
 Carl Carlsen, bandyoppmann.
 Sverre M. Johnsen, skioppmann.
 Alf Paulsen, junioroppmann.

1939

Styret:
 Alf Jansen, formann.
 Arvid Pettersen, viseformann.
 Bjarne Halvorsen, fotballoppmann.
 Olav Brønne, sekretær.
 Arvid Nielsen, kasserer.

Carl Carlsen, bandyoppmann.
Kjell Sjuve, skioppmann.
Alf Paulsen, junioroppmann i fotball
og bandy.

1940

Styret:
Alf Jansen, formann.
Arvid Pettersen, viseformann.
Cally Tiedemann, fotballoppmann.
Olav Brønne, sekretær.
Arvid Nielsen, kasserer.
Carl Carlsen, bandyoppmann.
Kjell Sjuve, skioppmann.
Alf Paulsen, junioroppmann i fotball
og bandy.

1941—1945

Styret:
Alf Jansen, formann.
Arvid Pettersen, viseformann.
Sverre Nilsen, fotballoppmann.
Olav Brønne, sekretær.
Arvid Nielsen, kasserer.
Leif Eriksen, bandyoppmann.
Sverre Jansen, skioppmann.
Alf Paulsen, junioroppmann i fotball
og bandy.

1945

Styret:
Alf Jansen, formann.
Arvid Pettersen, viseformann.
Johnny Ulleberg, kasserer.
Olav Brønne, sekretær.
Sverre Nielsen, fotballoppmann.
Thorbjørn Gulbrandsen, bandyoppmann.

Alf Paulsen, junioroppmann i fotball
og bandy.
Sverre Jansen, skioppmann.

1946

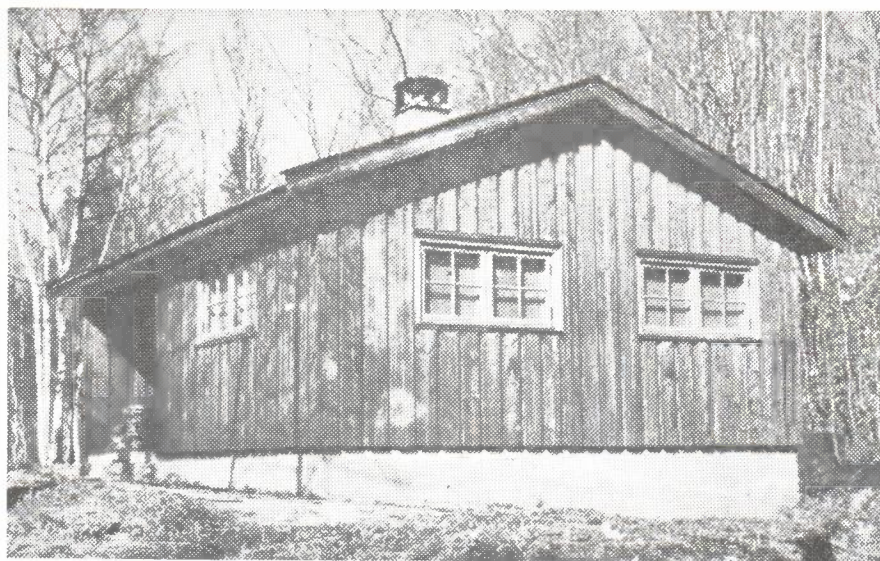
Styret:
Alf Jansen, formann.
Arvid Pettersen, viseformann.
Johan Bye fotballoppmann.
Johnny O. Ulleberg, kasserer.
Olav Brønne, sekretær.
Alf Paulsen, junioroppmann.
Thorbjørn Gulbrandsen, bandyoppmann.
Sverre Jansen, skioppmann.

1947

Styret:
Alf Jansen, formann.
Arvid Pettersen, viseformann.
Reidar Borge, fotballoppmann.
Johnny Ulleberg, kasserer.
Einar O. Johansen, sekretær.
Per Wøllo, junioroppmann i fotball
og bandy.
Bjarne Næss, skioppmann.
Carl Carlsen, bandyoppmann.

1948

Styret:
Alf Jansen, formann.
Odd Durban Hansen, viseformann.
Einar Owe Johansen, sekretær.
Johnny O. Ulleberg, kasserer.
Reidar Borge, fotballoppmann.
Carl Carlsen, bandyoppmann.
Fritjof Andersen, skioppmann.
Per Wøllo, junioroppmann, fotball.
Alf Paulsen, junioroppmann, bandy.

Badstua som ble tatt i bruk i 1948.

1949

Styret:

Odd Durban Hansen, formann.
Carl Carlsen, viseformann.
Einar Owe Johansen, sekretær.
Johnny O. Ulleberg, kasserer.
Jørgen Johansen, fotballoppmann.
Trond Røste, bandyoppmann.
Ernst Larssen, skioppmann.
Egil Ulsbøl, junioroppmann, fotball.
Alf Paulsen, junioroppmann, bandy.

1950

Styret:

Carl Carlsen, formann.
Olav Brønne, viseformann.
Kåre Jansen, sekretær.
Johnny O. Ulleberg, kasserer.
Alf Jansen, fotballoppmann.
Erling Thommesen, bandyoppmann.
Ole Evju, skioppmann.
Alfred Lagesen, junioroppmann, fotball.
Egil Arnth, junioroppmann, bandy.
Bjarne Gade Jensen, styremedlem.

1951

Styret:

Otto Berglie, formann.
Thorbjørn Gulbrandsen, nestformann.
Arthur Strand, sekretær.
Sverre Lind Christoffersen, kasserer.
Alf Jansen, fotballoppmann.
Bjarne Gade Jensen, bandyoppmann.
Alfred Lagesen, fotballoppmann, junior.
Egil Arenth, bandyoppmann, junior.
Ole Evju, skioppmann.
Charles Stahl har møtt fra representant-
skapet.
Rolf Wold Andersen, suppleant.
Johnny O. Ulleberg, hyttekomitéens form.

1952

Styret:

Otto Berglie, formann.
Ole Evju, nestformann.
Arthur Strand, sekretær.
Sverre Lind Christoffersen, kasserer.
Gunnar Johansen, A-oppmann, fotball.
Egil Arenth, A-oppmann, bandy.
Rolf B. Hansen, skioppmann.
Birger Stokke Eckholdt, oppm. jr., bandy.
Gudmund Hæhre, oppmann jr., fotball.
Bjarne Borgersen, hytteformann.
Charles Stahl og Rolf Alborg har møtt
fra representantskapet.

1953

Styret:

Otto Berglie, formann.

Ole Evju, nestformann.

Arthur Strand, sekretær.

Harry Andersen, kasserer.

Gunnar Johansen, fotballoppmann.

Erling Kristoffersen, bandyoppmann.

Rolf B. Hansen, skioppmann.

Per Wøllo, fotballoppmann, junior.

Olaf Nordahl, bandyoppmann, junior.

Bjarne Borgersen, hytteformann.

Charles Stahl har møtt fra representant-
skapet.**1954**

Styret:

Carl Carlsen, formann.
Bjarne Ulsbøl, nestformann.
Arthur Strand, sekretær.
Harry Andersen, kasserer.
Per Wøllo, fotballoppmann.
Erling Christoffersen, bandyoppmann.
Gunnar Lumkjær, juniorleder, fotball.
Knut Berg Nilsen, juniorleder, bandy.
Arne Haugan, skioppmann.
Bjarne Borgersen fra hyttekomitéen.
Charles Stahl har møtt fra representant-
skapet.

1955

Styret:

Carl Carlsen, formann.
Bjarne Helliksen, nestformann.
Bjørn Løkslid, sekretær.
Harry Andersen, kasserer.
Trond Røste, fotballoppmann.
Rolf Raaen, bandyoppmann.
Arne Haugan, skioppmann.
Olaf Nordahl, oppmann junior, fotball.
Knut Berg Nilsen, oppmann junior, bandy.
Alf Jansen har møtt fra representantskapet.
Johnny O. Ulleberg fra hyttekomitéen.

1956

Styret:

Bjarne Gade Jensen, formann.
Bjarne Helliksen, nestformann.
Bjørn Løkslid, sekretær.
Harry E. Andersen, kasserer.
Rolf Raaen, fotballoppmann.
Egil Arenth, bandyoppmann.
Arne Haugan, skioppmann.
Rolf Løken, oppmann junior, fotball.
Kjell Langlie, oppmann junior, bandy.
Johnny O. Ulleberg, hytteformann.

1957

Styret:

Olaf Johansen, formann.
Bjarne Lagesen, nestformann.
Bjørn Berling, sekretær.
Harry Andersen, kasserer.

Carl Carlsen, fotballoppmann.
Egil Arenth, bandyoppmann.
Arne Haugan, skioppmann.
Rolf Løken, oppmann junior, fotball.
Finn Hansen, oppmann junior, bandy.
Johnny O. Ulleberg, hytteformann.

1958

Styret:
Rolf B. Hansen, formann.
Bjarne Lagesen, nestformann.
Bjørn Berling, sekretær.
Harry E. Andersen, kasserer.
Rolf Raaen, fotballoppmann.
Carl Carlsen, bandyoppmann.
Arne Haugan, skioppmann.
Johnny O. Ulleberg, hytteformann.
Finn Hansen, juniorformann.

1959

Styret:
Rolf B. Hansen, formann.
Bjarne Lagesen, nestformann.
Bjørn Berling, sekretær.
Åge Olsen, kasserer.
Ernst Larsen, fotballoppmann.
Rolf Raaen, bandyoppmann.
Arne Haugan, skioppmann.
Finn Hansen, juniorformann.
Johnny O. Ulleberg, hytteformann.
Alf Jansen har representert representant-
skapet.

1960

Styret:
Rolf B. Hansen, formann.
Tore Ruud, nestformann.
Bjørn Berling, sekretær.
Åge Olsen, kasserer.
Hans R. Larsen, fotballoppmann.
Rolf Raaen, bandyoppmann.
Alf Paulsen, juniorformann.
Arne Haugan, skioppmann.
Johnny O. Ulleberg, hytteformann.
Bjarne Lagesen, styremedlem.

1961

Styret:
Tore Ruud, formann.
Reidar Schüssler, viseformann.
Gunnar Fossum, sekretær.
Aage Olsen, kasserer.
Egil Ulsbøl, fotballoppmann.
Egil Arenth, bandyoppmann.
Arne Haugan, skioppmann.
Johnny Ulleberg, hytteformann.
Finn Hansen, juniorformann.
Tore Larsen, varamann til styret.
Alf Jansen møtte fra representantskapet.

1962

Styret:
Tore Ruud, formann.
Reidar Schüssler, viseformann.
Gunnar Fossum, sekretær.
Aage Olsen, kasserer.
Egil Ulsbøl, fotballoppmann.
Rolf Raaen, bandyoppmann.
Bjarne Borgersen, juniorformann.
Arne Haugan, skioppmann.
Alf Larsen, hytteformann.
Tore Larsen, styremedlem.
Alf Jansen møtte fra representantskapet.

1963

Styret:
Harry E. Andersen, formann.
Knut Berg Nilsen, viseformann.
Kjell Johansen, kasserer.
Bjarne Helliksen, sekretær.
Kjell Rokke, styremedlem.
Per Wøllo, fotballoppmann.
Tore Larsen, bandyoppmann.
Arne Haugan, skioppmann.
Kåre Madsen, juniorformann.
Bjarne Borgersen, hytteformann.

1964

Styret:
Harry E. Andersen, formann.
Hans Erik Riwen, viseformann.
Kjell Rokke, kasserer.
Borgar Nygård, sekretær.
Helge Evensen, styremedlem.
Per Wøllo, fotballoppmann.
Tore Larsen, bandyoppmann.
Arne Haugan, skioppmann.
Ivar Rosendal, junioroppmann.
Bjarne Lagesen, hytteformann.

1965

Styret:
Harry Andersen, formann.
Hans Erik Riwen, viseformann.
Borgar Nygård, sekretær.
Kjell Rokke, kasserer.
Per Wøllo, fotballoppmann.
Tore Larsen, bandyoppmann.
Arne Haugan, skioppmann.
Ivar Rosendal, juniorformann.
Bjarne Lagesen, hytteformann.
Helge Evensen, styremedlem.
Tore Ruud, kontaktperson for representant-
skapet.

1966

Styret:
Tore Ruud, formann.
Tov Støa, viseformann.

Gunnar Fossum, sekretær.
 Terje Harvik, kasserer.
 Tore Larsen, fotballoppmann.
 Kjell Westby, bandyoppmann.
 Ivar Rosendal, juniorformann.
 Arne Haugan, skioppmann.
 Dagfinn Hansen, hytteformann.
 Rolf Raaen, ishockeyoppmann.
 Reidar Schüssler, suppleant.
 Harry E. Andersen, representantskapet.

1967

Styret:
 Knut Berg Nilsen, formann.
 Henry Tufte/Hans R. Larsen, viseform.
 Tore Larsen, sekretær.
 Terje Harvik, kasserer.
 Henry Tufte, fotballoppmann.
 Kjell Westby, bandyoppmann.
 Rolf Raaen, ishockeyoppmann.
 Ivar Rosendal, juniorformann.
 Dagfinn Hansen, hytteformann.
 Arne Haugan, skioppmann .
 Kjell Johansen, suppleant.
 Harry E. Andersen, representantskapet.

1968

Styret:
 Knut Berg Nilsen, formann.
 Hans R. Larsen, viseformann.
 Borgar Nygård, sekretær.
 Terje Harvik, kasserer.
 Kjell Westby, bandyoppmann.
 Tore Larsen, fotballoppmann.
 Arne Haugan, skioppmann.
 Tor Undersrud, ishockeyoppmann.
 Finn Hansen, juniorformann.
 Dagfinn Hansen, hytteformann.
 Kjell Johansen, suppleant.
 Harry E. Andersen, representantskapet.

1969

Styret:
 Knut Berg Nilsen, formann.
 Hans R. Larsen, viseformann.
 Borgar Nygård, sekretær.
 Terje Harvik, kasserer.
 Tore Larsen, fotballoppmann.
 Arve Fjeld, bandyoppmann.
 Tor Undersrud, ishockeyoppmann.
 Arne Haugan, skioppmann.
 Finn Hansen, juniorformann.
 Dagfinn Hansen, hytteformann.
 Kjell Johansen, suppleant.
 Harry E. Andersen, representantskapet.

1970

Styret:
 Knut Berg Nilsen, formann.
 Harald Ketilsson, viseformann.
 Harry Andersen, kasserer.
 Borgar Nygård, sekretær.
 Tore Larsen, fotballoppmann.
 Borgar Nygård, bandyoppmann.
 Tore Undersrud, ishockeyoppmann.
 Arne Haugan, skioppmann.
 Finn Hansen, junioroppmann.
 Dagfinn Hansen, hytteformann.
 Kjell Johansen, styremedlem.
 Tore Ruud møter fra representantskapet.

SKIOLDS GULLMEDALJE-MENN

Olaf Simensen	1917
Oscar Simensen	1919
Eivind Nielsen	1925
Torgeir Helgerud	1925
Erling Anthonsen	1925
Bjarne Halvorsen	1926
Ernst Larssen	1926
Charles Stahl	1930
Thorolf Thorkildsen	1935
Otto Berglie	1935
Alf Jansen	1935
Olaf Johansen	1935
Birger Kristensen	1935
Carl Carlsen	1948
Jørgen Johansen	1948
Trond Røste	1948
Johs. Sørensen	1948
Cally Tiedemann	1948
Alf Paulsen	1950
Thorbjørn Gulbrandsen	1950
Johs. Christensen	1960
Johnny Uilleberg	1960
Bjarne Næss	1960
Rolf Raaen	1960
Rolf Alborg	1960
Arne Haugan	1962
Bjarne Lagesen	1963
Bjarne Borgersen	1963
Finn Hansen	1963
Rolf B. Hansen	1964
Tore Larsen	1967
Harry E. Andersen	1967

VI GRATULERER SKIOLD MED

60 års jubileet

Skoger Sparebank	Ole K. Karlsen	Pet Radio - TV A/S
Drammen og Oplands Privatbank A/S	Murmester- og entrepre- nørforretning A/S	Andr. Hansen Møbel- forretning
Lier Sparebank	Per Kristensen kolonial	Haraldsens Farvehandel A/S
Drammens Sparebank	Drammens Rørlægger- forretning A/S	Star Auto A/S
Drammens Reisebyrå A/S	A/S Kullkompaniet	O. Lauritzens elektriske forretning
Christiania Bank og Kreditkasse	Centraltrykkeriet A/S	Arne Skarra A/S
A/S Sjølie & Birch	American Foto	Eiker Fabrikker A/S
Støa Sport	A. M. Lundgreen A/S	Lie Høvleri A/S
Stor Ko Fa	B. R. Solstad-Nielsen	Henry Ølstad Trafikkskole
Svein Bjørge-Ellingsen	Favorit A/S	Drammen Kommunale Trikk
Mar-Kem Produkter	Harald Lyche & Co. A/S	Park Hotel A/S
Delikat Fabrikker A/S	Konnerudgatens Farvehandel v/Birger Hansen	Gustav Bøhm & Søn A/S
Strømsø Sveiseverksted & Gjerdefabrikk	Edmans tobakk- kaffe- forretning	Drammen Klisjéanstalt
Drammen Rørleggerbedrifters forening	Norløff Jernvare- forretning A/S	Ragnar Schinnes A/S
P. Ltz. Aass A/S	Kjemprud A/S, Konfeksjons- forretning	Ludv. Nilsen Transport- forretning
A. Braathen	Forsikringselskapet Norge A/S	Grand Hotel
		Emil Onshuus jr., kolonial
		Lewis Strand A/S

